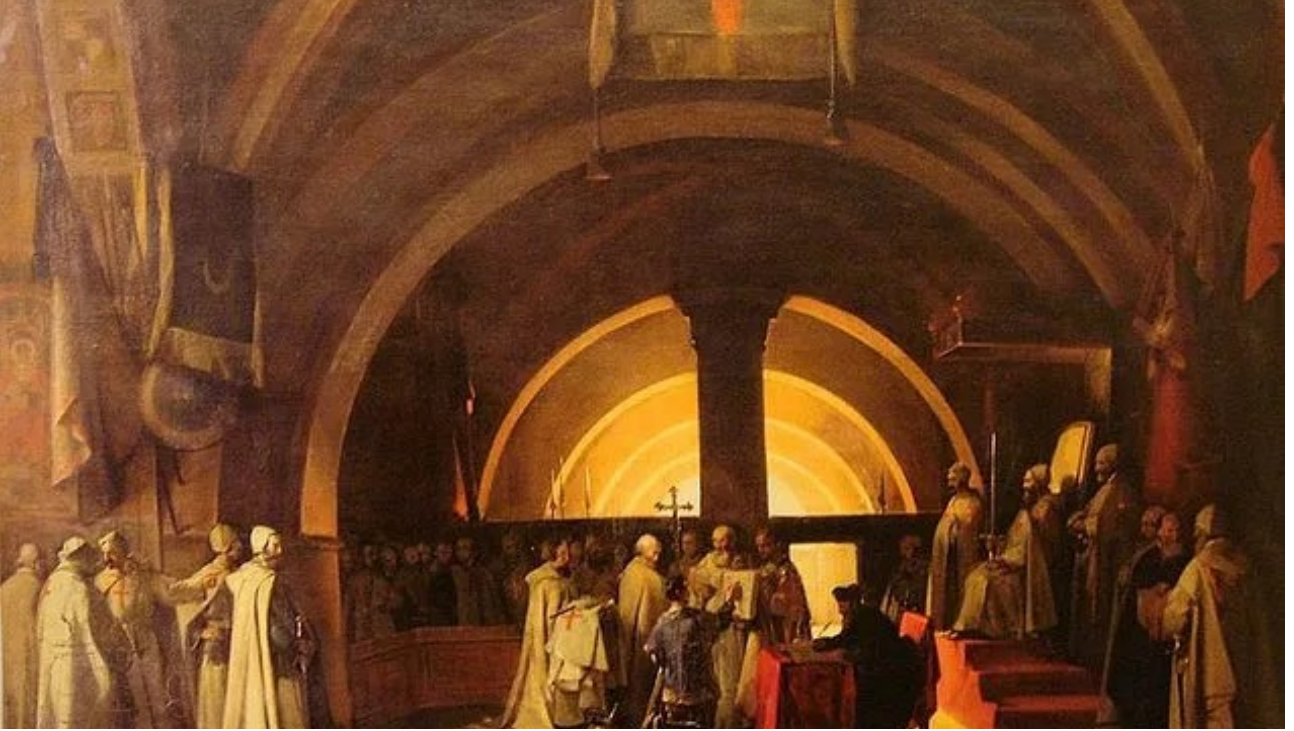

KAHİNLİK SEVİYESİ

ALL SAINTS MODA

Mana Çalışmaları 10 Rev.Dr.T.Üçal

1. Kutsalı Gönenmek
2. Bir Gören Olma Hali
3. Bir Harfin Gücü
4. Yargı Üstüne Merhamet
5. Doğru Yaklaşım
6. Yüce Görev
7. Bir Ben ve Bir Başka Ben
8. Yaratanda Yaratılana Ayna
9. Ölümün Ardından
10. Kutsallık
11. Zora Yürümek
12. Huzurda Yanan Işık
13. Kabı Genişletmek
14. Savaşları Durduran Savaş

Giriş

I. KUTSALI GÖNENMEK

Kutsal olun! Çünkü BEN Yaratanınız RAB kutsalım! –Levililer 19:2

Tora, nur demektir. Kutsal yazıların ilk beş bölümüne verilen genel isim olan Tora gerçekten de bu bölümlerin varlığı ile bile insanlığa bir ışık sunmaktadır. Bu ışık insanın maddi ve manevi yaşamını cansız seviyeden alıp insan-ı kamil seviyesine ulaştırabilecek bir ışımının sonucudur. Her bölüm adeta kendi içinde insan için bir manevi yükseliş basamağını dile getirmektedir. Her şey kişinin “kendi çıkarı için alma noktasından” başlamaktadır. Ve Tora’nın ilk bölümü olan Yaratılış bölümü her şeyden önce bunu anlatmaktadır. Kişinin bu kendi benine olan köleliğinden kurtuluşu insanı insan olma seviyesine taşıyan en büyük başlangıç noktasıdır. İşte bu kölelikten kurtuluş ve bunun önemi Tora’nın ikinci bölümü olan “çıkış bölümünde” anlatılmaktadır. Ve bu bölümün sonunda insan artık Yaratan’la buluşma noktasını “benliğinin üstüne çıktığı” o yerde bulmuş durumdadır. Ve işte bu andan itibaren de artık sıra Yaratan ve yaratan arasındaki o esas insani seviyedeki yaşam için yaşanılması gereken hayat için Yaratan’la ilişki yollarının öğrenilmesine gelmiştir. Tora’da üçüncü bölümü oluşturan Levililer bölümü bu yolları öğreten bölümdür. Görüldüğü gibi bu üç bölüm adeta insanın manevi manada yükselişinin üç bölümüdür. Saran ışığın kişiyi harekete geçirdiği yukarıdan uyandırılış bölümü Yaratılış ve sonra aşağıdan gayretin en güzel ifade bulduğu bölüm çıkış ve sonra Yaratan’a yürüyüş için gerekli ilişki yollarını anlatan bölüm Levililer bölümü. İşte bu manevi yükseliş, bu manevi hareketlilik hale elbette sürekli bir yükseliş periyodu içinde gidecek bir yükseliş değildir. Tora bunu “sayılar” bölümünde net bir biçimde ifade etmektedir. Elbette yukarıdan uyandırılış ve aşağıdan gayret ve Yaratan’a yürüyüş için ilişki yollarını aşmaya başlamak zaman zaman da düşüşleri beraberinde getirmiş olacaktır. İşte “sayılar” bu düşüşlerin ifade bulduğu yerdir. Bazıları yarı yoldan usanarak geriye yani “kendi benlik hayatlarına” geri döneceklerdir. Bazıları ise belli bir döngü içinde manevi hayatları içinde kaybolup gideceklerdir. Bazıları ise sona kadar dayanacak olanlardır. Tora’nın son bölümü “yasanın tekrarı” bölümü ise her düşüş durumunda ikinci bir şansın varlığını bize hatırlatmaktadır.

BEŞ ADIMDA HAREKET

Görüldüğü gibi kutsal yazılarda Tora’nın ana başlıklarla bile varlığında bir manevi yaşam yükselişi metodu bize gülümseyip durmaktadır. Gerçekten de insan “egosundan” hareketle “ego üstüne çıkmaya” meylettiği her durumda esasında kendi benliğinden BEN’e yani Yaratan’a doğru hareket etmektedir. Bu bir hareketlilik halidir.

Saran ışığın mevcudiyeti aynı zamanda bu ışığın bize edinilmesinde bir anlam kazanmaktadır. Yani mabet anlamını bu mabede yönelen yüreğe göre bulmaktadır. İsr-el mabedin yani toplanma çadırının kurulduğu noktada esasında artık egonun üstüne çıkma ile Yaratan arasında bağlantının önemini algılamaya başlamış demektir. Bu nokta Sina dağının eteğidir. Yani “egonun üstüne” çıkıldığı ve bu çıkılan noktada Yaratan’ın suretsizlikte konuştuğu noktada Yaratan’ın

mabedi, toplanma çadırı oluşturulmuştur. İşte şimdi bu oluşum içinde önemli olan Yaratan'ın saran ışığı ile gönlü bir araya getirebilmenin yollarıdır. Çünkü artı ve eksi birbiri ile zıtlık oluşturan kavramlar olmakla birlikte aynı zamanda ışığın tamamen işlev kazanmasını sağlayacak olan noktalardır da.

EDİNİLENİ GÖNENMEK

Levililer “benden kaçışın” yerini alacak olan “BEN’e” yani “Sevgi ve İhsana”, Yaratan'ı ifade eden bu iki vasfa alışma noktasıdır. Bir diğer deyişle “kutsalı gönenme” yani bir başka deyişle “edinenin edinileni gönenme” noktasıdır. Bir anlamda ışığın kabul edilmesi gerektiği gibi kabul edilebilmesinin öğrenilmesidir. Bu öğrenişte aynı zamanda ışığın gerektiği gibi kabul edilememesinin de nedenleri açıkça belirmektedir. Yani ışıkla gönül arasındaki engeller Levililer çalışmasında kendini bize göstermektedir.

Levililer bölümü bir lojik bölüm değil, analogik bir bölümdür. Yani vefat eden birisinin vefat nedeni hastalık olarak ifade edilmek yerine her canlının ölmesi gerektiğinin ifade edilmesi şeklinde algılanması gereken bir bölümdür. Hele batının analitik algısına hiç uymaz. Ve modern gözle algılanabilecek bir bölüm değildir.

Çadırın tamamlanmasının anlatıldığı bölümden sonra böyle bir bölümün olması mabedin esas amacına hizmetini temin içindir. Yani mabet ancak Yaratan ilişkisinde mabettir. O dönemde kurbanlar aslında ilkel kavimlerin canın feda değerini ifadesi olarak algılanmaktaydı. Bu nedenle bugünün algısının ötesinde değerlendirilmek koşuluyla böyle bir ilkel uygulamada farklı tanrı algılarını Yaratan'a taşıma amaçlanmaktadır. Bu nedenle ilkel dönem algısında ileri öğretiyi fark etmek durumu ancak kendi içinde ve zamanında değerlendirmekle mümkündür. Aynı zamanda görüldüğü gibi edebi anlam da zaten zaman içinde esas olması gerektiği gibi metaforik anlamı ile yer değiştirmiştir. Yani bu canlıların sunumunda esas öğretilmek istenilen insanın içsel manevi sunuları gerçekten de yerli yerini bulmuştur. Bugün mabet saran ışığın yani Kutsal Ruh'un varlığının sardığı her alandır. Ve bu ışığın edinilmesi ancak araya engel oluşturan bütün manevi içsel kabukların sunulması ile bağlantılıdır. O zaman Yaratan'ın muhteşem hükümranlılığı içindeki insan Yaratan'ı ile doğrudan ilişkiye ancak kendi içsel engellerini sunması ile kavuşabilmektedir. Bu durumda Efendimiz Mesih İsa'nın ibadetin ne o dağda, ne bu dağda olacağı şeklindeki ifadesini tam anlamı ile açıklamış olmaktadır.

MABET İÇİNDE KALMAK

Mabet içinde kalmak kutsalı gönenmektir. Kutsalı gönenmek ise aslında var olan muhteşem ışığa benim yönümü tayin etmemdir. Yani sabit olan muhteşem berekete benim cevabımdır. Şimdi bu iç çalışmayı getirir yani esaslı ibadet dediğimiz o ışıkla donanma yolunu getirir. Işıktan azami istifade benim ışığa göre pozisyonumu ayarlamamdır. İşte bu bölümde bu ayarlamamanın yegane yolu Yaratan ışığı ile benim iç varlık alemimin arasında var olan gözle görülmeyen ama hisle, algı ile açığa çıkan bütün engellerin tespiti ve ortadan kaldırılmasıdır. Bu sunu dediğimiz kurbanların sunulması ve bu kurbanların her birinin sunulmasında benim biraz daha biraz daha Yaratan özünün ifşasını edinmem demektir.

IŞIĞA ENGELLER

Yakup'un oğullarına baktığımızda Yakuptan ötürü yani İsrail yani Yaratan'a yürüyen atalardan olması sebebiyle ışığa yakın olması gerekenlerden olarak görürüz. Oysa bu oğulların kardeşleri için içlerinde biriktirdikleri onların bu ışığı algılamalarına, yaşamalarına büyük bir engel teşkil etmektedir. Bu engel “kıskançlıktır”, bu engel “bir takım önyargılara sahip olmaktır”, bu engel “yanlış kabuldür”. Bir başka deyişle algının eksik ve sınırlı işletimidir. Böyle olunca da *onu öldürmek için düzen kurma –Yar.37:18* devreye girmektedir. Uzun giysi dahi onlar için sorundur. Babasının sevgisi sadece evin küçüğü olmasından kaynaklandığı ve doğal bir sevgi olduğu halde

diğer kardeşleri evin küçüğünün söylediği her şeye takıldıklarını ve sınırlı ve eksik algılarıyla tamamen kötüyü geliştirdiklerini görürüz. Ve sonuç elbette pozitifin negatife taşınmasıdır. Ve hepsinin üzerine kaosu çekilmesidir. Zaten ardından gelen kıtlık yılları ve sonunda dönüp dolaşıp kardeşlerine muhtaç kalmaları bu döngüyü oldukça net olarak önümüze sermektedir. Diğer taraftan ışığın etkisinde küçük olan kardeşin bakış açısı ilginçtir. Kardeşleri kendi içlerindeki kurban edilmesi gereken bir çok “alma arzusunu” çılgınlığı içinde ona bir takım planlar yaparlarken Yusuf ise hep bütünlüğün peşinde koşturup durmaktadır. O kardeşlerini sormaktadır-*Yar.37:12-18.* Yani bir tarafta kabuklar sormayı engellerken diğer taraftan ışığın işlediği kabukların kalktığı noktada Yusuf bütünlüğü sorgulamaktadır. Oysa o bütünlüğü bir türlü bulamaz. Bu yönsüzlüğü içinde karşılaştığı bir adam ona “ne aradığını” sorar. Yusuf kardeşlerinin arayışında “Nerdeler?” diye arayışını adama yansıtmaktadır. Bu soruya adamdan gelen cevapsa şöyledir; “Bu bölgeden çoktan ayrıldılar”. Yani onlar “kardeşlik, bütünlük yolunu çoktan bırakmışlardır”. Ve bu durum daha sonra onlara Mısır köleliğini getirmektedir. Görüldüğü gibi eğer iç kabuklar sunulmazsa mabetin varlığının etkisi yoktur. Çünkü kişi kendini alçaltıp sunularını sunmadıkça alacağı ışık miktarı ancak illüzyon halinde eksik ve sınırlı yaklaşımlarının sonucudur.

Yüreğin içindeki belli bağılıklar, belli yanlış algılar elbette her durum ve konumdaki insan için mabetle kendi arasındaki bağı ortadan kaldırmaktadır. Daha doğrusu kabuğun kabuk altına ışığı geçirmediği gerçeğidir. Eğer çekirdeğe ulaşmak istiyor ve esas istiyorsak elbette kabuğu kırmamız esas olandır. Efendimizi izlemek isteyen genç zengin adamında çelişkisi bu noktadadır. Işığı izleme arzusundadır ama yüreğindeki zenginlik onun için sunulması, kurban edilmesi gereken bir gerçekliktir. Buna rağmen ışığın önünde ışığı alma yollarında uğraşmakta ama esas yapması gereken söylendiğinde ise işte o an duraksamakta ve geri dönme ihtiyacı duymaktadır.*Eğer eksiksiz olmak istiyorsan, git, varını yoğunu sat, parasını yoksullara ver; böylece göklerde hazinen olur. Sonra gel, beni izle!-Mt.19:21* ifadeleri işte bu gencin yüreğindeki engeli açıkça gence hatırlatmaktadır. Çünkü sorun mabette olma sorunu değildir. Sorun mabette ne için olduğumuz ve ne yapmamız gerektiği sorunudur. Yani mabetin varlığının nedeni bize bir alışveriş merkezi içindeki oyalanma sağlayan cafcıflı görüntü görevi değildir. Aksine var olan ve gani gani yani bolluk içinde üzerimize dökülen hazlar ve tatminler bütünü olan Yaratan’ın “sevgi ve ihsanını” edinmemiz için mabet mabettir. Ve bizim bu farkındalığımız ışığı almamız için kendimizi bu rahmetin altında alçaltmamızdır. İşte o noktada biz tamlığı edinmeye başlarız. Ama engeller kurbanlar olarak sunulma durumunda olmaktadır. Bu nedenle Yaratan’a yürüyüşte Yaratılış bölümünde kendi benliğinin durumunu gören insan Yaratan’ın farkındalığında Ruh’un ve kurtarıcının rehberliğinde artık Yaratan’ı edinmeye yürümektedir. Çıkış bölümünde bu nettir. Ve Sina’da benin üzerine çıkıldığı an artık Mabet fark edilmiştir. Toplanma çadırı esasında manevi manada bütünlüğün farkıdır. Yaratan ışığının farkındalığıdır. Ve işte o noktada Levililer devreye girer. Yani şimdi yürek kurbanlarını hazırlamalıdır. Bu ilkel uygulamadaki resmi ilkel insanların algılaması için görselle yani o günün anlayışında kurbanlarla, can ortaya koyarak Yaratan arasındaki manevi görüş tabakalarının açılması sağlanmaya çalışılmıştır. Zaman Yaratan için önemli olmadığı için asırlar sonra ortada artık ne fizik anlamda mabet ne de kurbanlar kalmıştır. Yani olması gerektiği gibi insanlara esas verilmek istenilen manevi mesaj algılanmaya başlanmıştır. Ve en sonunda da “insan-ı kamil” dediğimiz Yaratan sureti görünümünde bulunduğu bilinci Mesih İsa’nın yaşamı ve öğretilerinde ve kurtuluşunda Mesih seviyeyi getirerek manevi kurtuluşun doruklarını ifşa etmiştir.

KÖRLÜK VE GÖREBİLME

İşte bu gerçek algılanmadığı takdirde mabette olduğunun farkında olmayan insan için kendini aldatmadan başka bir gerçek yoktur. Çünkü var olanı esasına en yakın görebilmek esastır. Oysa benim illüzyonlarımla algılamak gerçeği sadece benim gerçeğim kıldığı gibi bu gerçeğin esas forma yakınlığı bir sorundur. Bu bağlamda insanların kendi algı sınırlılıklarını fark edip kendi algı

sınırlılıklarımızda devamlılıkta bize ancak “körün önüne bir engel” koymadan başka bir gerçeği vermeyecektir. O zaman “kör körü yedemeyeceği” gerçeğinde bizimde hayatımızı ıslah edememişliğin temelinde başkalarının da önüne boyna engeller koymaktan başka yaptığımız bir şey olmamaktadır. Bu inanılmaz bir eksikliktir. Yani Yaratan adına Yaratan’ı karalamak, yani sınırsız sınırlandırmak gibi bir durum ortaya çıkar ki, bu da putperestliktir.

Bazı hocalar şöyle demektedir; “başkalarının giyindiği gibi giyin ki, başkaları kendilerini sana hakim sanmasınlar”. Burada görmenin gücü ile birlikte başkalarının da siz de ne gördüklerinin nedeni güçlü olduğu gerçeği vurgulanmaktadır. O zaman bizim içimizin kabukları ışığı almamız ve yansıtmanız konusunda bize büyük sorun oluşturduğu gibi buradan doğan sınırlı ve eksik algı durumumuz bizim görüşümüzü ve başkalarının bizi görüşünü de oldukça etkiler bir durumdadır. Ve dolayısı ile bizim görüşümüz bize bir engel oluşturduğu gibi, bizim görüşümüzden kaynaklı görüşümüzde başkalarına engel oluşturmaktadır.

RUH’UN PENCERESİ

Efendimiz Mesih İsa’nın da net olarak “ışık” örnekleriyle bize anlatmaya çalıştığı gibi ve “gözlerimizin ruhun penceresi olduğunu” ifade ettiği gibi gerçekte görsellik eğitiminde en temel unsurdur. Yani bir diğer deyişle “gözler ruhun pencereleridir”. Gözlerin görüşü bizim ışık önünde duruşumuz gibidir. Yani gözler iyi görüyorsa her şey iyi, kötü görüyorsa her şey kötüdür. Bu nedenle Efendimizin “gönül bakışı” öğretilerinde bize “Seni görme” dediğimiz bir görüşü vurgulaması bundandır. Yani “merhamet gözleri” Yaratan’ın vasfı olan “Sevgi ve İhsan’ı” bizim algılamamızla bağlantılıdır. Bu “Or de Hochma” dediğimiz “hikmetin ışığının” gözlerden yansımaları gerçeğini bize getirmektedir. *Gözün eğer kötü bakıyorsa çıkar at* tarzındaki efendimiz Mesih İsa’nın öğretilerinin arka planında da yine bu gerçek söz konusudur.

Esasında insanın gözü yani görme organı olan gözü yeryüzünün adeta bütün renklerini içermektedir. Gözün içine baktığımızda göz bebeğini çevreleyen halkalar vardır. Beyazı vardır, göz içi büyük halkayı çevreleyen bir renk çizgi vardır ve bu çizgi içinde bir başka renk daire ve onun içinde de karanlık odaya ışığı alan odak noktası yani göz bebeği vardır. Kısacası bütün renkler bu dört katman içinde ta iç derinliklere kadar taşınmaktadır. Bu halkaların dışındaki beyaz adeta dünyanın denizleri gibidir, iç halkaların tamamı karalar gibidir. Beyazı çevreleyen çizgi kara ve bu çizginin ortasında yer alan ve odağı çeviren alan adeta Yerusâlim’i simgeler. Bu sulh yeri anlamına gelen esenlik noktası esasında dünyanın ortasıdır. Bunları tamamen mecaz olarak alalım. Hakikaten üç büyük inanç için nasıl Yerusâlem bugün merkez gibi görünüyorsa da manevi manada sulhun olduğu gönül dünyanın merkezidir. Ve bu merkezin içinde Sion dağı ise Yaratan’la buluşma noktası yani görüşün, bakış açısının temeli esas göz bebeğimizdir. İşte Sion’da Şekina vardır. Yani Yaratan’ın saran ışığı ve o noktaya ulaşan insan Mesih’i giyinen ve Mesih İsa’da nefse ölüp dirilen ve yeni yaşamı alan kişidir. O zaman sunularla edinilen hakiki görüş hem göreni hem görüleni etkileyen önemli bir noktadır. Bu noktada sunuların ardında mabedi gönenmek ve varlığı Mesih bedeni kılarak Mesih mabedi olarak gönlü ruhsal ve simgesel Şükran Sofrası misali sunmak Mesih giyinmek yani mabeti esas mabet haline getirmektir. Bu da yukarıyı aşağıya çekmek yani göklerin hükümlerini tövbeye pekiştirmek dolayısı ile “kutsalı gönenmektir” yani “edinenin edinimi gönenmesi” durumunun gerçekleşmesidir. Ve bu noktada kimde Mesih varsa sonsuz hayat o anda ondadır. Çünkü Mesih seviyesi İbrahim’e müjdelenen ve vaat edilen “görülebildiği kadar dört bir yanın” manevi derinliğidir.

II. BİR GÖREN OLMA HALİ

Kutsal olun! Çünkü BEN Yaratanınız RAB kutsalım! –Levililer 19:2

Daha önce bahsettiğimiz gibi Musa'nın çalıya baktığında ne gördüğü esasında çok önemli bir ayrıntıdır. Çünkü orada Musa *hiçbir suret görmediği* halde yanar gibi görünen ama esasında yanmayan çalıda bütün insanlığa Yaratan'ın muhteşem düşüncesinden fıskıran kainat gerçeğini belli bir düzen içinde sunmanın temeli atılmıştır. Yani yürek mecazi manada düşünülürse kendi benlik duvarlarını yıkıp *dağın üzerine* çıktığı zaman o dağın üzerinde Yaratan'la gönül gönüle buluşmuş ve Yaratan'ın yüreğe hitabında aşağıda yani dağın diğer tarafında artık her şeyin sağ taraftan alınmaya başladığı yani “sevgi ve ihsan” tarafından ve elbette “merhamet” tarafından alındığı noktada RAB'le *buluşma çadırı* kurulabilmiştir. İşte bu buluşma çadırında artık Yaratan'la gönül gönüle hükümlerliliğin paydaşlığı, kurtuluşun gönenilmesinin iç çalışması söz konusudur. Yani benliğin farkındalığı ve benliğin dar alan sıkıştırılmalarından kurtuluşla gelinilen noktada artık yeni yaşamın süreklilik prensiplerinin çalışılması söz konusudur. O nedenle çalıya baktığımızda ne algıladığımız, bu algılamayı varlığımızın hangi noktalarında yaptığımız ve bizim kim olarak bu çalıya baktığımız gerçekten önemlidir.

ÇALIDAN MABEDE BAKIŞ

Bu noktada Efendimiz Mesih İsa artık bütün bu dönüşüm ve değişim sürecinin en üst noktasında bizi Mesihî düzeye taşıyan olarak mabede bakan ve bize de o bakış açısını edinmemize yol açan kişidir. Acaba Efendimizin bakış açısında mabet nedir? Mabede bakış açısı nedir? Elbette ve hiç kuşkusuz Musa'nın çalıya bakış açısı ile Efendimizin mabede bakışı arasında büyük bir paralellik vardır. Çünkü gönül ehlinin en üst noktalarında olan Musa ve kurtarıcımız Mesih İsa'nın bakış açısı tamamen gönül bakış açısıdır. Orada hala aynı konu vardır yani Yaratan'la gönül gönüle birliktelik. Vakta ki bu birliktelik Musa'da egonun üstüne çıkılma seviyesinde Yaratan'a tamamen yaklaşma noktasındayken, efendimizin kendisini çarmıh üzerindeki fedasında bu artık Yaratan'la tam anlamıyla form eşitliğini oluşturmuştur. Yani egonun farkındalığında kurtarıcının kurtarıcılığında gelinen nokta Yaratan'la buluşma noktasıdır. Burada esasında “buluşma çadırı” kendiliğinden doğal olarak ortaya çıkmaktadır. Bu buluşma noktasının çadır olması taşınılabılır olması ilginçtir. Çünkü böylelikle çadır her yere gidebilir niteliktedir. Bu da Yaratan'la buluşma noktasının bizim gönlümüzle hareket eden bir nokta olduğuna işaretidir. Yani Yaratan'la buluşmanın aynen Efendimiz Mesih İsa'nın dediği gibi esas itibarıyla belli bir yeri yoktur. Yani ne o dağ, ya da ne bu dağdır. Oysa bunu durağan kılmak işi esastan saptırmaya başlamak anlamındadır.

KUTSALI GÖNENME GÖNÜLLE GÖRME

Bu noktada bu gönül görüşünde kutsallığı gönenmenin gönülle görme ilişkisi zamanla farklı inançlar içinde gelişen Anadolumuz maneviyatı içinde dahi dile getirilmiştir. Yani şeriat, tarikat ve marifet ifadeleri ile anadolumuzun manevi yolculuk ifadelerinde dile getirdiği gönül kelimeleri esasında Efendimiz Mesih İsa'nın *yol, gerçek ve yaşamında* yüzyılların derinliklerinde çok daha kültürler üstü ama gönüller içi bir Yaratan'a yürüyüş çizgisi çizmiştir. Burada bir hareketlilik vardır. Aynı çadır gibi şeriat ileriye doğru giden yol anlamındadır. Tarikatsa bu yol içinde küçük esaslı, dar bir yoldur ki, bu yolu her kişi alamaz bir anlamda, hakikatin gözlemlendiği ve deneyimlendiği küçük yoldur. Efendimizin küçük sürü olarak tabir ettiği kendi esaslı talebelerinin daracık bir

kapıdan geçerek ilerledikleri hattır ve bu hat sonrası marifet dediğimiz bir bilme bir edinme aşaması gelir ki bu da efendimizin söyleminde zaten daha önceden “yaşam” olarak ifade bulmuştur. Yunus bunu daha derinleştirmektedir; şeriat, tarikat yoldur varana hakikat ve marifet ondan içeri demektir. Yani arka planı dini pratiklerin çok ötesinde Efendimiz Mesih İsa'nın dediği gibi insanların alışkanlıkları haline gelmiş dini kalıpların çok ötesinde olduğu söylenmektedir. Ve hatta şeriat, tarikat ve marifet kavramları sonucu erilmesi arzulanan hedef noktası Yaratan'da yitip gitmek anlamı olan “fena fillah” noktasıdır ki, Efendimiz Mesih İsa bu noktayı kendi ediniminde tamamlayarak *Baba ve ben biriz* diyebilmiş ve bütün talebelerini de bu birlikteliğe davet etmiştir.

Bütün bu noktalarda kutsal gönenmenin gönülle görme arasında bir bağlantısı olduğunu ifade etmekte büyük bir fayda vardır. Çünkü kutsal farklı olanı fark etmektir aslında. Oysa biz hep madde ve madde içindeki formda her ikisini birbirinden ayırmak kaydı ile soyutu görmeyi tercih eden bir anlamda esası kolaylıkla yitirip kaydıran kişiler olarak tamamen madde de görme yolunu seçenleriz. İşte bu da sürekli olarak bizi yanılgı görmeye taşıyıp durmaktadır.

Efendimiz Mesih İsa bu nedenle çok net bir biçimde *bedenin ışığı gözdür, gözün sağlamsa bütün bedeninde sağlam olur, gözün bozursa beden de karanlık olur, o zaman dikkat et sendeki ışık karanlık olmasın-Lk.11:33-34* demektir. Bu ifadeleri esasında gönül gözü ile görme, farkındalıkla ayırt edici görebilmeyi içermektedir. Yoksa doğrudan gözün maddi manada görmesi ya da görememesi buradaki esas konu değildir.

GİZLİ HİÇ BİR ŞEY YOK

Zaten böylesi bir görüşün geliştirilmesi yani Yaratan'dan sunulanı, sevgi ve ihsanı “sevgi ve ihsan” olarak görebilmek ve aynı derecede “sevgi ve ihsan” ile sunabilmek bir anlamda havayı, suyu ve her tür sunulmuş olanı doğru ve yerli yerinde kullanmak ve bu kullanımın getirdiği bereketlilik gibidir. Yani eğer gönül görüşü netse o zaman bir takım gizliliklerin açılımı da nettir. Bu şu demektir yani bizim hava içinde, toprakta ya da kainatın herhangi bir noktasında var olan bir nesneyi henüz bilmemiş olmamız, keşfetmemiş olmamız o nesnenin yok olduğuna, olmadığına işaret etmez. Çünkü bir yerlerde bir şey muhakkak mevcuttur. Hayal edilen, akla gelen herhangi bir kavram varsa ve hatta yoksa dahi bir yerlerde bir şeyler daha üst bir şeyler mevcuttur. Bu bağlamda insan yaratılışın merkezinde *Yaratan dünyayı öyle sevdi ki;* cümlesi ifadesinde yerli yerinde oturmakta ve kainatı bir manada seyretme konumundadır. Ama önemli olan Mesihî gönül gözlerinde en üst düzeyde seyretmesi ile Adem düzeyinde en alt seviyede yani kendi alma arzusunda seyretmesi arasında büyük bir fark vardır. Eğer Adem düzeyinde seyredecekse elbette kainat sırları kendisine sır olarak kalacaktır. Oysa Mesih düzeyinde kurtuluşu gönenen bir kişi içinse artık sırlar perdesi aralanmakta ve gizlide olan her şey açığa çıkmaktadır.

Efendimiz Mesih İsa şöyle buyurmaktadır; *Yaratan'ın hükümlerinin sırlarını bilme ayrıcalığı size verildi ama başkalarına mesellerle sesleniyorum, öyle ki, gördükleri halde görmesinler, duydukları halde anlamasınlar-Lk.8:9-10.* Bu ifadeler nettir. Yani bazı kişiler yukarıdan uyandırılmaları sonucu aşağıdan gayretle Yaratan'ın Mesih'inde netliğe kavuşarak “baba ve ben birlikteliğinde” kainatı Yaratanın ifşasında yaratılanı okuyabileceklerdir. Mesih'in giyinildiği bu muhteşem bütünlük noktasında Efendimiz Mesih İsa'nın *Çünkü açığa çıkarılmayacak gizli hiçbir şey yok, bilinmeyecek, aydınlığa çıkmayacak saklı hiçbir şey yok-Lk.8:17* sözleri netleşmektedir.

III. BİR HARFİN GÜCÜ

RAB Musa'yı çağırıp Buluşma Çadırı'ndan ona şöyle seslendi –Levililer 1:1

Kainatta her şey esasında sayılar ve kodlar sisteminde muhteşem bir işleyişle Yaratan düşünceyi ifşa edercesine Yaratanın işleyişini bize sunup durmaktadır. Ve bizler her birimiz bu işleyişe olan tepkilerimizde var olduğumuzu fark eder ve yaşarız. Ve bu yaşam sürecimizde de ya içimizdeyizdir ve bizi görürüz ya içimizdeyizdir O'nu görürüz. Bu iki yolun dışında bir yere gittiğimiz yoktur esasında. Yaratan'ın sabitlik içindeki hareketliliği bizde de aynen varlığını korumakta ve sabitlik içinde hareketlilik devam edip durmaktadır. Bu nedenle bizim tepkilerimiz nasıl reaktiflik ya da proaktiflik arasında sürekli dönüşüm ve değişim sürecimizde sürekli hareketliliği ile bizi olumluya ya da olumsuzla yönlendiriyorsa küçük kıpırdanmalar ve algı değişimlerimizde elbette bizim Yaratan'ı ve Mesih'inde ve Ruh'unda kurtulmuşluğumuzun konumunu da etkileyip durmaktadır. Oysa bizim Mesih'teki kurtulmuşluğumuzu gönendiğimizde sonsuz bir yaşama kavuştuğumuz gerçeğini irdelememiz oldukça etkin bir irdelemedir.

VE ÇAĞIRDI

Levililer bölümünün girişinde yani daha ilk kelimesinde karşımıza çıkan kelime adeta bu inanılmaz kodlar sistemindeki işleyişe güzel ve küçük bir ayrıntı olarak işaret etmektedir. Bu kelime Vayikra kelimesidir. Yani RAB Musa'yı “çağırıp” Buluşma Çadırı'ndan ona şöyle seslendi cümlesinde yer alan “çağırma” sözcüğü İbrani dilinde “vayikra” kelimesidir. Bu kelimeyi böyle okutan esasında bu kelimenin sonundaki bir Alef yani bir harftir. Böylelikle bu kelime bir harfle daha doğrusu bir elifle adeta yukarıya bağlanan bir kelime olmaktadır. Yaratan'ı yani adeta “göklerin hükümranlığını” çağırmaya güzel bir işaret olarak yerli yerindedir. Efendimiz Mesih İsa'nın talebelerine ve dolayısı ile bize öğrettiği o duadaki “Hükümranlığın gelsin” kelimesindeki o çağrı sanki burada bu çağrı ile paralel bir durum ortaya koymaktadır. Yani kelime yukarıya kendisini bağlayan harfle Yaratan'ın çağrısında anlam kazanmakta, adeta canlanmaktadır. Yukarıdaki bütün gerçekleri aşağıya yansıtma için bir Alef yani bir harf inanılmaz bir güç oluşturmaktadır. Bu nedenle kelam nettir *söylediğiniz sözlerinize dikkat edin* ya da *bu sırrı sana açan insan değil, göklerdeki Babam'dır-Mt.16:17* deki sözlerde üst akla tutunmanın muhteşem dönüştüren ve değiştiren gücü burada görülmektedir. Bir başka ifadeyle “çağırma” varsa ve “çağırmaya” tepki geliyorsa yani yukarıdan uyandırmaya aşağıdan gayret bağlanıyorsa o noktada mana yolunda hakiki mana hayatı başlıyor demektir.

Eğer gaye kişinin benliğinin farkındalığında benliğin dar alanından kurtulması ile çıktığı kurtuluş yolculuğunda geldiği gönül gözü ile görme aşamasında yapması gereken bu aşamayı işleyen bir süreç ve surete dönüşüm sürecine dönüştürmesi ise o zaman yapacağı yegane şey kelimelerini dolayısı ile varlığını giyindiği Mesih'in suret olma vasfı ile bütünlemesidir. Bu bütünleme “kurban kuzusu” kavramının işlerliğinde “ölme ve dirilme” üzerine kurulmuş bir süreçtir. Yani “kurban” yakınlığın ifadesidir. Yakınlaşma için aradaki engellerin kaldırılmasıdır. Bu engellerin kalkması ölünün diri olana bağlanmasıdır. Bu harf orada Efendimiz Mesih'in kendisi olarak karşımızda durmakta ve bizi yukarıya bağlamaktadır.

YA ÇAĞIRMA YOKSA

Vayikra'da eğer üst akla tutunduran harf Alef yoksa ve dolayısı ile “çağırma” yoksa yani yukarıdan uyandırma yoksa ve buna aşağıdan gayret yoksa, o zaman bu kelime okunuşu itibariyle Vayikar şekline bürünecek ve bütün anlamı tamamen değiştirecektir. Çünkü bu anlamı ile kelime artık “soğuk” kelimesine karşı gelmektedir. Yani Yaratan'ın çağrısı lütfuna mazhar olmuş kişiye bir çağrı hitabı burada artık sadece soğuk ifadesi ile yer değiştirmiş olma durumundadır. Beden öldüğü zaman soğuktur. Beden canlı iken çağrılara tabidir. Yani hep üzerine bir takım kainat sinyalleri gelir ve beden bu sinyallere tepki ile kendi varlığını hisseder ve yaşamını idame ettirir ve bu duruma göre artık insan insan olmaya maddeden manaya yükselmeye başlar. Ama soğuk aynı zamanda ölü demektir. Çünkü ölmüş bir beden her zaman hava sıcak olsa da soğuktur.

KARŞITIN ENERJİSİ

Soğuk aynı zamanda “diğer tarafın” yani “düşmanın” enerjisidir. Yaratan'ın enerjisi hayattır. Bu nedenle efendimiz Mesih İsa *yaşam ekmeği Ben'im* ve *içinizden diri su ırmakları akacak* demektir. Ve her şeyden önemlisi *ben sizde bol yaşam olsun diye geldim* demektir. Bütün bunlara baktığımızda yaşam bir anlamda nefis, ruh, can üçlüsü içinde sınımsız bir canlılık sunmaktadır ve hele hele nefse ölümle Yaratan'ın parçası Yaratan ruhu canın üstüne hakim olur ve yaşam olur. Oysa bütün bunların eksikliğinde çağrı da yoktur.

Yaratan'ın Mesih'inde kurtuluş bulan kişi nefsin bedelini çarmıh üzerinde ödemiş olan Mesih'in kurtuluş geçişinde “dar kapıdan” geçmeyi başarmış kişidir. Ve bu geçişin sonucunda da esasında artık Ruh'un rehberliği ve elbetteki aydınlığı Yaratan'ın “sevgi ve ihsan” vasıflarını o kişinin üzerinden ifşa etmektedir. Oysa diğer tarafta doğal haliyle insan acılar yolunda yani mana yolundan uzakta Mesih'in kurtuluşunu gönenmemiş halde etrafına sürekli soğukluğu yansıtmaktadır. Şimdi bu noktada kurtuluş bulduğunu söyleyen ama bir türlü Yaratan Ruh'unun işlevinin sonuçları olan “oğlu” kendisinde ifşa edemeyen bir kişinin de mana yolunda olduğunu söylemek hakikatle bağdaşır bir durum değildir. Çünkü *onları meyvelerinden tanıyacaksınız –Lk.7:19* diyen ve meyveleri de bir anlamda “dağdaki vaazı” ile çok net bir biçimde açıklayan Efendimizin kendisidir. O zaman *göklerdeki Babam'ın isteğini yerine getiren göklerin hükümranlığına girecektir-Lk.7:21* sözleriyle yönü üst dünyalara çevirten ve esaslı mana yaşamının kaynağını kendi varlığının sunumu üzerinden Yaratan düşünceye çeviren ve bunun yaşam olduğunu söyleyen de yine efendimiz Mesih İsa'dır.

ÖLÜLER ÖLÜLERE

O zaman *bırakın ölüleri kendi ölülerini gömsünler –Lk.8:22* sözlerinin de soğuklukla yani şeytanın enerjisi ile bağlantısı büyüktür. Bize düşen ölümü değil yaşamı seçmiş olmaktır. Ölüm yolunda, acılar yolunda hep egonun müdahalesi ile yapılması gereken sadece yapılması gereken ve tabulaşmış bir yığın kendi gerçeklerimiz vardır. Oysa yaşam yolunda yani mana yolunda ise tamamen üst dünyaların, üst aklın Mesih'inde ve Ruh'unda muhteşem “sevgi ve ihsanı” hakimdir. Ve bu noktada madde arzu ve mana niyet olmak kaydıyla.. Yaratan'ın Mesih'inde ve Ruh'undaki kurtuluşunu, sevgi ve ihsanını gönenip bunlara başka bir şey eklemekten başkası bir yolumuz yoktur. Çünkü bu yol hakikaten Mesih'i seviyede Yaratan suretine dönüşme ve değişme yoludur.

Dünya her geçen gün sorunlarının yumağında insanı biraz daha o tek Alef harfinden yoksun bırakarak yukarı ile aşağının bağına kesme durumundadır. Elektrik özü itibariyle algılanır değildir ve hele hele içinde bulunduğu ampul, kablo ya da klimadan ayrıştırıldığında sadece soyut olarak kalmaktadır. O zaman bir bütün olarak varlığın tanımlanmasının ortadan kalkması ve sadece soyut ve ayrıştırılmış zemin üzerine yapışık vaziyetteki kavramlarla uğraşan insanın da bütünü algılaması ve bütün içindeki yerini algılaması zordur. Çünkü onu bütünle bağlayan Alef harfi yoktur. Oysa Efendimiz Mesih İsa'nın kendini feda eden ve kurtuluş sunan ve sevgi ve ihsanı ile Yaratan'la form eşitliğindeki yaşamı bu Alef'tir. Ama bu Alef'in görüntüsü ne yazık ki, dinleşme ve mezhepleşmeler

arasında zemine iyice mihlanmış ve Mesih İsa'nın o üst kurtuluş söylemleri de zeminin kaygıları üzerinde sıcaktan soğuğa yani yaşamdan ölüme yönlendirilmiştir. Bu da doğrudan düşman dediğimiz, karşıt dediğimiz gücün enerjisini üzerimize salmıştır. İnsanlar bu nedenle bu ayrışma, bu çözülme, bu kısa mesafeli beden iç sınırları bakış açıları ile soğumuşlardır. Birbirlerine soğukturlar. Oysa yukarıdan verilmenin aşağıdan gayrete dönüşmesi Aleftir. Vayikar'ın yani bedende yaşayan ölü olma halininin, cansız seviyenin yavaş yavaş cansızdan, bitkisele, hayvansal seviyeye ve sonunda konuşan seviyeye doğru kaldırılmasıdır. Bu hal esasında doğrudan çağırılma halidir. Yani Vayikra halidir. *Ve RAB Musa'yı Buluşma Çadırında çağırdı.* Bu çağrı yukarıya yaşama doğru çekilmedir. Bu soğukluğun sıcaklığa cansızlığın canlılığa dönüşüm halidir. Bu soyut halini ve özünü anlayamadığımız elektriğin bir elektrik anahtarı ile birden bire enerjiye dönüştürülmesi halidir.

KAOS VE KURBAN

Levililer bölümünün girişinde yer alan bu ilk kelime ve dolayısı ile bu kelimeye ayrılmış olan Levililer 5:22'ye kadar bu isimle anılan yani Vayikra olarak anılan bu bölüm esasında Yaratan'ın ışığını çalışmamız konusunda bize doğrudan canlı olmayı, hayat olmayı hatırlatan bölümdür. Yaratan diri olandır. Yaratan'ın sureti olmakta diri olmak demektir. O zaman diri olmak içine gömüldüğümüz toprağı yarıp geçmek ve çiçek açmak ve meyve vermek demektir. Diri olmak hiç olmaktan varlığa çıkmanın yeryüzündeki mizansenini yaşamak demektir. Yani Efendimiz Mesih İsa'nın çarmıh üzerindeki ölümünde ölüp dirilişinde dirilmek yani kabukları kırıp, maddede bize yük olan bedeni atıp bedenün üstüne çıkmak demektir. Bu da kurban sunmak yani bir yöne yönelmek için bütün diğer yönleri bütün getiri ve faydaları ile, ya da alma arzusunun hazları ile arkaya itmek, geride bırakıp kurban etmek demektir.

Bu kurbanlar yaşamın yukarı ile bağlantısında adeta mecazen havalanması gereken bir gezi balonunun kum torbalarını attıkça yükselebilmesi misalinde olduğu gibi bizi manevi manada bulunduğumuz noktadan üste doğru harekete geçirmektedirler. Şimdi bu noktada bir harfin gücü dediğimiz durum gönül bakışının olup olmaması ile bağlantılıdır. Mabedin yıkılışı sonrasında esasında bütün kurban sunumları esas anlatım ve işaret amacına kavuşmuştur. Yani kurban adeta değiştirme gücü olan bir harf olarak bizi Yaratan'a yaşayan can olarak yaklaştırma yerini almıştır. Bu noktada kurban ve onun bağlantıları olan bütün içsel kurbanlıklarımız yani Yaratan'ın sevgi ve ihsanı karşısında yer alan bütün benlik için alma arzularımız sırada beklemektedir. Her biri gerekirse her gün sabah, öğle sonrası ve akşam bütün yaşam ibadetimizde ya da iç çalışması olarak yaptığımız manevi ibadetlerimizde hep Yaratan'ın önüne getirilip bırakılmalı ve soğuk yani ölü olanlar *bırakın ölüleri ölüleri kendi ölülerini gömsünler gerçeğinde* terk edilmelidir.

Karşıt gücün oyun alanı hep kaostur. Nerede kaos varsa soğukluk oradadır. Ölüm oradadır. Hatta iyi olan her şeyin bitiş noktası “ölüm meleğidir”. Çünkü kaosla ölüm arasında büyük bir bağlantı vardır. O zaman kaos anları kurbanların sunum anlarıdır. Kaos anları Yaratan'ın en büyük sunusu olan “oğlu'nun” kurban kuzusu olması gerçeğinde bu kurbanın giyinilmesi anıdır. Ve bu büyük kurbanın giyinildiği anda bizler de “oğullar” olarak Yaratan'ın çağrısına mazhar olunabilen “Buluşma Çadırında” oluruz. Ve birden bire Vayikar biz de Vayikra haline dönüşür. Efendimiz Mesih İsa bu nedenle kaos ortamını hep ortadan kaldıracı bir biçimde bize eğitim sunmaktadır; *sağ yanağınıza tokat atana öbür yanağınızı da çevirin, size karşı davacı olup mintanınızı almak isteyene abanızı da verin- Mt.5:40*

IV. YARGI ÜSTÜNE MERHAMET

RAB Musa'yı çağırıp Buluşma Çadırı'ndan ona şöyle seslendi –Levililer 1:1

Buluşma çadırı adeta burada önemli bir odak noktasını oluşturmaktadır. Yaratan'ın yüreğe hitabı dağın üstünde suretsizlik içinde yanar gibi görünen bir çalıdan olduğu gibi; bir diğer noktada yani kendim için alma arzusu üstüne çıkıldığı o dağın arkasında kurulan çadırın içinde Musa'nın kendini alçaltmasında bir kez daha kendisini göstermiştir. Bu gerçekten önemlidir. Yani Buluşma Çadırı içinde bir mana gurubuna gönüllü eğilme, baş koyma vardır. Yeşu'nun da hiç ayrılmadığı bir konumdur. Bu esasında yüz yüze görüşmenin temelidir. Efendimiz Mesih İsa'nın sözleri de bu konuda oldukça açıktır; o şöyle buyurmaktadır;

Nitekim insanoğulu, hizmet edilmeye değil, hizmet etmeye ve canını bir çokları için fide olarak vermeye geldi-Mt.20:28

Bu söylemin kendisinde dahi kurban yani Yaratan'a yaklaşmanın en temel prensibi olan kendini gerçekten ama gerçekten alçaltma prensibi kendini göstermektedir. Yani kurban öncesi kendini kurban “kırılmış bir yürekle” Yaratan önüne çıkma prensibi. Yaratan'ın suretsizlikte seslenişine nail olmanın yegane yolu olmaktadır.

GERÇEK ALÇAK GÖNÜLLÜLÜK

Eğer samimi bir yürek sunusu varsa *ne mutlu ruhta fakir olanlar* maddesi doğrultusunda eksikliklerinin farkında olanlar Yaratan'ın Mesih'inde ve Ruh'unda kurtuluşuna uyandırılmaya yol açanlar olacaklardır. Şimdi bu yaklaşımda Musa için kutsal yazıların ifadesi de bu noktayı açıkça vurgulamaktadır; *Musa yeryüzünde yaşayan herkesten daha alçak gönüllüydü- Say.12:3* ve bu alçak gönüllülüğün sonucunda *onunla bilmecelerle değil, açıkça yüz yüze konuşurum-Say.12:8* sözü dile gelmektedir. Burada alçak gönüllü olmak esasında kişinin kendini olduğu yerden aşağı çekmesi ya da yukarıya çıkarması değil yerini net olarak belirlemesidir. Yani alçak gönüllülük kainat içinde yaratılmış olarak yaratıldığı noktayı tam olarak bilmesidir. Bu önemlidir. O zaman kurban kavramının başlangıcında Efendimiz Mesih İsa'nın kendi hayatını ortaya koyarken de izlediği yol budur. Yaratan'a giden yol “sevgi ve ihsanı” ifşa etme yoluysa o zaman bu yol kurtuluş sonrasında tamamen alçak gönüllülüğü irdelemekle başlamaktadır. Çünkü alçak gönüllülük esasında boyun eğmeyi yani gönüllü olarak başkaları önünde başını eğmeyi gösterir. Bu buluşma çadırına girişte de böyle bir gerçektir ve böyle bir gerçekte “sunu işlemeye başlar”. Sununun sunulmasında esas olan budur. Bu aynı zamanda önem verme, kale alma, dikkate alma demektir. İşte bu noktada suretsizlikte konuşan surete gelir.

YARGI ÜSTÜNE MERHAMET

Bu bağlamda Efendimiz Mesih İsa'nın kendini sunumu bizim hayat boyu Mesih'i seviyeyi yaşamamızın esasıdır. Yani kurbanlarla dolu bir yaşam “çarmıhın yüklendiği bir yaşamdır”. Ve yine Mesih İsa'nın ifadelerinde netleştiği gibi; *gidin de ben kurban değil, merhamet isterim sözünün anlamını öğrenin-Mt.9:12-13* kurbandan önce gelenin kendini alçaltmakla bağlantısı büyüktür. Mezmurlarda da bu noktaya vurgu vardır;

RAB gönlü kırıklara yakındır; Ruhu ezginleri kurtarır-Mz.34:18. O zaman bu noktada yaklaşma gerçeğinde yani kurban gerçeğinde gönlün kırıklığı esaslı bir temel oluşturmaktadır. Bu

temel üzerinde özellikle sol taraf ile temsil edilen yargı üzerine getirilen merhamet aslında yargının gücünü azaltacak ve merhamet Yaratan'ın "sevgi ve ihsanındaki" merhamet yargı üzerine hakimiyet kurmuş olacaktır. İşte kurban burada kurban olmaya başlamaktadır. Efendimiz Mesih İsa Yaratan'la form eşitliğinde adeta iç içe geçen halkalar misali bu gerçeği ruhların birleşmesinde kendi "benliğinden" feragatla, o benliğe ölmekle gerçekleştirmiştir. Ve Mesih'i giyinmekte aynı feragata aynı feda etmeye bir anlamda tabi olunduğunun işaretidir.

Sunak önünde durmak salt bir sunu sunmak için değildir. Aksine sunak önünde durmanın arka planında can, ruh ve kalp vardır. Yani *bir olan RAB'bi bütün canınla, bütün ruhunla, bütün kalbinle sevme* gerekliliğinde olan bir sunu vardır.

O zaman kurban deyince yakınlaşma deyince bu yakınlaşmada sunuların da farklı farklı adımlarla var olduğunu algılamak ve Yaratan'la form eşitliğine adım adım bu adımlardan geçerek yaklaşmak esastır.

ÖLÜMÜ YAŞAMDAN ÇIKARMA

Buluşma Çadırında Musa'ya ulaşan çağrıda kutsalı yaşama yolu olan mana yolunun sürekliliğinde yani kurtuluşun gönenmesinde en önemli birinci sunu temsilen büyük baş havyanın sunulması şeklinde ifade bulan "ölümü yaşamdan atma" sunusudur. Bu sunu genel bir sunudur. Yani aslında sununun bütünden başlaması her şeyin bütünden parçaya ve parçadan da bütüne bağlı olduğunun güzel bir göstergesidir. Bu noktada bu sunu bizim bütün negatiflerimizin yani sol tarafımızın yani yargı tarafımızın sunulması anlamındadır. Bizi sürekli olarak sola çeken ve dolayısı ile bize hep ölümü getiren bu tarafın Yaratan'a kurban olarak sunulması Yaratan'ın sevgi ve ihsan vasıflarının aydınlığını bu tarafımızın üzerine yansıtmamız demektir. Dolayısı ile bu yürek kırıklığı, ruh kırıklığı dediğimiz itaati, ve dolayısı ile benin üzerine çıkılmayı getirir. Kısacası ölümü yaşamdan atarak sürekli ışığın aydınlığında hayatı, merhameti getirmektedir. Oysa diğer tarafın sunu olarak takdiminin gerçekleşmemesinde hep sorun vardır. İyi şeylerin sona erdiği nokta "ölüm meleğinin" var olduğu noktadır. Sığır ve davar yani büyük baş bir hayvanın sunulmasının esas temsili kendi varlığımızın en büyük sorunu olan bizi ölüme götüren "ölülerin ölüleri" gömmesi tabirinde de mevcudiyetini koruyan hep o yargı tarafımızdır. Onun ortadan kaldırılması bize inanılmaz bir manevi haz vermeye ve dolayısı ile yaşam sunmaya başlamış olacaktır. Çünkü Efendimiz Mesih İsa'da kurtuluş bulmak aslında bütün bu kurbanların tamamının sunulduğu bir yaşamı giyinmiş olmak anlamındadır. Onun ölümünde esasında bizler bütün bu sunuları toptan olarak Mesih İsa ile sunmuş olduğumuzu söylemiş oluruz. Ama burada yani kadim antlaşmadaki bu tek tek maddede ifade edilen kurbanlara bakarak esasında hayatımızın hangi noktaları için Mesih İsa'nın kendini feda ettiğini ve aynı zamanda bizim de hangi noktalarımızı hakikaten bu fedanın sonucu olarak sürekli sunmuş olmamız gerektiğini görürüz.

Evet, esasında ölümü sunu olarak hayatımızdan çıkarmak bir başka anlamda da bedeni hayatımızdan çıkarmaktır. Çünkü *bedenden doğan bedendir, Ruh'tan doğan ise ruhtur-Yuh.3:6*. Bu bağlamda Yaratan'la form eşitliğinde *Ruh'ta ve gerçekte tapınma* gerçeğinde de her şey esasında bedenün üstüne çıktıkça aslına dönüşmektedir. Beden sadece kendi için alma arzusunun peşinde koştururken bunun sunumunda Yaratan'ı edinmeye başlar. İşte bu nedenle hayatın Yaratan'la bütünleşmesinde Mesih'i seviye yaşama için her günümüzde Mesih'in bizler için kendisini feda etmesinde biz de övgümüzü ve şükranımızı "kendi beden varlığımızı" sunmakla yerine getirdikçe Mesih'i giyinmiş, kurtarışını gönenmiş oluruz. Bedeni yaşamdan çıkarmak bir anlamda ölümü yaşamdan çıkarma demektir.

KENDİ DOĞRU KABÜLLERİMİZDEN VAZGEÇME

Yaratan'a temsilen sunulması istenilen bir başka sunuda küçük baş hayvanların sunumudur. Bu büyük baş hayvanların sunumunun temsili arkasındaki gerçekten biraz daha alt bir gerçeğe gitmektedir. Bu gerçekte kendimiz için almanın getirdiği kendi doğrularımızı kabullenme ve bundan

hoşnut olma özelliğinin bize getirdiği bütün ilizyonların ortadan kaldırılması gerçeğidir. Yine Efendimiz Mesih'in kendini tamamen sunmasında da bu "egonun yanlışı doğru olarak görmesi" gerçeği de esasında kurban edilmiş olmaktadır. İlk sunuda bedenini sunumu bu ikinci çeşit sunuda ise bedeni beden kılan ve kendi için almasını körükleyen egonun kendi yanlıklarını bile hep doğru kabul etmesi durumudur. Bu sunu sunulmadıkça *Ruh isteklidir ama beden güçsüzdür-Mrk.14:38* söylemi doğrultusunda Yaratan'la form eşitliği yolunda Mesih'in kurtuluşunun temel taşlarından ikinci önemli nokta bir türlü yaşama tam indirgenememiş ve tam gönenilememiş olacaktır. Burada bütün bu sunulara, kurbanlara bakarak esasında Efendimiz Mesih İsa'nın kendini bizler için feda etmesinin neleri içerdiğini görmek ve Mesih'i düzeyde kurtuluşu edindik derken bunun yaşama indirgenmiş olması gerekliliğini gözden kaçırmamak için bu sunuları, kurbanları irdelemek, algılamak ve Mesih'teki hayatımıza edinmek gerekmektedir.

VE EMPATİ KURAMAMAK

Kuşun sunulmasında ise sürekli olarak egomuzu hoşnut etme uğruna karşıyı hissetmeyen bir başka deyişle "hayvani seviye" diyebileceğimiz empati kuramadığımız seviyeyi kurban etme temsil edilmektedir. Mesih İsa'nın "gönül bakışında" öğrendiğimiz gibi Mesih'in kurtuluşunda "kişinin dostu uğruna kendisini feda etmesi" en üst değer görülmektedir. Ve "insanlara merhamet eden" bir bakış açısı esastır. Oysa bizler Mesih'in kurtuluşunda ve dolayısı ile Yaratan'ı edinme yolunda O'na doğru büyük adım attığımız bu kurtuluş noktasında çoğu zaman uğrumuza sunulan bu büyük kurtuluş sunusunun içinde karşımızdakilerle empati kuramama durumunun da ortadan kaldırıldığını çok net göremeyiz. O zaman kuş sunumu ile temsil edilen bu önemli kurban sunusunun da Mesih seviyenin temel taşlarından olduğu da hiç unutulmamalıdır. Yani ölümlü bedeninin ölüm üzerine, negatif üzerine inşa edilmiş olan yaşamını sunmuş olmamız gerektiği gibi ve bu ölümlü bedenini kendini hoşnut etme uğruna sürekli kendini haklı çıkarmış olmasını sunmuş olmamız gibi başkalarını da hissedememeyi yani empati kuramamayı da ortadan kaldırmış olmamız Mesih'in kurtuluşunu gönenmiş bir yaşam için günlük yaşam pratikleri ve daha doğrusu yaşam kurbanı olarak karşımıza çıkmaktadır.

V. DOĞRU YAKLAŞIM

RAB'bin buyruklarına aykırı bir ateş sundular –Levililer 10:1

Buluşma çadırı esasında hayatımızın bir anlamda temel taşıdır. Biz her ne kadar kainatın içinde Efendimiz Mesih İsa'nın köşe taşı olduğu bir yapı içinde birer diri taşsak bu diri taşı ayakta durduracak olan buluşma çadırı da esasında maddi hayatımızın da esaslı yönlendirildiği insan temelidir. Elbette buradaki buluşma çadırı her ne kadar dışsal anlamında bir buluşma çadırı ise de bulunulan bu noktada Musa'nın çağrıldığı bir odak noktası olması hasebiyle esasında gönül anlamıyla da yana mecaz anlamıyla da bu çadır gönlümüzde kurulması gereken bir çadırıdır. Çünkü gönlün mabet olduğunun en güzel ifadesi Efendimizin *iç odanıza çekilip kapıyı örtün ve gizlide olan Babanız'a dua edin-Mt.6:6* sözlerinde açıkça görülmektedir. O zaman buluşma çadırı kainatın sunduğunu alma olan yani Yaratan'ın tamlık enerjisini alma olan noktadır. Bu her ne kadar elle yapılmış belli ayrılmış mekanlar olarak düşünülse de esası gönlün içinde bu yerin, bu noktanın var oluş gerçeğidir. Ve bu mabette ateş hiçbir biçimde söndürülmemelidir. Özellikle sabah ve akşam bu

ateş tazelenerek yaşam bütünü tamlığı algı içinde Mesih bedeninin inşasında devamlılığını sağlamalıdır. Çünkü Mesih İsa'nın diriliş ve yükseliş örneklemesini hayata indirgemek bu merkez noktanın içindeki ateşin yani "saran ışığın", bir başka deyişle "tamlık enerjisinin", çiçeği açtıran, meyve verdiren enerjidir. O zaman bu buluşma çadırında buluşmak kendimizi yani kabuğumuzu bırakarak "mezardan dirilme" misali "topraktan fıskırma" misali yukarıya doğru sıçramaktır. İnilebilecek en düşük seviye olan "düşmüş insan" seviyesinden her bir üst seviye esasında yükselişin işaretidir. Bu nedenle varlığımız *diri taşlar olarak ruhsal bir tapınağın yapımı-1.Pet.2:5* için mevcuttur. Varlığımız bu manada Mesih İsa ile Mesihî düzeye doğru taşar.

YAKLAŞIM CİDDİYETİ

Böyle bir sıçramanın, böyle bir tamlık enerjisinin farkındalığı da kullanımı da belli bir ciddiyet istemektedir. Fizik alemde hizmet veren bir bilim adamı her adımında ne kadar ciddi ise ruhsal manada da bir bilim adamı titizliği "bol yaşam" ile Yaratan'a yürüyen samimi bir kişi için o kadar önem teşkil etmektedir. Akli başında bir öğretmen öğrencilerine en iyisini en doğrusunu sunabilmek için ne kadar gayret gösteriyorsa. Mana yolunun yolcusu olan Mesih talebesi de kendi iç transformasyonu için Mesih'i tam olarak gönenmek ve Ruh'un rehberliğinde bütünlüğe yürümek için o kadar ciddi olmak durumundadır.

Bu nedenle her Harun'la oğullarının kahin atanması esnasında onlara söylenen RAB'bin buyruğunu yerine getireceksiniz. Öyle ki, ölmeyesiniz - Lev.8:35. Ve Efendimiz de bu hassasiyeti kendi konuşmalarında şöyle dile getirmektedir; Bana gelen sözlerimi duyup uygulayan kişinin kime benzediğini size anlatayım. Böyle bir kişi, evini yaparken toprağı kazan, derinlere inip temelini kaya üzerine atan adama benzer-Lk.6:47

Mesih İsa'nın çöl tecrübesinde olduğu gibi "mana yoluna" giren kişi hemen "acılar yolu" istikametinin tersine doğru yol almasından ötürü esasında üç noktada denenmeye tabi olur; 1.Maddi -ihtiyaçlar 2.Manevi-hissediş 3.Ruhi- yani psikolojik alanlarda. İşte bu nedenle atılan adımların ciddiyeti esastır. Çünkü bu denenmeler esnasında ilk aşkın yitirilmesi her an söz konusu olabilir. Hatta belli bir alışkanlığın hasıl olması samimi ve ciddi ilerleyişe mani olabilir ve tabi "mana yoluna", tamlığın enerjisine tabi olma ve bu enerji içinde Yaratan'la form eşitliği içinde olma yani "sevgi ve ihlanda" yaşama mekanik bir hal alarak doğru olmayan ego temelinde bir yaklaşıma neden olabilir.

YARGI ÜSTÜNE MERHAMET

Harun'la oğulları RAB'bin Musa aracılığıyla verdiği bütün buyrukları yerine getirdiler-Lev.8:36 ifadesinde de görüldüğü gibi öncelikle kendilerini alçaltmışlardı. Zaten daha önce de dediğimiz gibi "buluşma çadırında" olmak kişinin kendini alçaltmasının güzel bir örneğidir. Bu çadır yürek çadırıdır esasında ve "gizlide olan Baba" ile konuşmakta bir alçak gönüllülüktür. Ve bu konuşmada kişinin kabuğunu kırması büyük baş, küçük baş ve kuş kurbanlarını sunmuş olması ve dolayısı ile merhamet ile yargının üstüne hakim olmasıdır. Yani kişinin sağından soluna hakim olması böylelikle Yaratan iradesini varlığında ifşa etmesidir. Ama bu yukarıda da bahsettiğimiz gibi hassasiyet gerektiren bir durumdur. Ciddiyet gerektirir. Diri taş olarak ruhsal tapınağı inşada kullanılmak yumuşak başlılık demektir. Kamış olmaktır. Kırılmadan eğilmek ve olması gerektiği gibi Yaratan doğasına uyumlu olmaktır. "Doğrulukla sadakat" hep bir aradadırlar adeta kelam ifadesiyle buluşurlar, öpüşürler. Ama aynı zamanda doğru yaklaşım olan "ilk aşkın kaybında" ise tamlık yerine devreye benlik girer ve bu doğru yaklaşım eğilmeye yönünü kaybetmeye başlar.

Evet, sabırlıysın, adım uğruna acılara dayandın ve yılmadın. Ne var ki, bir konuda sana karşıyım; Başlangıçtaki sevgiden uzaklaştın-Vah.2:3-4 . Efesteki toplulukta her ne kadar sadık görünüyor da esasa dikkat etmemelerinden ötürü doğru yaklaşımlarını kaybetmiş bir topluluk olarak görülmektedir. Kısacası yargı üstüne merhamet çağrılmadığı sürece yargı hemen merhametin üstüne çıkabilmektedir.

İŞIĞI ESAS KAYNAĞINDAN ALMAK

Bütün bunların ışığında Nadav ve Avihu'nun neden kaybedenlerden olduklarını anlamamız biraz daha kolaylaşmıştır. Çünkü buradaki ifade esasında yukarıda bahsettiğimiz hassasiyet ve ciddiyetin üstüne çıkıldığını gösteren bir ifadedir. Kutsal yazı şöyle bir cümle kurmaktadır; *RAB'bin buyruklarına aykırı bir ateş sundular-Lev.10:1*. Ve bunun karşılığında da RAB'bin bir ateş gönderdiğini görüyoruz. Yani yanan ateşin dışında bir ateşi alıp onun üzerine buhur koymakla bir manada yanlış bir ateşle ateşi üstlerine çekmiş oldular. Bunu biraz daha açmamız mümkündür. Yüreğimizde yanan Yaratan'ın ediniminden kaynaklı olan bir ateş olduğu sürece biz tamlık enerjisini yani Yaratan ışığını alır ve veririz. Eğer ışığı farklı bir yerden yani tamlığı farklı bir yerden almaya kalkarsak bu sonsuzluk ışığı olmayacak bize anlık bir haz verecek, bizi bir anda tutuşturacak ve yok edecektir. Zaten bir çok sorunlar bu şekilde ortaya çıkıp kişilerin düzgün giden yaşamlarını bir anda mahvetmezler mi? Burada Nadav ve Avihu'nun örnekleriyle aslında onların yaşadıklarıyla bize anlatılmak istenilen gerçekler budur. Kısacası iyi ya da kötü olan her şeyin kaynağı Mutlak İyi O'lan olduğuna göre bu acı örneği oluşturan bu iki sadık kardeş dahi bütün içinde rollerini tamamlamış olmaktadır. Yani bu kişilerin örnekleri asırlar sonra bile hala bize bir şeyler öğretip durmaktadır.

Kısacası sabah akşam sürekli bir biçimde yakılması istenilen ateş Yaratan'la form eşitliğinde olabilmemiz yani O'nun Mesih'inde Ruh'u aracılığıyla ifşa olunmuş "sevgi ve ihsan" vasıflarını tam olarak yansıtabilmemiz için var olan "saran ışığının" varlığımızda ifşasından başka bir şey değildir. Tohumu topraktan fişkırtan, çiçeği açtırtan, spermi yumurtaya saldırtan o müthiş "tamlık enerjisi" esasında bu ateşin kendisidir. Bu ateşin sürekli yanışında insan Mesih'i yani Yaratan'ın kahinliğini giyiniş sürekli ateşe kurbanlar sunarak ateşi bütün kainatın hep kaoslarını ıslah için bir temel kaynak olarak kullanacaktır. Bu nedenle; *Sunağın üzerindeki ateş sürekli yanacak*, hiç sönmeyecek. Kahin her sabah ateşe odun atacak, yakmalık sununun parçalarını odunların üzerine dizecek, onun üzerine de esenlik sunularının yağın yakacak-Lev.6:12 ifadelerini görmemiz mümkündür.

İŞIĞI DIŞARDAN ALMAK

İç ışığın kararması yani Mesih'in kurtuluşunun gönenilmemesi ve dolayısı ile saran ışığın doğru algılanmaması bizim birden bile karanlık korkusunda kendi kendimize bir kaynak oluşturmaya kalkmamız demektir. Yani bu ışığı hakikaten "mana yolunda" yürüyerek Yaratan'dan değil de, farklı insani kaynaklardan almaya kalkmamız demektir. Bu ruhsal tapınağın diri taşı olma kavramımızı yitirmemiz demektir. Böyle bir durumda "ışığımız parlamayacağı" için Yaratan'ı yüceltmenin de gerçekleşmesi söz konusu olacak değildir (Mt.5:16). Ve elbette bu durumda Yaratan'ın buyruğu olmayan yani O'nun doğasına aykırı "sevgi ve ihsan" kaynağı olmayan bir ışığı yani "kendi için alma arzusunda" benliğin ışığını sunmuş oluruz. Bu da artık bizi İsrail olmaktan yani Yaratan'a yürümek gibi bir amaçtan çıkarmış olur. Ve yürüyüş sadece bir günlük araç olur.

İŞIĞIN İYİLEŞTİRİCİ GÜCÜ

Daha önce de dediğimiz gibi esasında ışık iyileştiricidir. Çünkü bütünlük kapsadığı her alanı bütünlüğün içinde sarar ve bütünün iyiliğinde iyileştirir. Bu nedenle efendimiz *hastanın hekime ihtiyacı* olduğundan bahsetmektedir. Ve elbette kendisine hasta gelenleri kendisindeki ışıkla iyileştirmektedir. Ve bu yetkinliği bütün Mesih talebelerine vermektedir. Bu görsel bir şifacılıktan ziyade "kalk ve yatağını topl" kavramında olduğu gibi yukarıda bahsettiğimiz "tamlık enerjisi olan" Yaratan ışığının işleyişidir. İyileşme bütün içinde bütünlenme, tamlık içinde tamamlanmadır. Bu nedenle Efendimiz "*ben tamamlamaya geldim*" demektir.

Bu iyileşme yalnızca meyvelerle görülebilir. Bu nedenle sadığın negatif, günahkarın pozitif olması doğru bir yaklaşım olduğunun tablosu değildir. Hatta "herkes beni seviyor" diyen bir kişi

dahi bize doğru bir yaklaşımı sunmamaktadır. Çünkü muhtemelen herkesin kendisini sevdiğini düşünen kişi kendisini değil o başkalarının beklentilerini oynayan bir kişidir. O zaman kişinin kendisi kendisi değilse doğru olan ya da eğri olan kimdir? Bu nedenle Yaratan'ın ışığı Mesih İsa'nın günahlara bedel yaşam sunusunda biz deki merhametin açığa çıkmasıyla yani kurbanların sunulması ile “ölümün yaşamdan çıkarılması”, “benin işlevinin alt edilmesi” ve “kişileri kırıp durmanın” ortadan kaldırılmasıyla bizim varlığımızda ışımalıdır. İşte bu ışığa suret olmayı dolayısı ile iyileştirmeyi getiren durumdur.

SAGLAM DURUŞ

Bir manevi üstadın ifadesinde olduğu gibi Mesihî seviyelerde “güneş cepten çıkacaktır”. Yani Mesih'in yüreklerde Ruh'un işlevinde etkinliği ile artık “Sevgi ve İhsan O'lan” hükmetme ve çoğalma ile insan-ı kamilde ifşa olunacaktır. Bunun için Mesih'in kendisini kurban olarak sunmasını giyinen kişi gönül gözünün bu durumla uyandırılışında sabah ve akşam sunuları ile Ruh'un ateşi üstüne bir kahin olarak kendi çıkarı için almalarını koyacak ve Yaratan'ı edinmenin yoluna çıkmış olarak Yaratan'a yükselişe geçecektir. Böyle bir kişi meleklerin taklitçisidir. Yani *bacakları dimdiktir –Hez.1:7 ve RAB'bin yolları adildir. Bu yollarda yürür doğrular, başkaldıranlar sendeler-Hoşea 14:10.*

Bu sağlam duruş elbette kainatı bütün evrensel kuralları ile içine almayı yani bütünü görmeyi getirecektir. Mesih bakışı ile artık gönül Ruh'un yükseklerinde Yaratan'ın ufkunu görmüş olarak insanlara ya da kainata bakarken ve her bir manevi manada yürek kurbanını sunarken hep artık bir kahin gibi giysi değiştirip duracaktır. Çünkü her bir olay esasında fırsatları ile gelen bir seremonidir. Her bir kaos bir seromonidir. Her bir üzerimizdeki işleyiş bir seromonidir. Ve kahin olan Mesih talebesi, kahin olan ışığın çocuğu bu gelenlerin her biri için elbise değiştirecek daha doğrusu gelen her bir durumu yerinde empati kurarak hissedecektir. Bu da doğru yaklaşımın ta kendisidir. Ve böyle olduğu için Nadav ve Avihu'nun başına gelenlere de meydan vermemiş olacaktır.

Bu bir mana üstadının karşısındakileri dinlerken sürekli terlemesindeki hikmet gibidir. Sorulduğunda “karşımdakini hakikaten hissetmek onun giysilerini giymekle mümkündür” demektedir. Ve elbette bu zorlu bir iştir.

Yine bir üstat ölümü esnasında vazifesini talebelerinden birine bırakmıştır. Talebe üstadı gibi hizmete koşturur durur. Ama günün birinde acaba “doğru mu yapıyorum” diye kendini sorgulamaya başlar ve bir gece rüyasında üstadını görür. Ve üstat ona: “Evladım bütün her yere koşuyorsun bu iyi güzel de acaba yüreğinin derinliklerine ne kadar koşabiliyorsun?” diye oldukça zorlu bir soru sorar.

Yine bir başka örnekte, bir tır şöförü şirkete koşarak girer ve amirine “kazasız belasız ve hiç ceza yemeksizin gittim geldim” der. Amiri “harika” der ve sonra “malları zamanında teslim ettin mi?” cevap oldukça tuhaftır; “ya malları yükletmeyi unutmuşum”..

İşte bu örneklerde sadık kişiler imgelenmektedir. Ama bazen sadakat içinde gerek alışkanlık, gerekse ciddiyetsizlik gibi bazı nedenlerden esası unutabilmek ya da doğru yaklaşımı kaybedebilmek çok kolaydır. İşte o vakitte Yaratan doğasına aykırı olunan her bir durum birden bire yargıyı üzerimize çekecektir. Ve bu da oldukça acıdır. Efendimiz Mesih İsa bu nedenle hep *Bende kalın, bende kalırsanız meyve verirsiniz* şeklinde ifadeler kullanmaktadır. Çünkü Yaratan'a yürüyüşte form eşitliği, doğru yaklaşım Mesih'in “yol, gerçek ve yaşam olmasında” O'ndan geçer...

VI. YÜCE GÖREV

RAB'bin Musa aracılığıyla İsrail'e bildirdiği bütün kuralları onlara öğretmelisiniz–Levililer 10:11

Yaratan'a bir sunu sunulduğu zaman bu sununun amacı Yaratan'la doğrudan ilişki kurmak olmalıdır. Efendimiz Mesih İsa'nın kendisini tamamen "kurban kuzusu" olarak sunmasında tam doğru ilişkinin ışığı bize yansıtılmaktadır. Çünkü bu sunu tamamen araya herhangi iyi ya da kötü eğilimi sokmadan yani dikkatimizi Yaratan'ın ışığından farklı yöne çevirecek olan bir tesir mekanizması girmeden bizi bütün olarak takdim etmeye işaretler. İyi olan bu bütün sunumdur. Burada netlik vardır. Yani Yaratan'ın "sevgi ve ihsan O'lan" gerçeğini içime almak benden vazgeçmektir. Bu dünyadan vazgeçmek değil dünyanın bedende sınırladığı algılardan vazgeçme anlamındadır.

İÇ VARLIĞIN SURETSİZLİĞİ

Aslında biz hep putperest yaklaşımları bir şeye tapma olarak değerlendiririz. Esasında putperest yaklaşımlar sadece maddeye, bir algılanan sınırlı olguya tapmak değildir. Aynı zamanda içimizin dışında bir ışık ya da güç aramakta kendisini gösteren her şeydir. O zaman burada Yüce Görev dediğimiz "Yaratan suretine" yükselme görevimizde öncelikle Musa düzeyine ulaşmamız esastır. Yani onun ulaştığı düzeyde "yanar gibi görünen bir çalıdan" sesleniş vardır. O çalıya baktığında sadece görmek istediği içinde Ruh'un ışımasının dışı ifşası olmuş ve o konsantrasyonda egosunun ve karıştının üzerinde Yaratan'dan yaratılmış Ruh'unun Ruh'la bütünleşmesinde esas olan yani yukarıdan verilme başlamıştır. Burada hakim olan güç suretsizliktir. *RAB Horev'de ateşin içinden size seslendiği gün hiçbir suret görmediniz. Bu nedenle kendinize çok dikkat edin – Yas.Tek.4:15.*

AMAÇ DÖNÜŞÜMDÜR

Bu söylem nettir. Yüce görev "benzeyişte yaratılmışlığın" düşmüşlükten ifşasıdır. Yani yaşam amacım "iyi olmak" değildir. Yaşam amacım düştüğüm yerden Yaratan'ın suretine transformasyonumdur. Dönüşüm ve değişimim. Yani tövbe ile göklerin hükümlerini ifşa etmemdir. Dolayısı ile Mesih İsa'nın kurtuluşunu giyinip bize kul demeyen Efendimizin Efendiliği statüsünü ifşa edebilecek, bende Mesihin ifşa olduğu Mesihî düzeye dönüşmemdir. Çünkü bu *RAB'bin Musa aracılığı ile İsrail'e yani (Yaratan'a yürüyenlere) bildirdiği kuralları öğretmenin* temelidir. Çünkü aynı ifadeler asırlar sonra *bu nedenle gidin bütün ulusları öğrencilerim olarak yetiştirin ...size buyurduğum her şeyi onlara öğretin –Mt.28:20* sözlerinde hayat bulmaktadır.

Bu ifadelerde Adem düzeyi eksikliği, Musa düzeyi bu eksiklikten çıkış yollarını ve Mesih düzeyi ise esas suret olmada yaşamı bize göstermektedir. Elbette arada Nuh, İbrahim, Yakup gibi büyük seviyelere ışıklar da vardır. Ama bu üç adımda Yaratan'ı edinme şeklinde çok daha öz de ifade edilebilir. Kısacası insanlık hakikaten Yüce bir göreve çağrılıdır.

TAMLIĞIN ENERJİSİ

Yüce görev, Tikkun yani önce kendini ıslah edecek tamlığın enerjisini ışığı kendinde söndürmeksizin yakabilmek ve surete doğru hareketi sağlayabilmektir. Bu ışığın kaynağını saran ışıkça hazırlanmış yüreklere Mesih'in önderliğinde ve giyinilmesinde sürekli ateş koymaktır. Sabah akşam "saran ışığın alevini" yani içimizde yanarı söndürmeme gayretidir. Ve dolayısı ile Mesih giysisinde sunulmuş, tamamlanmış bütün övgü, günah ve şükran sunularımızı sunup durabilmektir. Bu insanı insan yapan bir alevdir. Dışarıdan ateş almaksızın bunun sürdürülmesi buyrukların yerine getirilmesidir. Dışarıdan etkilenilmemesi ateşin iyi ve sürekliliğini sağlamaktadır. Böylelikle "deliceler arasında" hala başaklar ışıllı ışıllı Yaradılış amaçlarını yerine getirirler. Kendi dönüşüm ve değişimlerinde dokunur ve değişirler. İşte bu vazifeleridir.

BAŞLANGIÇ NOKTASI

Bu vazifeler gerek Harun ve oğullarında gerekse daha sonraki baş kahin ve kahinlik sisteminde Mesih'e dek örneklenmiştir. Ve bu örneklemeler esasında satır aralarında esas bütün

insanlığın olması gerektiği yeri, noktayı ilan etmektedirler. Yani bu nokta Yaratalış amacını bir yüce görev olarak “acılar yolu” içindeki bütün insanlık arasında “mana yolunun” talebeleri, ışığın çocukları olarak “saran ışığın” yangınlarından Efendimiz Mesih İsa’nın giyinilmesinde sürekli olarak öncelikle kendimiz ve daha sonra başkaları için kurbanlar sunarak devam etmek, edebilmek

Bütün bu varlığın farkındalığında bilinçlenme hep ışıkla yani tamlık enerjisi ile irtibattan kaynaklanmaktadır. Yani bu irtibat bizim içimizde Mesih İsa’nın kendisini bizler uğruna feda etmesinde artık sürekli bir bağlantı halindedir. *Çünkü Mesih yüreklerimizde ise biz de sonsuz yaşam vardır.* Bu bu bağlantının netliğidir. *Çünkü RAB’bin mesh yağıyla kutsandınız- Lev.10:7.* Siz farklısınız yani Mesh edildiniz. Kul efendisinden üstün değildir ve size artık kul demem kavramlarının yan yana gelmesiyle Mesih İsa’da bizim çekilmek istediğimiz esas getirilmek istediğimiz yer budur. Yani kahinlik makamı yani hakikaten suret olmanın getirdiği mesuliyet. Üstüne üstlük dünyada hiçbir ferden amaçsız, sebepsiz olmama gerçeği.

Bu gerçekte yetişmenin en temel noktası hiç kuşkusuz “buluşma çadırının” giriş bölümünden ayrılmama gerçeğidir. *Buluşma Çadırının giriş bölümünden ayrılmayın, yoksa ölürsünüz- Lev.10:7.* İfade çok nettir. Yaratan’a yürüyen kişinin yolu netlik yoludur. Sağa ve sola bakma yolu değildir. Karanlık biri arazide yalnız kalmış insanın hedefi de uzakta gördüğü ışık olacaktır. Eğer ışığı kaybederse yönsüzdür, yolsuzdur. O zaman kahin olmanın temel taşı birinci basamağı “buluşma çadırının” sürekli girişi önünde olmaktır.

ARKA PLAN TEMİZLİĞİ

Böyle bir olguda olmak bir takım arka planın da sizin gözlerinizin önünde temizlenmesi demektir. Yani Harun Yaratan’ın ışığı ile buzağı aracılığı ile koptuğu anın bedelini oğullarının da sadakatlili yürüyüşlerinde başka ateşe yönelmelerinde görebilmiştir. Yani bir anlamda yargının merhameti alt ettiği gerçeğine uyanmıştır. Yakup’un oğulları da Yusuf’a yaptıklarını yıllarca anlayamamışlar ama o kadar kuraklığın arkasından ve çektiklerinden sonra kendilerine merhamet üzerine yargı nasıl getirilir gerçeği açılmıştır.

Burada kahin olmak yani Yaratan’a yürümek ve bu yürüyüşte Mesihî düzeyin en son noktası olan ölüm ve dirilişi edinmek elbette öncelikle kahinin kendi yargılarının merhamete çevrildiğine tanık olmasıdır. Yukarıdan verilen aşağıdan gayretle buluştuğunda ışık bağlantısı sağlanmıştır. Yani Yaratan’ın o muhteşem düşüncesi işlevinde bu noktada buluşur ve oğul yani sonuç yani Yaratan’ın sevgi ve ihsanı bizde ifşa olunmaya, miras mirasçısı ile buluşmaya başlar. Bu noktada irtibat sağlanmaya başladığında esasında artık buyruklar sadece yargı için vardır. Yargı merhamet ile örtülmesi için artık kurbanların sunulması gerekmektedir. Yani kahin önce kendi kurbanlarını sunmaya başlar. İşte bu noktada *Kutsalla bayağı olanı, kirliyle temizi birbirinden ayırt etmelisin- Lev.10:10* başlar. Aşağıdan gayret olmadan bu ayırt etme olamaz. *Buyruklarımı yerine getirin* sözü ile Efendimiz Mesih İsa bizden gayreti istemektedir. Yani “benim yerime öldü her şey bitti ben sadece o noktayı hatırlarım” şeklinde bir yaklaşım Efendimiz Mesih İsa’nın “tamamladım” dediği kutsal yazıların ruhuna aykırıdır.

OLMA SÜRECİ

Kahinlik elbette belli bir surecin sonucudur. Bu nedenle Harun ve oğullarının kahin atanmasının anlatıldığı yazılarda da bu süreci görmemiz mümkündür. Özellikle yeniden yedi sayısı karşımıza çıkmaktadır. Esasında bu sürecin açık göstergesidir. Dünyanın yaratılışının anlatıldığı bölümlerde de Bereşit yani altı da yaratılma ve yedi de tamlık esası gayet açıktır. Bunun arka plan okuması nettir. Aranılan kamil olma yolunda Mesih’i giyinebilme gerçeğidir. Yani Mesih İsa’nın bizler için kendini feda etmesi ya da günahlarımız uğruna kendini sunması ve elbette bize kurtuluş sunmuş olması ancak bütün bunları benim hayat dağarcığının içine Mesih yaşamı olarak edinmemle yani bir manada Mesih İsa’yı hayatıma kabul edip sunduğu “bol yaşam” dediği “Sevgi ve İhsan” yaşamını edinmemle mümkündür. Bu da doğrudan Yaratan’ın o en güzel özet olarak

algılanabilecek “Sevgi ve İhsan” vasıflarını yaşam edinmiş olmamla mümkün olabilmektedir. Bu da Yaratan’la form eşitliğini doğal olarak Efendimiz Mesih İsa’nın dediği “Baba ve Ben biriz ve biz bir olduğumuz gibi sizde bizle bir olunuz” kavramını getirmektedir.

Bugün yapılan her şeyi günahlarınızı bağışlatmak için RAB buyurdu. Yedi gün boyunca gece gündüz Buluşma Çadırı’nın giriş bölümünde bekleyecek, RAB’bin buyruğunu yerine getireceksiniz. Öyle ki, ölmeyesiniz_ Lev.8:35 sözlerinde bu sürecin tamamen ışıkla olan bağlantısı yani Yaratan’ın Ruh’u ile olan birlikteliğin sürekliliği oldukça açıktır. Buluşmanın sürekliliği sabah ve akşam Yaratan’ın yüzde doksandokuzluk ışığının Ruh’unda ve Mesihinde bende ifşa olunmasını isteme esasına bağlıdır.

DOLULUĞUN SUNUMU

Kahinlik hizmeti insan-ı kamilin kendisinde Mesih’i ifşasında dünyada Mesih çağının başlamasına vesile olmasıdır. Bu dinlerin, mezheplerin üstünde Yaratan Yaratan ilişkisinin artı ve eksi kutupların bir arada zıtlıkta ışığı ifşası gibi bir olmasıdır. Yani böylesi bir birliktelik karşılıklı dönüşüm ve değişim dengelenmesinde artık Yaratan’ın hükümlerliliği dünyaya çekilmekte ve gökte olduğu gibi yerde de tamlık yani hükümlerlilik kendisini göstermiş olmaktadır.

Bu nedenle Mesih talebeliği, ışığın talebeliği, sevginin talebeliği, ihsanın talebeliğidir. Mesih talebeliği katiye belli bir takım alışılmış görsellerin sergilenmesi ile sınırlı, maddeler üzerine kazılı insanların kendi algılarıyla oluşturdukları bir sonuç değil, sürekli ışıktan ışık doğuran bir sebep olma halidir.

İşte bu hallerdeki “mana yolu” talebesi, Mesih talebesi artık başkaları için kurban sunma durumundadır. Yani artık Efendimiz Mesih İsa’nın bütün insanlığın kurtuluşu için, onların kendi benlikleri, çıkarları için alma arzularından yani günahlı durumlarından kurtulmaları için kendisini feda eden ve sonra diriliş ve hayat olan varlığı ile sağladığı bol yaşam gerçeği aynı şekilde talebelerinde de yeni yaşam olup insan kardeşlerine kendilerini manevi manada bir feda ediş durumu içinde sunmalarında devam etmektedir. Bunun için kahinler öncelikle kendileri kendi kurbanlarını sunmalarından ve kahinliğe hazır olmalarından sonra artık başkalarının kurbanlarını sunar duruma gelmektedirler. Fakat bu kendileri için her şeyin bittiği, tam kemale erdikleri anlamına gelecek bir durum değildir. Daha önce de dediğimiz gibi onlar yine sabah ve akşam o ruhsal mabetin ateşini söndürmemek için ateşe yani Saran Işık Kutsal Ruh’ta yaşamaya sürekli odun atma durumundadırlar. Ve öyle olmak zorundadırlar da. Çünkü artık yaşamlarının amacı nettir. Yüzde birden çıkış yüzde doksandokuzun aydınlığında bir yaşam ve bu yaşamı sevgi ve ihsanla başkaları ile paylaşma yegane gerçekleridir. Kaosu islah yaşamlarının ana gayesi olduğunu ve yüce görevlerinin bu olduğunu artık fark etmişlerdir.

Kahinlik hizmetinde sevgi ve ihsan ifşa olur.. Bu nedenle başkalarının kurbanlarını sunma vardır. Başkaları için ışık yani tamlık enerjisi sunma burada vardır. Birbirinizi sevmek yani insanlığın tersi bir davranış içinde bulunmak işte bu dahi ışığın sunumudur. Ve Mesih’in talebeleri olunmasının farklılığıdır.

YÜCE GÖREVİN CİDDİYETİ

Efendimizin şu söylemi de önemlidir *Yeryüzünde bağlayacağınız her şey gökte de bağlanmış olacak. Yeryüzünde çözeceğiniz her şey gökte de çözülmüş olacak –Mt.18:18* Bu söylem Matta 16’da Petrus’a hitaben söylenmiş olmasına rağmen aynı söylem diğer Mesih talebeleri için de söylenmektedir. Ve daha sonra da bildiğimiz gibi 1.Petrus 2. Bölümünde bütün İsrail için yani Yaratan’a yürüyen, Mesih’in kurtuluşunda Yaratan’ı “sevgi ve ihsan O’lanı” edinmek isteyenlere *kutsal kahinler topluluğu* denmektedir. Bu öyle bir sorumluluktur ki, demek ki bizim herhangi bir söylemimiz ya da davranışımız sadece bizi bağlayacak bir söylem ya da davranış değil aksine etrafımızı ve hatta dünyamızı tamamen etkileyecek olan bir söylem ve davranıştır. O zaman biz insanlığa insanlığı takdim edebileceğimiz gibi insanların düştüğü en sefil seviyeleri de yani cansız diyebileceğimiz seviyeleri de insanlığa takdim etmemiz söz konusudur. Bu nedenle kahin önce

kendi içi ile ışığı bütünleştirme ve gidip arka planını tamamen ışığa getirme gibi derin bir iç kaosunu halledip kurbanlarını sunma durumunu yaşar. Ve bu aşamalar ve bir başka tabirle çöl deneyimi sonrası Musa gibi dağın tepesinde “suretsizlikle” karşılaşır ve ondan sonra “buluşma çadırı” ikame olur ve bu buluşma çadırında suretsizlikle buluşma sonucunda da artık ışık “mana yoluna” çıkmış kişide tam anlamıyla insan olma yani suret olma seviyesinde başkalarına “sevgi ve ihsan” olarak hizmet sunmaya başlar. Bu nedenle kutsal yazılarda hep bir takım hikayelerle, bir takım tiyatral anlatımlarla görsele indirgenmeye çalışılan soyut ama bir o kadar bizi idare eden gerçeklerde hassas bir takım kolay kolay akıl erdirilemeyecek detayların yegane sebebi bu ciddiyeti ifade edebilmektedir. Çünkü esasında varılması arzulanan nokta madde üstünde mananın enginlerine ulaşılması esas ve gerçeğidir. Bu zaten yaratma amacının temelidir. Yaşama gayesidir.

YÜCE GÖREV YOLU

Bütün bunların ışığında o zaman her şeyden önce Levililer bölümünün özellikle kişinin yerini fark etmesiyle yani Yaratılış bölümü ile başlayan serüveni öncelikle bulunduğu konumu terk olan çıkış bölümü ile devam ederken. Daha sonra surete bürünme yolunda yani yeni yaşamı gönenmesi için yapması gerekenleri öğrendiği ve pratik ederek surete bürünmeye başladığı kahinler yolunu Levililer bölümünde idrak etmeye başlamaktadır.

Kısacası “acılar yolundan” Yaratan’ın saran ışığı Ruh’unun yürekleri hazırlayıp açtığı yoldan Mesih’in yüreklere kurtarıcı ve önder olduğu anda başlayan “mana yolu” açıkça “yüce görev” yoludur. Yüce görev, kişinin sınırlı beden ve benlik içinde olduğu yüzde birlik varlığını fark ettiği anda başlar ve Yaratan’ın ışığında yaratılmış yüzde doksandokuzluk bir muhteşem sistemin farkındalığı içinde bu yüzde doksandokuzu talep etmesi ile devam eder. Bu algı içinde yüce görev kişinin suret olmayı idrak etmesidir. Bu idrak bir gayretin sonucudur. Çünkü kazanım yoksa idrak yoktur. O nedenle insanlar sınırlılıkları içinde düştükleri noktadan harekete geçirilmektedirler. Acılar yolundan başlatılmaktadırlar. Böyle olduğu için Mesih İsa’nın kurtarıcısı kurtarıştır. Yoksa günahın günah olması,yalnız ben için alınmasının gerçekliğinin hiçbir anlamı söz konusu olamazdı. İşte bu gerçekler ışığında kişinin öncelikle kendisini bu görev içinde surete dönüştürme gayreti içinde olması gerekmektedir. Burada da hedef Efendimizin kurtarışını gönenip Ruh’un rehberliğinde Yaratan’a içsel dönüşüm ve değişim içinde olmaktır. Ve elbette bu dışsalı da yani etrafın dönüşüm ve değişimini de beraberinde getirecek bir durumdur.

VII. BİR BEN VE BİR BAŞKA BEN

Saçlarınızı dağıtmayın, giysilerinizi yırtmayın..... buluşma çadırından ayrılmayın-Lev.10:6

Kahin esasında Yaratan’ı edinme yoluna çıkmış olan kişidir. Çünkü artık bütün sunuları ile sunak üzerinde ateşi sürekli yanar tutmakla aslında kahin bütün insanların içinde ışığa yakınlığı ile ışıktan aldığı ile insanlığa ışık tutmaya başlayan kişidir. Bu algıda “Sevgi ve İhsan O’lanı” yaşama ve yansıtma yolunda büyük bir “insan-ı kamil” olma sorumluluğu altındadır. Zaten bu tarz bir algıya ulaşma yolunda artık kurtarıcımız Mesih İsa bize yolu açmış, dar kapıyı göstermiş ve yüreğimize yerleşmesiyle de bu sorumluluğun doruk sorumluluk olduğunu ve bütün talebelerinin böyle bir yol üzere davet edildiğini açıkça ilan etmiştir. Fakat her şeyden önce bu yolda Efendimiz Mesih İsa çöl deneyimi ile zorlu aşamaları tarif etmiştir. Çünkü yüzde birden yüzde doksan dokuza yani beden içinden Yaratan’a yürümeye çıkışta elbette bir manada ve yine bir metafor olarak madde

üstüne çıkma gibi bir soyut zorluk söz konusudur. Böyle bir durum belli bir sürtünme getirecek ve hayatı “bir ben ve bir başka ben” arasına sıkıştıracaktır.

EGO VE KARŞITI

Çünkü öncelikle “acılar yolunda” yani henüz Mesih İsa’yı giyinmediğimiz bir yaşam baremi içinde hayatımız esasında oldukça ego ve karşıtı üzerine örülü bir hayattır. Yani birisi “sadece kendi çıkarı için almaya” meyilli iken ve “benlik” kavramını algılaması için bir anlamda başlangıç noktası olarak buna programlanmışken, diğer taraftan karşıtta bu durumu sürekli ateşleyen, teşvik eden ve daha doğrusu yüzde birdeki küçük dünyamı, alıştığım dünyamı korumaya çalışan bir karşıt vardır. Bu karşıt egoyu kışkırtır ve dolayısı ile Yaratan’dan bana verilen ruhumun esas ondan parçanın her zaman aşağılarda bir yerde kalmasını sağlar. Böylelikle “robotik reaktif” bir ortam oluşturur. Ve bu ortamda hep haklı olan bir “kimlik” ortaya çıkar. Bu aslında esas Yaratan’dan gelip Yaratan’a Mesih’i giyinip Ruh’un rehberliğinde gitmesi gereken ruhumu bastıran “günah” olgusunun temel kaynağıdır. Ve sorun farkında olmadan artık bu adeta “bana bir başka ben” olmaktadır. Oysa esaslı “benim” sonsuzluk yolcusu olarak Yaratan’dan Yaratan’a yansımak içindir. Diğer tarafta “bir başka ben” olan anlık benim ise benim kontrolümde sandığım esasında ben olmayan bendir.

BİR BAŞKA BEN

Mesela, Yusuf anlatımına bakarsak, Yusuf’un o anlatımda Mısırlılara köle olarak satılmasına neden olan kardeşleri esasında bu durumdan ötürü “suçlu” olduklarını itiraf etmişlerdi. Aslında yaptıklarının ne kadar kötü olduğunu ve bunun kötülüğün esas kökünü fark etmiyorlardı. Bir çoğumuz gibi; çünkü ego ve karşıt yürek içinde ilizyon bir görüş oluştururlar ve Yaratan’ın Ruh’unun oluşturma gayreti içinde olduğu yukarıdan verilen ruhun surete dönüşmesine mani olurlar. Yusuf’un kardeşlerinin oluşturduğu kaos ortamının ne denli etkin olduğunu Yakup’un durumunu anlatan cümlelerde görmek mümkündür; *Yakup üzüntüden giysilerini yırttı, beline çul sardı, oğlu için uzun süre yas tuttu....avunmak istemedi...ağlamaya devam etti-Yar.37:34-35*. Bu durumun 22 yıl gibi uzun bir süre sürdü. Diğer taraftan bu durumda babasını teselli edemeyen Yahuda’nın babasına üzüldüğünü görürüz. Ama dikkat edilirse bu üzüntüde kardeşlerin yaptıklarının ne denli büyük bir yanlış, ne denli derin bir kötülük taşıdığı bilincinden uzak bir üzülmeye olarak karşımıza çıkmaktadır. Çünkü Yahuda’nın üzüntüsü olayı oluşturan nedenlere ve daha doğrusu olayın kötülüğüne üzülmeye, pişman olma şeklinde bir üzülmeye değil de sadece babasını teselli edememekten dolayı bir üzülmeye.

YÜZDE BİRDE YAŞAM

Kısacası ne Yahuda ne de diğer kardeşler yaptıklarının ne denli kötü bir şey olduğunu asla tam olarak kavrayabilmiş görünmemektedirler. Ve belki de kendileri için yaptıklarını bir hak olarak görmeye devam ettiler. Ve hatta bu yanlışlarına rağmen Yaratan’ın Ruh’unun kendileri ile olduklarını sandılar. Bunu hepimiz zaman zaman deneyimleyip dururuz esasında. Yani kendimizi yanlışlarımızı, haksızlıklarımızı fark etsek de haklı görürüz. Hatta bu durumumuzu birde hiç çekinmeden bazı kutsal yazı bölümlerini kullanarak ya da Ruh’un işleri olarak değerlendirerek desteklemeye kalkarız. Oysa esas olan kişinin sadece yüreğini Mesih yüreği yapması ile içindeki Ruh’un ruh ile buluşmasını sağlaması sonsuzluk yolcusu olması için Mesih’in Yaratan’la bir olması noktasıdır.

Dikkat edersek *bir gün Yusuf’un kardeşleri babalarının sürüsünü gütmek için Şekem’e gittiler-Yar.37:12* ifadesindeki rahatlıkta “babalarının sürülerini” gütmeye giden ama kardeşlerini harcayan kişilerin iki taraflı, iki benli hayatlarını görebilmek mümkündür. Bu aynı zamanda bizi de yansıtan bir örnektir. Aradan yıllar geçtikten sonra ancak kardeşlerin gerçekten yaptıklarının ne denli yanlış olduklarını algılamaya başladıklarını görüyoruz. Hatta bu kardeşlerin başlarına gelen o kuraklık, açlık ve yokluk sıkıntılarında bile hala arka planı idrak edemediklerini açıkça görebiliriz.

Bu bizim “günah” sorunumuzun ne denli derinlerde bir sorun olduğunu, ruhumuzun ego ve karşıt saldırısı arasında Yaratan’ın Ruh’unun yüreklerimizi araştıran varlığını ve Mesih İsa’nın “kendisini bizler uğruna feda eden” haç öncesi ve sonrası muhteşem kurtuluş yolunu bir türlü algılayamamamızdaki algı zorluğunu gösteren açık bir neden tablosudur.

Kutsal Yazılarda bazı yorumcular Yusuf’un hayatı ile Efendimiz Mesih İsa’nın hayatı arasında bazı benzerliklere dikkat çekerler. Esasında bu benzerlikler insan hayatı ve hatalarının benzerlikleri içinde çok önemli benzerliklerdir. Yusuf ailenin en küçüğü olarak babası Yakup tarafından daha çok üstüne titrenen bir kişidir. Ve bu diğer kardeşler arasında sorun yaratmıştır. Bu nedenle kardeşleri Yusuf’tan kurtulmaya çalışmışlardır. Oysa Yusuf daha sonra onlar için kurtarıcı olmuştur. Efendimiz Mesih İsa’da Babanın biricik evladı olarak diğer Yahudiler yani bir anlamda kardeşleri arasında yeterince manevi bir kıskançlığa ve çekememezliğe yol açmış ve sonunda çarmıh üzerinde ölüm gelmiştir ve bu ölüm ve sonrası ise esasında bu olaydaki arka planı görebilenler için kurtuluş olmuştur.

BÜTÜN VE BEN

Esasında kutsal yazılarda bir çok Yaratan yaratılan ilişki tecrübelerinde hep başlangıç ve sonuç noktası aynıdır. Yani sebep ve sonuç ilişkisinde bütünü görebilme gerçekleşmeden yüzde birden yani benlikten yani “günahın” tahakkümü altındaki bedenle sınırlı görüşten yüzde doksan dokuza yani Efendimiz ve kurtarıcımız Mesih İsa’nın ifade ettiği “bol yaşama” geçebilmemiz mümkün değildir. Efendimizin “yaşam ekmeği” olduğunu ifade ederken de esasında edinim imanının yani Yaratan’ı edinme dediğimiz “Sevgi ve İhsanını” edinme ve vasıfları cihetinde O’nunla form eşitliğinde olmanın ne denli önemli olduğunu vurgulayıp durmuştur.

Bütün bunlar kadim yazılarda ve anlatımlarda zorlu manevi aşamalardır. Bütün bunlar zordur ama yaşanması, aşılması gerekli durumlardır. Sorun hep kendimizin nerede olduğunu fark edebilme zorluğu sorunudur. Bütün bu anlatımlar tarifler hep Mesih düzeyine geçiş için bunların farkında olabilme anlatımlarıdır. Ne mutluyuz ki Efendimizin dediği gibi “bir çok peygamberlerin” görmek isteyip de göremediklerini biz Efendimiz Mesih’in kendi üzerinde gerçekleştirdiklerinden sonra bir bütün olarak görebilme şansına sahibiz. Ama dediğimiz gibi bu şansa sahip olduğumuzun da farkında olma yine büyük bir önem taşımaktadır.

BİR BAŞKA BENLE BİZE OLANLAR

Yakup’un oğullarının başına gelen bir çok konuda kendilerine esas kök sorunu hatırlatma gerçeği vardır. Bu başımıza her gelen olayın arkasında bir şey arama gibi bir saplantıya kapılıp gitmemiz demek değildir elbet. Ama hayatımızda hakikaten bir çok olayın başımıza gelmesinde bizim sorumlu olduğumuz bir gerçektir. Bunun için aslında böyle durumları çoğunlukla fark eden bir yapımızda vardır. Fark ederiz ama fark etmemeyi tercih ederiz. Yani bir anlamda “görme ama görmeme, duyma ama duymama” durumu bizim içimizdedir. Efendimizin ifadesi ile adeta kişilerin yürekleri taştan yürek haline döner. İşte bu noktada “bir ben ve bir başka ben” durumu oldukça nettir. İçerdeki esas Yaratan’a yürümeyi, İsrâ-el olmayı amaçlayan Yaratan’ın Ruh’unun uyandırdığı ben Mesih’inin özleminde haykırır ama ego ve karşıt bu sesi bastırır. Bundan ötürü de kişinin varlığı artık layığını çekmeye başlar.

Elçilerin İşlerinde Hananya ve Safira anlatımında da ilginç olan aynı nokta vurgulanmaktadır. Esasında burada da Yakup’un oğullarının iç algı sorunları ve yüreklerinin kötü düşünceleri nedeniyle yaptıkları bu kez ego ve karşıtın iyi bir yürek düşüncesindeki etkisini bize göstermektedir. Bu iki kişi esasında diğer bütün kişilerle birlikte Yaratan’ın Ruh’unda uyandırılmış ve Mesih’inin benzeyişinde bir yaşama tabi olmuştur. Yani aynı Harun’un oğulları gibi sadakatle Yaratan’a yürüyüş yoluna çıkmış kişilerdir. Ama yine “yürek ziyadesiyle aldaticıdır” kavramına örnek teşkil edercesine yüreklerindeki transformasyon gerçek bir transformasyon değildir. Yani gönülleri henüz Mesih olmuş değildir. Aksiyonları değişmiş olabilir ve hislerinde de belki değişmeler olmuş olabilir ama esasında yüreklerinde yer alan o derin yürek düşüncesinde esas

olması gereke Yaratan'ın Ruh'unda Mesih'i giyinmiş "ben" yerine "bir başka ben" vardır. Ve ilginçtir buradaki ifadelerde bu kişilerde burada düşüp ölmüşlerdir. Yani burada herkes bu ölüm hadisesinin harfimi lafzimi olduğunu sorgulasın dursun. Yani yazıldığı gibi gerçekten mi öldüler, yoksa manevi manada ölüme bir benzetme mi yapıldı diye sorsunlar dursunlar. Burada esas olan zaten yüreğin düşüncelerinin değişmediği her durumun otomatikman bizi yüzde bire hapsettiği, soluk aldırmadığı ve Efendimiz Mesih İsa'nın bahsettiği "bol yaşam" konseptinden yani yüzde doksan dokuzdan bizi tamamen ayırdığı gerçeğidir ki bu da zaten ölümdür.

DÜŞÜNCE VE İŞLEV SORUNU

Zaten Harun'un oğullarının başına gelen de yukarıda bahsedilenlerle paralel bir niteliktedir. Onlarda sadakatle devam esnasında sunuların sunulduğu sunağın söndürmemeleri gereken ateşini dışarıdan bir ateşle desteklemeye kalkmışlardır. Hem de bunu sadakatle yapmaya kalkmışlardır. Efendimiz Mesih İsa'nın Ferisilere bu denli sert ifadeler kullanmasındaki neden de budur. Matta 23'e bakıldığında bütün bu hitapların sebebinde yüreğin transformasyonunun eksikliğine dikkat çekilmektedir. Yani yürek olmadan hisler ve hareketler farklı bir şekilde davranmaktadır. Böylelikle yürekle davranışlar arasında büyük bir fark ortaya çıkmaktadır. Oysa Mesih yüreğe girmeyi arzulamaktadır. Yani gönlün Mesih olması "ne bir kurumda, ne bir makamda, ne bir bina da, ne de göstermelik tavırlarda" söz konusudur. Mesih'in gönül olması "için dışın bir arada olması" demektir. Badanalı mezar olmamak demektir.

İşte bütün bu nedenlerden ötürü Harun'a sesini çıkartmaması ve bu duruma tepki göstermemesi istenmektedir. Çünkü bu duruma gelmesinin arkasındaki nedenler üzerinde durması hele hele bir kahin için esas olandır. Bu kahine Baş Kahin'le bütünleşmeyi getirecek olan bir durumdur. Çünkü Mesih İsa'nın bütün günahlara kefarete olan kendini feda etme olgusu burada Mesih'in taleplerini nasıl baş kahinle birliktelikte acılar yolu ortaklığında mana yolunun doruklarını açıyorsa Harun'da görülen de bunun bir anlamda tam arka planıdır. Çünkü Musa'nın biraz gecikmesinde eski alışkanlıkların getirilerinde "altın buzağı" ile arayı kapama gibi bir yürekte kalan düşünce tohumu Harun'a oğullarının farkında olmadan yaptıkları hatada ortaya çıkmıştır. Halktan altını toplayan Harun'dur. Onu şekle sokanda Harundur. Ve ışığı, tamlık enerjisini böyle bir durum için kullanması aslında şekil olarak oluşturduğu böyle bir durumun hayata intikalini yani bir anlamda hortlamasını sağlamıştır. Işığın, tamlık enerjisinin kaynağından koparılarak yüzde birlik bir enerjide kullanılmasının sonucu ise adeta Harun'un sonuç olmasına ve dolayısıyla onun nesli olan oğullarının ikisinin de bu sonucu bedel olmasına vesile olmuştur.

BEN'DE "BANA" DÖNMEK

O zaman Mesih'i giyinmemiz ve Yaratan'ın Ruh'unda Mesih'te ışığı edinmemiz ve tamlık enerjisini yeniden olması gerektiği gibi surete dönüştürmüş olabilmemiz tamamen Efendimizin kendisini bizim uğrumuza feda ettiği kavramların biz de de bir anlamda kurban edilmesiyle bağlantılıdır. Yani sadece ölümün öldürülmesi, benin ortaya konulması ve ilişkilerin düzeltilmesi değil aynı zamanda geçmişin üzerimizdeki yargılarının da görülebilmesi esas olacaktır. Ve bunlar olduğu zaman da özellikle kahin artık sokaktaki sıradan insan gibi davranma hakkına sahip değildir. Çünkü bunu zaten artık üzerine giyindiği Mesih giysisi müsaade edebilecek bir durumda değildir. Ve Ruh'un rehberliğinde bir yaşam zaten böyle bir dağınıklığa, kendini bırakmışlığa yol açacak değildir. O nedenle hakiki manada Mesih'te kurtuluşu edinmiş kişi artık "ruhsal tapınağın diri taşlarından" biri olarak ruhsal manada baş kahinin öncülüğünde Yaratan'ın kahinlerinden biridir. O zaman *saçlarını dağıtacak ya da giysilerini yırtacak* bir kişi olma şansı da yoktur. Çünkü şimdi sadece şimdi için kaygı çekerek Yaratan'ı Ruh'unda ve Mesih'inde yansıtıp yansıtamama korkusunda yaşamını sürdürme konumunda olacaktır. Hayatında bütün olanlar bir kahinin kahin olma yolunda önce kendi hayatı için sunularını sunmasının gerekliliğindedir. Kirli ile temiz arasındaki, kötü ile iyi arasındaki farkları anlayabilecek bir seviyeye Mesih seviyesinde tamlığa gelebilmesi içindir. Zira bu durumdan sonra Efendimiz Mesih İsa'nın kendisini hepimiz uğruna feda

etmesini giyinmişler olarak Mesih'in talebeleri de bu bağlamda başkalarına ışık olma yolunda, "mana yolunu" ifşa yolunda kendilerini feda edecekler, bir anlamda başkaları için kurbanlar sunacaklardır. Bunun yolu böylesi bir tecrübeler zincirinden geçmektedir. İşte "BEN, BEN OLANIM" biz de Ruh'ta ve Mesih'te "bir başka beni" ortadan kaldırarak esas Yaratan suretinde "olması gerektiği gibi Yaratan'a samimi bir biçimde yürüyen bir ben" olacaktır. Bir başka ifadeyle de bakarsak bir anlamda eğer Mesihle bir yaşam istiyorsak bütün geçmişimizle yüzleşip geleceği şimdide bir kahin olgunluğunda hazırlamamız edinim inancının temeli olmaktadır. Ve bu Mesih'le bütünleşerek gerçekten sonsuz yaşamı edinmektir.

VIII. YARATANDA YARATILANA AYNA

Kutsalla bayağı olanı, kirliyle temizi birbirinden ayırt etmelisiniz-Lev.10:12

Kutsal olma tamamen yüzde birin üzerinde gerçekleşen bir olgu olarak karşımızda durmaktadır. Ve yüzde bir yani sınırsız evren içindeki madde sınırlılığımız bizi istesek de istemesek de hep kendi Mısırımıza yani dar alanımıza, dar görüşümüze sürükler durur. Bu nedenle kutsalla bayağı olanı, kirliyle temiz olanı birbirinden ayırt edebilmek esasında belli aşamaların bir sonucudur.

KAOS VE KURBAN

Bu durum Nuh'un durumunda, İbrahim de ve Musa'da da bize aynı şekilde sunulan bir durumdur. Eğer hakikaten Yaratan'ı edinmek O'nun Mesihinde kurtuluşu giyinmek ve bilhassa saran ışığın yani Ruh'un aydınlığını yansıtmak istiyorsak bu esas olandır. Bu nedenle Harun için yas tutması bile bir anlamda yasaklanmıştır. Çünkü söz konusu olan yaratılmışlığımızın bilinci içinde manayı aramak, bulmak ve kendimize yaşam edinmektir. İşte bu noktada karşımıza öncelikle kendimizi ıslah yolu çıkmaktadır. Gerçekten de kendi kaosunu halledemeyen kişinin elbette etrafa verebileceği bir ışıktadır. Zaten bu bağlamda "kurban" kelimesi anlam kazanmaktadır. Adeta kurban Yaratan ve yaratılan arasındaki bütün duvarları yıkmak anlamında bir kelimedir. Efendimiz Mesih İsa'nın "Baba ve ben biriz" cümlesinin bir başka ifade edilmiş tarzıdır. Kişinin kendisini dostu uğruna feda etmesi ile eş anlamlıdır. Bu anlamda kaos kurban edilişle ıslaha kendini terk eder. Bir başka deyişle İslah kainat sisteminin ta kendisidir. Bütünüdür. Yaratan düşüncenin, Yaratan işlevinde istirahat edişidir. Bütün bolluk, esenlik, bereket adeta bu noktadır. Bu adeta yüreklerin saran ışıkla aydınlanmış mabetlerinde Mesih'le halleşerek Yaratan'a övgüler sunmasıdır. Zaten Pavlus bunun farkındalığı içinde *bedenlerinizi diri, kutsal, Yaratan'ı hoşnut eden birer kurban olarak sunun. Ruhsal tapınısınız budur-Rom.12:1* demektedir. Bu hakikatende böyledir. Yani kişi kendini samimi bir biçimde Yaratan'a bırakırsa esasında yüzde biri bırakıyor demektir. Oysa yüzde 99'u sadece görme alanımızın dışındadır. Ve görme alanımızın gerçek görüşüne kavuşabilmesi ise tamamen "nefse ölme" köprüsünden geçmektedir.

KURBAN SUNABİLEN KİŞİ

Bütün bunların ışığında şimdi kahinlik için ayırma ve ayrılma çabasına bakarsak o zaman Harun'a neden "yas tutmanın" yasaklandığını anlamamız mümkündür. Kendi benlik alemi içinde kurbanlarını sunabilmiş her bir kişi kahindir dememiz hiç de yanlış olacak değildir. Ama Harun ve oğullarının çağırısı, hazırlık ve hizmet evrelerine baktığımızda bütün bu evrelerin kendi madde alemi

içinde yaşayan ve henüz Mesih'le kendisine ölmeyi algılayamamış veyahut algılasa bile henüz bu konuda sağlam bir adım atamamış kişi için bu elbette zorlu bir durumdur. Mesih'in müjdesindeki "tövbe" ve "göklerin egemenliği" sözleri çevresinde Efendimizin sözlerini yürekte tekrar ve tekrar kendi doğasına anlatması esas olmalıdır. Çünkü böylesi bir insan olma amacı ve farkındalığı ancak bu noktalardan sonra gelecek bir durumdur. Bu nedenle Efendimiz Mesih İsa'nın kurtarışını gönenmek, Mesih İsa'nın kurban kuzusu olarak sunulduğunu algılayıp yürekte kabul etmek kahinliğe ve bunun hakikaten kişinin doğası tarafından saran ışığın aydınlatmasında algılanıp edinilmesi kahinliğe ayrılmaktır. Yaratan sisteminde esasında insanın kendi dar odasından kurtularak bütüne dahil olması istenilen tek şeydir. Çünkü bu esnadaki hareketlilik yaratılmış ruhların Adem düzeyinden Mesih düzeyine dönüştürülüp değiştirilmesi ve dolayısı ile bütün dünyanın da dönüştürülüp değiştirilmesidir.

HÜKÜMRANLIK GERÇEĞİ

Ben yüzde birlik kısmın üstüne çıktığı her anda esasında esasın içine geçmektedir. İşte bu esasa geçiş aslında özde kainatı seyredebilme ve Efendimiz Mesih'in gözlerinde dünyaya, bakmayı ve dolayısı ile göklerin egemenliğini aşağıya çekmeyi getirmektedir. Bu aslında hükümrانlık gerçeğidir. Yani Yaratan yarattığı insanlarında kendini ifşa etmek isteme arzusunda kainatı varlığın zorunluluğu içinde bir yansıma olarak inşa etmiştir. O zaman bu bağlamda yürüyüş başlangıçtan başlangıçtır. Çünkü her şey o noktadadır. Ve ötesi yani başlangıcın başlangıcı yine başlangıçtır. Oysa sadece dini kalıplar içinde bakış zaman ve mekan mefhumunu ancak anlatılan hikaye içinde ele alacak ve daha doğrusu kendisini sadece oraya hapsedecektir. Oysa kurtuluş gerçek için kurtuluştur. Ve hükümrانlık acılar yolundan mana yoluna Mesih'i yüreğe indirgemekle geçen her bir kişinin iç varlığının ifşasındadır. Yani hakiki manada üst akla tutunmakla elde edilebilecek olan o üst dünyaların sevgi ve ihsan anlayışı mevcut olduğu anda kurtuluş yerli yerini bulmuş olmaktadır. İşte yukarıdaki bu kısıtlı bakış açısı gerçeği yüzünden Ferisiler Efendimize *egemenlik ne zaman* şeklinde bir soru yöneltmektedirler. Böyle bir soruya efendimizin cevabı da oldukça ilginçtir; *Yaratan'ın hükümrانlığı gözle görülür bir biçimde gelmez... çünkü Yaratan'ın hükümrانlığı için zededir-Lk.17:21* şeklinde olur. Bu oldukça önemli bir cevaptır. Bu cevap yukarıyı aşağıya çekmektir. Bu cevap fırtınaları dindiren bir tamlık enerjisine sahip olan Efendimizin "göklerdeki Babam" olarak ifade ettiği o muhteşem kaynağın algı üstü muhteşemliğine işaret etmektedir. Bu hükümrانlık gerçeğidir. Hükmetme ve çoğalma bağlamında Yaratan suretinde insan olma gerçeğinde kahinliği insanlıkla bütünleştirmektedir. Ve Efendimizde bu tam bir bayrak gerçek olarak bize ışığın sürekli ediniminin ne demek olduğunda yansıyıp durmaktadır. Eğer bizde Mesih varsa sonsuz yaşamda vardır. Yani sonsuz yaşam tamlık enerjisinin tamamı dediğimiz Yaratan'ı şu anda edinme gerçeğidir.

ISLAH ISLAHI GETİRİR

Bu söylemde söylenen esasında oldukça açıktır. Kişinin kendi varlığını sunması esasında ıslah olup ıslaha yol açabilecek hale dönüşmesidir. Yani Yaratan'da ifade bulan "ışık olsun" sözü adeta burada giyinilmektedir. Bu sözün giyinilmesinde ise "her şeyin iyi olduğu" görülmektedir. Yani kişi kaosu ıslah edici mesuliyetini yüklenmekte dolayısı ile yaratılış gayesine varmış olmaktadır. İşte bu noktada artık kahin kahindir. Yani Yaratan kendisindeki Mesih'le kendisinden ifşa olmakta, bir başka deyişle kişi ayna vazifesini görmekte ve başkalarına da ayna olmaktadır. Bu nedenle iyi olmak için değil, dönüşüm ve değişim için var olma esasında kahin yani Yaratan'ın bir anlamda gizemi olan kişi bir yandan kendisinin aydınlığını bir süreklilik içinde tutarken diğer taraftan da karşı tarafı aydınlatmaktadır. Ve bu Yaratan sureti olmanın bir karakteristik özelliğidir. Evet, kahin iç alemindeki dönüşüm ve değişimlerde esasında bir anlamda gizin sahibidir. Çünkü ancak saran ışığın sürekli aydınlatışında madde manada şekillenecek ve mana kendi maneviyatı içinde mana bulacaktır. Yaratılış gayesi de kendi devinimi içinde kendi iç alemimizde kendi gerçek algımızda gerçeğe dönüşecektir.

KAOS CÜZZAMDIR

Kaos binbir çeşittir. Deri hastalığı da esasında öyküsel anlatımlar ardında ve buyrukların içerdiği anlamlar içinde hep mananın konuşturulduğu bir gerçektir. O zaman bu gerçekte Musa'nın döneminde de Efendimiz Mesih İsa'nın döneminde de var olan "deri hastalığı" çoğu zaman günah dediğimiz "kişinin kendi beninin arzusunu tatmin için sürekli alma arzusu" içinde olmasına ve bu kaygıların kaynağı durumunda deride sürekli ve farklı belirtiler sunmasına vesile olması şeklinde de yorumlanmaktadır. İşte "ben için alma arzusunun" o dehşet verici dehlizlerini geçerek aydınlığa çıkmış olan Yaratan'a yürüyen hakiki İsrail yani Mesih talebesi esasında bu hastalığı artık uzaktan bile tanıyabilecek ve derecesinin ne olduğunu söyleyebilecek konuma gelmiş olan kişidir. Hiç unutulmamalıdır ki, Yaratan ışığını almış kişi için artık bir takım maddi gerçekler çok daha çabuk çözümlenebilecek gerçeklerdir. Çünkü Ruh'ta Mesihî düzeye yükselmiş durumdaki kişi artık yüzde bire yüzde doksan dokuzdan bakabildiği için Yaratan'ın Mesihinde ve Ruh'unda ruhları ayırt edebilme özelliğine sahip olarak karşımıza çıkmaktadır. Dolayısı ile yukarıda da söylediğimiz gibi "cüzzamı" en iyi bir biçimde fark edebilecek olan kişi de yine böyle bir takım aşamalardan sonrasında Yaratan'ı edinme yoluna çıkmış olan kişi olacaktır. Çünkü bu kişinin de Mesih'te dönüştürülüp değiştirilerek iyileştirilmeye başladığı nokta "cüzzam" noktasıdır. Cüzzam aslında bir başka ifadeyle de söylemek gerekirse Yaratan'ın o muhteşem tamlık enerjisinin yani ışığının kişiden tamamen çekilmesi ve kişinin de bu çiçekleri açtıran, tohumlara hayat veren Yaratan'ın tamlık enerjisi ile bağlantısını tamamen kopartmasıdır. Elbette ve elbette bunun teşhisini de bu durumun geçip geçmediğini de bilecek olan yine aynı yoldan geçmiş olan kişi olacaktır.

AYNA GÖREVİ

Efendimiz Mesih İsa'da çarmıh yolu ve sonrasında da bedende aynı acıları çekmiş bir kişidir. Mesih'in Müjdesi hükümlerlik müjdesi olduğuna göre hükümlerlik "hastalığın tespiti" ile başlayan bir süreçtir. Zorlu bir çöl yolculuğu sonrasında kişi sürekli olarak bir aynaya yani ruhsal bir yansıtıcıya ihtiyaç duymaktadır. İşte bu nedenle kahin yani Yaratan'ı edinme yolunda ilerleyen samimi ve hakiki Mesih talebesi bütün toplumun "tuzu ve ışığı" olma gibi çok önemli bir görevi taşımaktadır. Efendimiz Mesih İsa bu nedenle kendisine gelen cüzzamlıları yani metaforik olarak ruhları ya da algıları itibari ile hastalıklı olanları kahine yönlendirmiş yani kendisi gibi tecrübelerden geçmiş bir kişiye kendilerini alçaltarak kontrol ettirmelerini talep etmiştir. Luka 17. Bölümde anlatılan "on cüzzamlı" öyküsü esasında bu konuda güzel bir öğretiş vermektedir. On cüzzamlı Mesih İsa'ya geldiği halde Efendimiz onları kahine yani Mesih talebelerine göndermektedir. Çünkü ayna kişiyi kendisine gösterecek olmandır. Hatta bu kişilerin bütün alçak gönüllülükle böyle bir yönlendirişe tabi olmaları yahut kendilerini alçaltmaları daha yolda iyi olmalarını beraberinde getirmiştir. Ama bu anlatımda bir başka ilginç nokta da on kişiden sadece birinin geri döndüğü ve bu dönen kişinin de Samiriyeli olmasıdır. Kısacası "dindarlık dar alanı" içindeki kişiler aynaya bakıp iyileşseler dahi daha önce Yusuf'un kardeşlerinin bir türlü hatalarını görememesi misali kendilerini iyileştiren lütfu Mesih'i düzeyin muhteşem kurtaran iyileştiren gerçeğini algılamaları mümkün değildir.

KAHİNLER TOPLULUĞU

Kısacası ıslah elbette ıslahı getirecektir. Her ne kadar ıslahın içinde kaos mevcutsa da sonunda "iyi" yaratılışın temel gerçeğidir. Bu nedenle Efendimiz Mesih İsa kişilerin kaos içinde kaldıkları durumu "leş" olarak değerlendirmektedir. Ve eğer kişi cüzzamından arınıp kahine görünmüyorsa eninde sonunda *leş neredeyse akbabalar orada* sözü doğrultusunda bütün kaosu ve her türlü getirisini elbette kendi üstlerine çekeceklerdir. Mesih İsa *yaşantınıza dikkat edin, kardeşiniz günah işlerse azarlayın, tövbe ederse bağışlayın-Lk.17:4* kahinler topluluğu olan inananların birbirlerine ne kadar ayna olmak durumunda olduklarını göstermektedir. Burada dikkat edilirse *azarlayın* ifadesi yargılamadan çok farklı bir ifadedir. Burada azarlama sadece kişinin kendi

dikkat ettiği yaşamının Mesih'i ifşasında karşısını da ışıyan bire hale gelmesine bir mana da yol gösterme amaçlıdır. Yani bir ayna olma amaçlıdır.

Bütün bu anlattıklarımızın ışığında Efendimizin ifadeleri ile de net olduğu gibi kahinin hangi seviyede kahin olduğu ve görevinin de ne olduğu belirgindir. Bir anlamda kişi öncelikle 1.Çağrı alması 2. Mesh edilmesi 3.Günahları için sunu sunması 4. Buluşma çadırında olması 5. Ateşi söndürmemesi 6. Dışardan etkilenmemesi ve 7.Başkaları için kurban sunması esastır. Efendimizin yolu olan “mana yoluna” yani “Yaratan'ı edinme” yolu olan nefsi inkar, çarmıhı yüklenip Mesih'in ardı sıra gitme yoluna çıkan bir kişilerin oluşturduğu kahinler topluluğu ise kahinliği 1.Saran ışığın uyandırması 2.Mesih'in yüreğe girmesi 3.Mesih'in bağışlamasını gönenmesi 4. Mana gurubundan ayrılmaması 5.Ruh ta ve gerçekte ibadet etmesi 6.Dışarıdan etkilenmemesi 7.Kendisini dostu uğruna feda etmesi.

Bu belli bir manevi yol haritası ile kısaca ve özet olarak ifade edilmeye çalışılan esasında her bir Mesih talebesinin günlük sorumluluk haritasıdır. Yaratan'ın sureti olma yolundaki insan istese de istemese de geldiği özdeki mükemmelliğe doğru hareket etmek zorundadır. Ve bu mükemmellikte kurtarıcımız Mesih'in kendi hayatıyla ortaya döktüğü bütün örnekleriyle bize ne olmamız ve hangi yolu izlememiz gerektiğini gayet iyi bir biçimde açıklamaktadır.

TOPRAK KAP

Anlatılan eski bir öyküde hikmet sahibi yaşlı ve çirkin bir kişiye Yaratan'ın bu kadar güzel hikmetli sözleri böyle bir kişiden neden söylettiği sorulmaktadır. Cevap zengininde fakirinde iyi şarabı toprak kapta saklaması şeklindedir. Yani en kaliteli şarap toprak kapta ise hikmette kabın toprak olmasında bir başka deyişle tamamen Mesih'te kurtulmuşluğunda yani insan-ı kamil seviyesinde Yaratan suretine yürümesindedir.

İbrahim'in çadırının dört yanı açıktır denmektedir. Kimsenin bir engel görmeden kendisine yaklaşabilmesi için İbrahim böyle yapmıştır. Musa'da elden geldiğince bütün alçak gönüllülüğü yani doğal hali ile yine bütün halka hizmet sunan bir kişi olmuştur. Hele hele Efendimiz Mesih İsa en büyük en yüce olanı yapmıştır. Göklerdeki Babamız gibi karşılıksız ve hakiki bir bütünlük sevgisinde, hiç bir beklentisi olmadan hayatını vermiştir. O zaman *kutsalla bayağıyı, kirliyle temizi birbirinden ayırt etmek* kişiyi Yaratan'a sevgi ve ihsan bareminde Mesihî düzeye taşımakta, saran ışık olan kutsal Ruh'un rehberliğinde Yaratan'la form eşitliğine getirmektedir.

IX. ÖLÜMÜN ARDINDAN

RAB'bin huzurunda bütün günahlarınızdan arınacaksınız. –Levililer 6:12

Ölüm her ne kadar da bizim için hiç de hoş görünmese de yaşamın kaçınılmaz bir gerçeğidir. Eğer yaşam ölümle bir anlamda çevrelenmişse o zaman yaşamın bizlere konuştuğu kadar konuşma gücüne sahip bir gerçek olarak önümüzde durmaktadır. Aslında bir anlamda hayat ölümle başlamakta ve cansız içinde canlılığın kendini ifadesinde mana bulmaktadır. Yani ölüm içinde hayat hayat içinde ölüm vardır. Yani bu kainatın hayat döngüsünde sürekli Yaratan'a yükselen daireler halinde kendi döngüsü içinde hayatın bütünü içerir. Adeta Yaratan'ın iyi olarak yarattığı bütün sistem işleyişi içinde “iyi ve kötü” gerçeğinin birlikte iyiyi oluşturması gibi “yaşam ve ölüm” gerçeği de aynı şekilde birlikte yaşamı oluşturmaktadır.

Efendimiz Mesih İsa bu nedenle *göklerin egemenliği, bir adamın tarlasına ektiği hardal tanesine benzer –Mt.13:31* kavramı ile ifade etmeye çalıştığı göklerin egemenliği öğretisinde bol

bol tohum örneği kullanmasının arkasında da bu gerçek yatmaktadır. Çünkü bu örnekler içinde adeta tohum ölmek üzere toprağa ekilmiştir. Hem buğdaylar hem de deliceler bu ölümün içine gizlenmiş gerçeklerdir. Hatta yine egemenlik örneklemelerinde Efendimizin tabirlerinde yer alan *göklerin egemenliği tarlada saklı bir defineye benzer-Mt.13:44* dahi esasında ölüm ve yaşamın iç içe geçmişliğine güzel bir örnektir.

Pavlus, bu konuya atfen şöyle demektedir; ektiğin tohum ölmedikçe yaşama kavuşmaz ki-1.Kor.15:36 ve devam eder doğal beden olarak gömülür ve ruhsal beden olarak diriltilir...ilk insan yerden, yani topraktandır, ikinci insan göktendir-1.Kor.15:43-47. Bütün bu kavramlar hep ölümle yaşamın iç içeliğini vurgulayıp durmaktadır.

ÖLÜM YAŞAM DİNAMİZMİ

O zaman Harun'un oğullarının ölümü ve ardından gelen Yom Kippur yani Kefaret günü öğretisi arasında bir bağlantı kurmamız gerekirse kahin özellikle ölüm ve yaşamın iç içe geçmişliği arasında bilinçli bir köprü durumunda olan kişi olmak zorundadır. Çünkü kahin gizlenmiş açığa çıkarıcı olduğuna göre bu noktayı öncelikle kendisinin algılaması esastır. Çünkü yine Efendimiz Mesih İsa'ya göre artık *size kul demem çünkü kul efendisinin ne yapacağını bilmez* şeklindeki öğretisi ile Mesih talebelerinin Mesih İsa'nın yolunda yani İsrail olarak gizi yaşamlarında algılamış kişiler olarak Efendilerinde bütünleşerek Yaratan'ı edinmişler olduğunu vurgulamaktadır. Giz esasında ölüm ve yaşamın iç içe geçmişliğinde ve iyi kötü bağlamında iyinin varlığında artık giz olmaktan çıkmış ve Mesih'in çarmıh ölümünde acıyı hissetme ve bir diğerinin acısını hissedip paylaşma gerçeğinde doruklara çıkarak *gerçeği bileceksiniz ve gerçek sizi özgür kılacak* algısına ulaşmış olmaktadır. Yani tek bir giz vardır o da henüz keşfedilmemiş olan bir çok şeye karşın "gizin olmaması". Sadece algıların sınırsız sınırlıda algılamasından kaynaklı zafiyetin getirdiği *gördükleri halde görmezler, duydukları halde duymaz ve anlamazlar* sözü gerçekleşmiş olmaktadır.

Ayrıca Efendimiz Mesih İsa'ya özellikle ölüm ve yaşam konuları hakkında sorulan sorulardan birine Efendimizin verdiği cevap "ölüm ve yaşam" ikilisinin ne denli yaşam sonucu ile ilişkili olduğunu açıkça göstermektedir; *Yaratan ölümlerin değil, dirilerin Yaratanıdır.Çünkü O'na göre bütün insanlar yaşamaktadır-Lk.20:38*. Kısacası ölüm dediğimiz hadise bir üstteki gerçekliğe ulaşmanın yegane yolu olarak karşımıza çıkmaktadır. Bunu anlayabilecek olan kahindir. Ve bunu en iyi ifade edebilecek olanda elbette baş kahinin kendi hayat deneyimleriyle bunu Yaratan'a yürüyene tam olarak algılayabilmesi hatta yaşatabilmesidir. Ve zaten İbranilere olan yazılarda denildiği gibi *son zamanlarda* yani artık Yaratan'ı edinme için çoklarının yüreklerinin saran ışığın gücü ile hazırlandığı dönemlerde artık Mesih İsa bu vazifeyi yüreklerine nakşedecek şekilde kendi varlığı ile ödediği bedelle ve bu bedel sonrası diriliş hayatıyla bize bunu tam olarak algılatmış ve algılatmaktadır.

O zaman bize düşen bu algıda devamlılıktır. Yani "kefarete günü" öğretisinde tamamen Yaratan'ı edinmede Mesih'le bütünleşerek Ruh'unun aydınlığında bir yaşama tam bir ölümle ölecek çıkmaktır. Yani "yepyeni bir doğuşu" hayata doğuşu gerçekleştirmektir. Bu nedenle Musa'nın Harun'a hatırlattığı üst gerçek önemlidir. Harun ve kalan oğullarının dünya üzerindeki ışığı takdim vazifeleri çok net olarak ifade edilmektedir; *saçlarınızı dağıtmayın, giysilerinizi yırtmayın-Lev.10:6*. Bu yaklaşım baş kahinin ardında kahinliği giyinen her kişi için geçerli olan ve olması gereken kavramdır.

GÖLGEM KİM?

O sağ yanında gölgedir-Mz.121:5 ifadesinde gölge bizim ışıkla yürümemizle bağlantılı bir durumdur. Gölge olmak yürüyüşle alakalıdır. Güneşe göre duruşla alakalıdır. Sağ yanımızda özellikle Merhamet alanında bize gölge olacak olan Yaratan bu bağışlama ve merhameti Mesih'inde sunmuş ve saran ışığı Ruh'u ile bunu giyinmemizi istemektedir. O zaman gerçek şudur yani Mesih'in kurtarıcı gönenildikçe, bu ne demektir; yani tam Mesih İsa gibi bir yaşam sürüldüğü sürece gölge bizde yansıtacaktır. Ama bu gölge sağ yan gölgesi olacaktır. Yani merhametin gölgesi.

Çünkü gölgenin yansıması duruma göre kısadır ya da uzundur. Bu yakınlığa ya da uzaklığa bağlı olan bir durumdur. Saran ışığın Ruh'ta çalışması ilk adımdır, Mesih İsa'nın bize kurtuluş sunusu lütuftur ama lütfun yani hediyeinin kabulü bir alt gayrettir. Işığı aydınlığı istemektir. Aydınlığı giyinmektir. Biz genelde arzu uyandırdığımızda eğer arzuyu gerçeklersek arzu yaşamımızda sonuç oluşturur. Oysa çalmaya devam ederken Mesih'i kurtarıcı ve Efendim olarak yüreğime aldım demek sadece kendime oluşturduğum "taklidi bir iman akidesinden" başka bir şey değildir. Oysa Mesih İsa bir iman akidesinden değil "bol yaşamdan" yani "yaşam pratiğinden" bahsetmektedir.

İKİ TEKE

Demek ki, kapımıza kadar gelen lütuf kapının açılması yani arzu ve aksiyonun birlikteliği ile yaşam olacaktır demektir. Bunun içinde yapılması gereken iki tekenin sunumudur. Bunlardan biri arzu uyandırmak bir diğeri de aksiyondur. Yani tekelerden birisi Yaratan'a tam olarak günah sunusu olarak sunulacak olan tekedir. O zaman bu teke yani Mesih İsa'nın tamlık enerjisini kendi enerjime giyinmektir. Bu tamlık enerjisinde "Yaratan'la bütünleşme" ve dolayısı ile "bütün olmanın getirdiği ıslah" içinde Yaratan'ı yaşama vardır. Mesih talebesi Mesih'i giyinen olduğuna göre o zaman bu tekenin sunumu tam anlamı ile tövbedir. Yani tam dönüşümdür. Günahın sunusu Efendimiz Mesih İsa'dır. Yani Mesih'i giyinmek "Onunla Oğul Olma" gerçeğidir. O zaman diğer teke yani halk için el konulup salıverilen "günah keçisi" ise aslında bütün "kendi çıkarım için almanın", yalnız kendimin oynadığı bir senaryonun ve onun bütün eksi taraflarının hayatımdan çıkarılıp gönderilmesidir. Bu da değişimdir. Her gün Mesih'i düzeyde ve Mesih'le Ruh'un aydınlığında başlanan bir güne uyanmaktır. Ve dolayısı ile bu günün getirilerinde sunulan sabah ve akşam kurbanları ve özellikle sürekli sunulması gereken kurbanlar yani büyük baş yaşamdaki ölümün sunulması ve küçük baş yani egonun sunulması ve kuş kurbanı yani ilişkilerin yaratana sunulması hep "yom kipur" yani kefaret günü sunumu sonrasında doğallık kazanacaktır. Çünkü bu yom kipur yani kefaret gününde artık tam bir tövbe ve egemenliğe çıkış vardır. Yom Kipur kefarettir ve Roş Haşana yeni başlangıçtır. Ama esas olması gereken bütün bunların öz doğamıza, öz benliğimize işlemesidir. İşte bu Pasahtır. Yani bizi Fısıha çıkaran ve Mesih İsa'da bizim için tamamen "diriliş" olan "büyük geçiş" yani "büyük bedelin" ödenme ve sonrasında tamamıdır. Bu harikadır. Bu güçlüdür. Her şey tövbe ile başlar bu Yom Kipurdur. Ve değişimle devam eder bu mecazen bir anlamda Roş Haşana'dır. Ve her ikisinin ölümle bağlantısında esas harika bir yaşama geçme ise Pasach ile yani ölümden yaşama geçiş, dirilişle alakası vardır. O zaman esas varılması gereken nokta Pasachtır. Yani Mesih İsa'nın acıları ve insanlar için hissettikleri ve dostları uğruna kendini feda etmesi ve sonucu yani dirilişinde yaşam bulmamız.

ÖLÜM SONRASI DEYİNCE

Genelde ölüm sonrası hep bizim için hayallerimizi zorladığımız alandır. Yani cennet ya da cehennem gibi hayallerimiz vardır. Ve bu hayaller içinde yerimizi belirleme gayreti içindeyizdir. Ama Efendimiz Mesih İsa'nın *birakın ölüleri kendi ölülerini gömsünler* ifadesinden hareketle esasında ölümün içindeki dinamizme dikkatler çekildiğini de göz ardı etmemek gerekmektedir. Ölüm eğer cansızlık niteliği ile ele alınırsa olduğu gibi bizden uzaklaştırılmalıdır. Ölüm eğer bizi durgunlaştırıp kabuklarımız içine mahkum eden bir hareketsizlik haliyse yine aynı şekilde ölüm tamamen bizim tarafımızdan büyük baş hayvan olarak kurban edilmelidir. Ama diğer tarafta "yeni doğuş" bağlantısında ve başlangıçta da söylediğimiz gibi ölüm "tohum" bağlantısında ele alınıyorsa o zaman ölümün getirisi var demektir. Yani iyi değerlendirilmeli ve ölümden yaşam çıkarmalıdır.

Bu bağlamda güncel yaşam örneklerinde çoğu zaman ölen kişi arkasından özellikle kendi toplumumuzda "mevtayı kötü biliriz" şeklinde bir ifadeye rastlamak pek mümkün değildir. Çünkü ölüm esasında kendisi büyük resmi açan bir gerçek olarak karşımıza çıkmaktadır. Ölen kişi ardından genelde kötü olan her anıya ve bir takım düşüncelere sünger çekme eğilimi vardır ve bu sünger çekişte insanlar adeta o insanda "kutsal görmeye kalkarlar" yani "Kedoşim" devreye girer, kutsallık görülmesi gereken olumluluk birden bire bize hatırlatılmaya başlanır. Yaşarken ciddiye almadığımız

bir çok şeyi birden bire ciddiye almaya başlarız. Yani tekenin biri Yaratana sunulmuş ve bunun ardından diğer teke salıverilmiştir. Artık “kedoşim” o noktadadır. Yani kutsallık, yani olması gereken yani Yom Kipur ve Roş Haşana beraberinde Pesachı getirmiş ve Pesach sonrası Kedoşim devreye girmiştir. İşte olması gereken budur.

KEFARET VE YAŞAM SONRASI

Hayat içinde bazı defalar anlık kararlarla bir takım adımlar için bazı şeylere kefarete kurban sunarız yani Yom Kipur’u yaşarız. Bazı durumlarda yeni adımlar atmaya ilişkileri yenilemeyi yeğleriz. Yani Roş Haşana’yı deneyimleriz. Ama çoğu zaman bunları birbirinden ayrı gerçekleştirir ve tamlik enerjisinden ziyade “acılar yolu” içinde kendi deneyimlerimizle bunları yapmayı tercih ederiz. Oysa kendimize ölme gerçeğinde *nefsinizi inkar edip çarmıhınızı yüklenip aradım sıra gelin* diyen Efendimizin buyruğu doğrultusunda esas olan Yom Kipur’la yani kefarete günü ile yani gerçek ve samimi tövbe yani dönüşümle Roş Haşana’yı yani yeni başlangıcı yani değişimi birbirine kenetleyip “dar kapıdan”, “ çöl deneyiminden”, “çarmıh ölümünden” geçmemiz esas olmalıdır. İşte bu “büyük geçiştir” yani Fısıhtır, Pesachtır.

Hayatımızda “ben için almanın” yani “günahın bize yüklediği” üç tür negatif vardır. Bunlardan ilki “benim yaptığım negatifliklerdir”, bir diğeri ise “bana yapılan negatifliklerdir” ve her ikisi esasında tövbe ve göklerin hükümlerini simgelediğimiz iki anma taşı yani yom kipur ve roş haşana ile sürekli halledilmesi hatırlatılan negatifliklerdir. Ama “yüreğin taşıdığı negatiflikler” için hakikaten “büyük geçişe” tam bir kefarete, tam bir kurtarışa ihtiyaç vardır. Ve Efendimiz Mesih’in kurtarışında “ölüm ve yaşam” gerçeği artık “yaşama” dönüştürülmüş olmaktadır. Bu Paskalyadır. Diriliştir ve ölüm sonrası yaşamdır.

KÖR YAŞAM

Genelde hayat içinde yürüyüşümüz “duydukça duymayanlar, gördükçe görmeyenler” şeklinde bir yaşamdır. Çünkü çoğunlukla yüzde birin içinde çok sınırlı algılar içinde yaşama devam ederiz. Bu nedenle Efendimiz Mesih İsa’nın esas kurtuluş sunabilmenin yolunun ölümden geçtiğini söylemesine Petrus’un tepkisi büyük olmaktadır. Bu nedenle Petrus’un Efendimiz Mesih İsa’yı azarladığını görürüz-Mrk.8:32. Aslında bu oldukça net bir tepkidir. Yani yüzde bir de yaşayan bir insanın vermesi gereken bir tepkidir. Fakat bu noktada bu dar bakış açısındaki yaklaşımına Efendimizin cevabı *çekil önümden şeytan...düşüncelerin Yaratana’a değil, insana özgüdür-Mrk.8:33* şeklinde olmuştur. Çünkü kör yaşamın ışığı görüp içinde değerlendirmesi oldukça zordur. Gözlerin açılması şarttır. İlginç olan Efendimiz Mesih İsa’nın “Galileden Yerusolim’e olan yürüyüşünün hem başlangıcında hem de bitimine yakın bir yerde körlere görüş kazandırması” anlatımlarıdır. Gerçekten de ışığın uygulayıcısı olan baş kahin elbette bu ışığın hakikaten işlemesine neden olacak kişidir. Bu nedenle hakiki Mesih kurtarışı sağlayacak olanın yani Efendimiz Mesih İsa’nın görüş, duyuş ve yürüyüş sağlayan olması esastır.

ACININ ARMAĞANLARI

Acıyı yaşayan aynı zamanda acıyı hisseden ve karşının acısını hissedenidir. Bu örnek yani baş kahinin kahinlere olan öncülüğündeki örnek Efendimizde esasında bize sunulmuştur. Yani Yeşaya’da denildiği gibi “onun acılarıyla biz şifa bulduk” gerçeğinde Mesih İsa dünyanın bencilliğinin sonucu acılarının hissini kendi varlığında yaşamış ve aynı zamanda karşısındakilerin acılarını hissetmenin en doruk örneğini yansıtmıştır. Bunun nedeni elbette acının varlığının nedeninde yatmaktadır. Acı olmaksızın negatif yaşamdan dışarı atmak mümkün değildir. Eğer acı olmasaydı negatif hayatımızı tamamen sarmalamış olacak ve insanlığında dünyanın da ilerlemesine yol açmayacaktı. Manevi yükselişinde bir anlamı olmadığı için hazzın dahi ortadan kalkması söz konusu olacaktı. O zaman acının insanlığa kabul edilse de edilmese de iki armağanı vardır-

- 1.İyinin farkındalığı ve iyiden haz alınmasına sebebiyet ve manevi yükseliş
- 2.İyi olmayanın ayrıştırılması ve manevi paklığın temini

Bir başka şekilde söylemek gerekirse acı esasında kişiye manevi paklığı getirmekte en önemli bir araçtır. Ve aynı zamanda başkalarının acılarının hissi böylelikle az da olsa kişiye ulaşır vaziyete gelir. Yani kişinin karşısındakine empatisi kendi tecrübeleriyle bağlantı içindedir.

Işık acıyı tam hisseder, doğru olan yani saran ışıkla Mesih'in kurtuluşunda Mesih'i giyinmiş bir Mesih talebesi Yaratan'ı yansıtan, O'nu edinme yolunda olanda karşısındakini hissetmeye başlar ve elbette bu durumda kişi farkında olmadan mucize yaratan kişi olmaktadır. Durum böyle olmasaydı çağın bir çok çözüm bulunmuş hastalıkları için çözüm yolu araştıran kişiler bulmak dahi mümkün olmayacaktı. Ama görüldüğü gibi ışığın hissi ışığı edineni de hisse getirmektedir. Hakiki mananda yüreğin paklığı görmeyi getirecek olandır. İnsanı görmeyi getirecek olan. Marko 8:22-26'da Beytsayda'da gözleri görmeye başlayan kişi ilk etapta insanların bitki düzeyinde olduklarını görmüştür. Ama ikinci görüşünde ise artık yazıların ifadesiyle *her şeyi açık seçik görme* seviyesine gelmiştir.

HİSSETME ENERJİSİ

Başkalarını hissetme esasında inanılmaz bir enerjidir. Bu bağlamda ölüm ve yaşam birlikteliğinde yaşam acıyı hissetme ve karşısındakini hissetme ile bağlantılı tamlık enerjisinin kalpteki temizlik operasyonudur. Acı başkalarını hissettirir. Bu illa onların kendilerini hissettiği şekliyle hissetme olacak değildir. Ama hissetmedir. Efendimiz Mesih İsa'yı kurtarıcı kılan en büyük noktalardan biri acılar içindeki insanlığı hissedip o insanlığın acılarından kurtulma yolunu göstererek kendini feda etmesidir. İnsanları "acılar yolundan" hayat yoluna yani "mana yoluna" götürecektir ve bu yolun "kapısını" açıkça ilan etmesidir. Bu yol ölümden geçmektedir. Nefse ölümden, egoya ölümden, karşıta ölümden ve yalnız "Sevgi ve İhsan O'lanı" edinmeden geçmektedir.

Günün birinde bir kral kendine karşı isyan çıkınca kaçar ve bir terzi dükkanına saklanır. Askerler kovalarlar ve terzinin dükkanına kadar gelirler. Kral bu arada elbiselerin arkasına gizlenmiştir. Kılıçla bütün elbise aralarını kontrol eden askerler kralı bulamazlar ve giderler. Bir müddet sonra gizlendiği yerden çıkan krala terzi; "kılıç elbiselerin arasında dolanırken kendinizi nasıl hissettiniz haşmetli kralım" şeklinde bir soru yöneltir. Kral; "bu ne cüret böyle bir soruyu nasıl sorarsın, bu durum sonrası tez kellen uçurula" tarzında bir cevap verir. İsyanı bastıran kral sonunda terziyi huzuruna getirir ve cellatların kafasını vurmasını talep eder. Terzi yalvar yakar tam başını cellatların önüne uzatmışken kral terziye yaklaşır ve şöyle der; "işte sen ne hissettiysen ben bunları hissettim". Ve esasında sadece terziye hissedişin ne kadar zorlu bir şey olduğunu ve söylemekle ifade edilemeyeceğini öğretmek istemiştir ve terziyi ödüllendirir.

Bu öykü bize önemli bir ders vermektedir. Kahin yani Mesih'i izleyen bir kişi böylesine baş kahini yani Efendimiz Mesih İsa ile bir bütün oluşturmaları ve önce insan olmanın farkındalığında ölümün ardını görebilmeli ve sonra da başkalarını sınırlar ötesini görebilen gözlerle yani Mesih seviyesi gözleriyle görerek yüreğinin paklığında o kişileri hissedebilmelidir. O zaman kahin bir tekeyi Yaratan'a ve bir tekeyi de halkı için çayıra bırakmış olacak ve yüreklerin temizliği içinde "büyük geçişin" tamlık enerjisinde başta kendisine ve sonra da bütün kendisini izleyenlere tam olarak etkimesine neden olacaktır. İşte bu kurtaranın yolunda kurtulmuş olanın kurtulmuş olmayan diğerlerine kapı ve dolayısı ile yol olması demektir. Bu tam Mesih talebeliğidir. Yani ölümlü yaşam arasındaki bağda yaşamı yakalamak ve Efendimizin "sonsuz yaşam" sınırsızlığındaki kurtuluşu ile insanı buluşturabilme hizmetini yerli yerinde yerine getirebilmedir. Bu ancak Yaratan suretine doğru yol alan hakiki bir Yaratan'a yürüyen yani Mesih'in kurtuluşunda Ruh'un rehberliğinde ilerleyen hakiki Mesih inanlısı hakiki İsrail olanların yolu, hakiki İsrail olanların yaşamıdır. Yeter ki kişi böylesi önemli bir kahinlik payesine Mesih'i giyinmekle vasil olabilsin. Aksi takdirde kişi hep şu öyküdeki kişi gibi kalacaktır;

Bir fakir dilenci oldukça kötü giysiler içinde bir yaşam sürerken bir terzi ona yardımcı olmak ister. Ölçülerini alır ve bir zaman sonra kendisine yeniden uğramasını ister. Dilenci denileni

yapar ve geldiğinde elbiseleri üzerinde denemeye kalkar. Fakat bir yandan da bağırıp çağırılmaktadır; “Benle dalga mı geçiyorsun bu elbiseler bir türlü üstüme olmuyor”. Terzi büyük bir olgunlukla; “sakin ol, elbiseler tam senin için ama öncelikle alttakileri çıkarmayı becerebilersen”. İşte burada bize gerçekten büyük bir ders vardır. Tapınakta kahinin her bir kurban sunusunda elbise değiştirmesinde büyük bir hikmet vardır. Paklığın elbiselerle, vücut temizliği ile ve bütün negatifiklerin kurban sunusu ile şekli ifadelerinin arkasında hep Efendimiz Mesih İsa’nın o en üst manada kendini feda ile ifade ettiği “yaşam olma” Yaratan’ı yaşama gerçeği vurgusu vardır. Bu nedenle biz de Ademden gelen ne varsa Mesihî seviyenin getirdiği her şeyle Ruh’un saran ışığında yer değiştirmesi bir esastır.

X.KUTSALLIK

Kutsal olun, çünkü ben Yaraticınız RAB kutsalım–Levililer 19:2

Bu noktada Levililer bölümüne yeniden kuşbakışı bakmamız gerekmektedir. Çünkü beşi birlik olarak ifade ettiğimiz yazılı Tora’nın ilk beş kitabı içinde üçüncü sırada yer alan bu yazıların varlığı ile bize anlattığı çok şey vardır esasında. Yani her şey Yaratılış kitabında yani Bere-şit, altı seviyede tamlığa yürüyüşün yani Yaratılışın anlatıldığı bölüm ile yazıda bizi uyandıraya başlamaktadır. Bu başlangıç noktası adeta taç dediğimiz, her şeyin en üst idari makamına işaret olan Keter’e işaret etmektedir. Yani Tora’nın giriş bölümü olan Yaratılış bölümü o muhteşem Yaratan düşüncenin derinliklerden fıskırmayı yaratmanın bütün haşmetini ifade etmektedir. İkinci kitap olan Çıkış ise insanın içinde bulunduğu o yüzde birlik beden hayatından yüzde doksan dokuzu kapsayan o muhteşem Yaratan’a doğru yürüyüşün ifade edildiği ve Keter’den yani Yaratan düşünceden akan Hochma’nın yani hikmetin harekete geçişini bize anlatmaya çalışmaktadır. Sanki Tora’nın anlatımında yukarıdan aşağıya muhteşem başlangıç noktası yani taç noktası ve sonra hikmet ve anlayış noktaları ilk üç kitapta ifade bulmaktadır. Dolayısı ile Levililer kitabı yüzde birden çıkış sonrası fiziğin ruhsallıkla yeniden ele alınmasına kendi yerel ifadeleriyle hitap eden bir kitap olarak karşımıza çıkmaktadır. Çölde sayım adeta Zeranfinin yani büyük yüzün işlerliği için “çöl deneyiminin” yaşanmasının gerekliliğini vurgulamaktadır. Ve Tesniye yani Yasanın tekrarı artık her şeyin Malkuta aktarımıdır.

Bu bağlamda baktığımızda Levililerde verilen her şey esasında yüzde birden çıkış sonrasında Yani Mesih İsa’nın kurtarışı sonrasında Mesih’le Ruh’ta yaşanması gereken bir yaşamın adeta fiziki ifadelerle ruhlara nakşedilmeye çalışılmasıdır. Burada Yaratan’la buluşma çadırında buluşmaya başlayan kişi artık kutsallığı giyinmişlik içinde olma durumunda bir başka boyuttadır. Ve bu boyut içinde ancak Yaratan’la Mesih’in kurtarış düzeyinde yüz yüze konuşabilir bir halde olacaktır. Çünkü Yaratan yine yazıların ifadesine göre Musa ile bilmecelemlerle konuşmamaktadır. Çünkü Musa tamamen alçak gönüllü yani olduğu gibi bir kişidir. Efendimiz Mesih İsa’nın kurtarışı, Mesih’in bizde ışınması artık ışığı içimize mekan kılmış demektir. Bu halde Mesih’i ifşa yani Yaratan’ın “sevgi ve ihsan vasıflarını ifşa” bu noktada ortaya çıkmaktadır. Artık bu kişi Yaratılmış ve beden noktasından hareketle “benliği üstüne çıkararak” Ruh’un saran ışığında Yaratan’ı edinme yolunda hakiki İsrail olmuştur. O zaman yapması gereken şey artık Mesih’i tam olarak giyinmesi yani kahin olmasıdır. Baş kahinin önderliğinde kahin olmak yani Mesih’i giyinmişlikte Mesih’in tamamlayıcılığında her şeyi tamlık enerjisinde tamamlamak bu kişi için esas olandır.

ÖLÜM VE KUTSALLIK

Ölüm ile kutsallık arasında ister istemez bir bağ bulunmaktadır. Kutsallık kutsal yazı içinde Harun ve oğullarının kahinlik seviyelerinde kendilerinden talep edilen bir çok prensiplerin başında

gelen ve esas olmalarının gerekliliği vurgulanan bir ruhsal hal durumudur. Yani adeta ölümün enerjisi bir anlamda kutsallığı beraberinde getirmektedir.

Yaşarken kimsenin kutsal olduğu pek ifade edilir bir kavram değildir. Ancak kişinin ölümünün ardından özellikle pozitif işleri daha çok öne çıkarıldığında farklılığı vurgulanmaktadır. Esasında bir çok kutsallığı uygulayan kişiyi yaşarken idrak edebilmek çoğumuz için zor bir kavramdır. Efendimiz Mesih İsa dahi yaşarken kim olduğu konusunda sürekli tartışmalar olmuştu. Yahya bile *gelecek olan sen misin , yoksa başkasını mı bekleyelim –Mt.11:3* sorusunu soruyordu. Oysa Efendimiz, kurtarıcımız Mesih İsa'nın sözleri bu soruya cevap olan gerçeği kendi kelimeleriyle ifade etmişti; *gidin, işitip gördüklerinizi Yahya'ya bildirin. Körlerin gözleri açılıyor, kötürümler yürüyor, cüzzamlılar temiz kılınıyor, sağırlar işitiyor, ölümler diriliyor ve Müjde yoksullara duyuruluyor. Benden ötürü sendeleyip düşmeye ne mutlu!-Mt.11:5-6*

Bu cevap gerçekten ölüm sonrası yaşam bağlamında bizi kutsallığı taşıyan meyve verme prensipleri bütünlüğünde kutsal olmayı güzel bir biçimde resimlemektedir. Burada adeta Efendimiz Mesih İsa kutsal olanın meyvelerinden net olarak tanınabileceği bir tablo çizmektedir. Diğer tarafta Yahya'nın bile yüzde bir de kutsalı algılama zorluğu içinde olabileceği gerçeğini bize yansıtmaktadır.

Çarmıhını yüklenip ardından gelmeyen bana layık değildir. Canını kurtaran onu yitirecek. Canını benim uğruma yitiren ise onu kurtaracaktır-Mt.10:38-39 ifadesinde yine ölümle yaşam ve dolayısı ile yaşamla kutsallık arasındaki bağı kuran bir tablo bulunmaktadır.

İlginçtir 1.körlerin gözleri görüyor 2.kötürümler yürüyor, 3.cüzzamlılar temiz kılınıyor 4.sağırlar işitiyor, 5. Ölümler diriliyor 6.Müjde bütün yoksullara yani eksikliklerinin farkında olanlara duyuruluyor. Ve bu noktada tamlık yani bütün bunları görüp algılayıp, sendelemeyen ayakta durana ne mutlu ifadesinde 7.Yani insanların mutlu olmalarında Yaratan suretine dönüşmüş olmalarında varlığını gösteriyor. Bütün bu olan hadiseleri manevi manada düşünür ve birer metafor olarak değerlendirirsek o zaman kutsallık emrinin ölüm sonrası esas dirilişle bağlantısını görmemiz mümkündür. Kutsallık emri Yaratan'ı suret olarak yansıtmada ve daha doğrusu manevi manada "hükmetme ve çoğaltma" ve elbette "isimlendirme" eyleminde kendini gösteren bir manevi olmazsa olmaz olarak kendini ifşa etmiş olmaktadır. Bir diğer deyişle, Efendimiz Mesih İsa'nın verdiği bu cevapta kutsallık bir anlamda manevi manada yaratma seviyelerinde ilan olunmuş olmaktadır.

Efendimizin Kutsalı giyinmiş olduğu hayatı esasında Galile Yeruşalim hattı arasında kendi çizgisini göstermiş ve Yaratan'ı ifşa eden bir yaşamı insanlığa kurtarış olarak sunmuştur. Ve bu ancak ölümü sonrasında Saran Işığın sardığı yüreklerde kendini bulduğunda kendine yer edinmiş ve yaşam olmuştur.

Bu nedenle Mesih İsa'nın kurtarıcılık payesi ölüm ve sonrasında gizlidir. Çünkü yüzde birin terkinde bizim ben için alma arzularımızın bizi yaşam ilizyonuna sevk ettiğini gösterircesine ölümün enerjisini tercih eden bir ölümle bizim için ölmüş ve hepimizi yeni yaşam dirilişinin dinamizmine yani esas yaşama "sonsuz yaşama" taşımıştır. Bu yaşam doğruların yaşamıdır. Bu yaşam Yaratan'la form eşitliği yaşamıdır. Bu yaşam herkesin ulaşması gereken yaşamıdır.

KARANLIK VE AYDINLIK

Doğrular başlangıç noktasının tezat teşkil ettiği eğrilik içinde algılanma zorluğu yaşamaktadırlar. Bu nedenle bir çok peygamberler kendi çevrelerinde kabul edilmemiştir. Bu nedenle "ışık dünyaya gelmiş" ama bir çoklarınca reddedilmiştir. Çünkü algı hep kişinin algı boyutlarında oluşturduğu manevi kabı kadardır. Ve manevi kap ancak alabildiğini alır. Sıfır noktasında Adem seviyesinde kap ancak maddi boyutlarda algılar ve Efendimiz bir çok kaplar için çok büyüktür. Algılanamamaktadır. Saran ışığın aydınlığının çöp dağlarını göstermesi ve kurtuluş gerekliliğinin varlığa ifşası esastır. Ancak o noktadan sonra kabul gelecektir. İşte bir önceki derslerimizi düşünürsek özellikle çalıştığımız bölümde var olan sunuların sıralanışı, büyük baş hayvan, küçük baş hayvan ve kuş sunumu ve özellikle kahinlerin kendileri için sunumu ve sonra

halk için sunumları ve dahi daha sonra tam hizmete geçişlerinde sabah ve akşam ateşi söndürmemeleri ve özellikle yom kipurda iki tekenin sunumu ve Yom Kipur yani kefaret günü ve Roş Haşana'nın yani yeni yaşam başlangıcının Pesach ile yani Yaratan'ın kişinin üzerinden geçerek ona kurtuluş sunmasının bağlantısında bütün bu anlatımların Efendimiz Mesih İsa'nın kendini bizler uğruna feda etmesinde bütünlemenin hep ve tek bir şeyle alakası olduğu gerçeği gözlerimiz önündedir. Bu da Yaratan sistemin bizden “kutsal olun” çünkü “Ben Kutsalım” şeklindeki buyruğunun yaşam bağlantısıdır.

DİN VE YAŞAM

Şimdi konuyu bu şekilde ele aldığımızda “komşunu kendin gibi sevmek” kavramı aslında oldukça zor olanı doğanız edinmekten başka bir şey değildir. Bu zor olan şey kişinin kendinden uzak gördüğü kişilerle tam esaslı bir bağ oluşturmaması dolayısı ile sevip sevmemesinin de hiç önemli olmaması gerçeğidir. Oysa bağ oluşturduğun insanlara gösterebileceğin tolerans esaslı bir Mesihî yaşam sunumudur. Çünkü yedi kere yetmiş yedi kez bağışlama öğretisinin mükemmelliği ancak doğa edinildiği sürece bir anlam taşımaktadır. Aksi takdirde herhangi bir anlamı yoktur. İnsanlara yaklaştıkça insanlar esasında tahammül edilmez olurlar. Çünkü benim “kendim için alma arzumu” karşı tarafın “kendisi için alma arzusu” işte o noktada çatışmaya başlar. Esas “dostunu kendin gibi sev” kavramı işte burada kendini göstermesi gereken bir noktadır. Ve hiç de söylendiği kadar kolay değildir.

Yasa'nın iki büyük uyulması söylenen emri vardır ve Efendimiz Mesih İsa'da bütün şeraitin yani yolun bu iki emir üzerinde yürüdüğünü söylemektedir. Bunlardan bir tanesi Yaratan'ı bütün yürek, bütün can ve bütün ruh ile sevmektir. Bir diğeri ise “dostunu kendin gibi sevmektir”. Yani bu öyle bir Yaratan bütünleşmesidir ki ancak Mesih İsa'nın hayatının giyinilmesinde gerçekleşecek olan bir “Baba ve Ben biriz” halidir. Bu birlik hali “ne mutlu barışçılara onlar dünyayı miras alacaklar” gerçeği hasıl olmaktadır. Çünkü Yaratan'la bütünleşmek inanılmaz bir “sevgi ve ihsanı” beraberinde getirecek olandır. İşte bu olgu “din” kelimesinin ötesindedir.

Çünkü “din” kelimesi esas itibari ile yargıyı ifade eden bir kelimedir. O zaman din hem yargı anlamında hem de inancın tarifi olmakla birlikte diğer tarafta bu kelimeyi ortaya atıp sığınanlar ne yazık ki, “tolerans” kavramını ortadan kaldırmışlardır. Yani “din” toleransın ortadan kalktığı noktada kendini ifade eder. Bazıları “hoşgörü” kelimesi ile kendi inanç biçimlerini bağdaştırmakla birlikte esasında yine de öne çıkarıp insanlığa takdim etmeğe çalıştıkları yüceler Yücesinin salt varlığı ve yüceliği değil ellerindeki dinin yumuşak olduğunu kanıtlama gayreti ve o dine onur getirmedir. Oysa Yaratan düşüncenin dini olamaz çünkü Yaratan bütün kainatın ve alemleri kendi içinde barındıran muhteşem Yaratan sistemdir. Ve Efendimiz Mesih İsa'nın ifade ettiği gibi biz ancak farkındalıkla o dar kapıdan bulunduğumuz bu muhteşemliği fark etmek için girer ve Yaratan'a yola çıkarız. Bu hakiki çıkış ancak saran ışığın aydınlığında görme ile alakalıdır. Ve bu görme içinde Mesih'i giyinme yani Mesih'te kurtuluş esası esastır. Onun gibi görme, onun gibi algılama, onun gibi anlama, onun gibi sevgiyi ve ihsanı yorumlama ve onun gibi kendini feda bütün bunlar bizi “egonun benlik denizinden” kurtarıp Yaratan'la form eşitliğine taşıyacak olandır. İki tapınak adeta Yaratan'ı bütün yüreğinle sev ve komşunu kendin gibi sev üzerine inşa edilmiş iki tapınak gibi algılanırsa ki bu tamamen burada bir mecaz için kullanılmaktadır, esasında “din” devrede olduğu için yani “tolerans” kavramı, karşıyı olduğu gibi kabul kavramı söz konusu olamadığından olmuştur.

BÜTÜNLÜKTE BAĞ

Bütün söylediklerimizi bir araya toplarsak kısacası kutsallık görmeyenlerin görmeye başlaması, duymayanların duymaya başlaması, kötürümlerin yürümesi anlamına gelen dünyaya bir başka gözle bakmadır. Bu göz esasında Efendimiz ve Kurtarıcımız Mesih İsa'nın gözleriyle yani yürek gözleriyle bakmaktır. Bu gözlerle bakışta bütün kainatın tam bir bütünlükteki binlerce bağdan müteşekkil olduğu gerçeği ile karşılaşma durumu söz konusudur. O zaman burada tamamen din

kavramından uzaklaşıp yaşamda “sevgi ve ihsanı” yaşama ve hepsinden de öte “komşunu kendin gibi” sevme gerçeği devreye girer. Burada bağ yakınlık demektir. Ama insanlar birbirlerine yakınlaştıkça ayrışma başlar işte tam bu arada Yaratan’ı edinme devreye girerse kutsallık devreye girmiş olmaktadır. Çünkü dünyayı, kainatı, her şeyi ayakta tutan bu bağıdır. Bu devreye girmezse “din” gibi insan ürünü ilizyonlar anlık anlamda geçici birliktelikleri ile bu bağı belli sürelerle tutma gayretindedirler. Ama hiçbir zaman esaslı olmaz. Çünkü esaslı olması hakikaten bağın tutulmasıdır.

BİZ VE KUTSALLIK

Levililerdeki emir esasında kişisel baremde bir emir değildir. Bu buyruk bütün topluluğa yöneltilmiş bir buyruktur. *Kutsal olun çünkü BEN kutsalım* sözü Çölde Sayım bölümünde *bütün topluluk, topluluğun her bireyi kutsaldır ve RAB onların arasındadır-16:3* sözü aslında oldukça net bir ifadeyle esas kutsallığın bütünlükte bütünü yansıtmak olduğunu yani daha başka bir tabirle yüzde birin esasında mevcut bütünlük kavramı içinde yüzde doksandokuzu yani biz ve dışımızdaki bütünü yansıtmanın kutsallık olduğu aşıkardır. Bu nedenle Efendimiz Mesih İsa; *kutsal Baba, onları bana verdiğin kendi adınla koru ki, bizim gibi bir olsunlar-Yuh.17:11* demektedir. Yani burada esas birliği, bütünlüğü, bir başka deyişle kainat içindeki Mesihî düzeyde Mesih bedenini hissetmek kutsallığı ifşa etme anlamına gelmektedir. Yani kutsallık bütün bunları yaşamaktır.

İsra-el Kızıldeniz önünde feryat ederken esas olanın feryat değil “ilerleme” olduğu vurgulanmaktadır. *İsrael’e söyle ilerlesinler-Çıkış 14:15* ve Musa’dan da istenen *değneğini kaldır, elini uzat* ifadeleridir. Yani burada olması gereken bütünün hareket etmesidir. Bütün hareket ettiğinde “benlik” devre dışı kalacak ve mucizeyi getirecek olandır.

O zaman ruhsal olan bu hareketliliği ruhsal arka plandan fiziğe indirgemektir. Ve bu da doğal olarak bir tamlık enerjisi yani yaşam enerjisi üretmektedir. Yani sabah kalkınca kişi kendi kendini kutsal kılma durumunda değildir. Bu yaşama indirgenen bütünde yaşamının ve yüzde doksandokuzu hayata çekmenin bir sonucudur. Yani Efendimiz Mesih İsa’nın getirdiği hayat dinamizmini körlerin görmesi, sağırın duyması, kötürümlerin yürümesi bağlamındaki yaşam enerjisini Mesih’te ve Ruh’ta edinmek ve kısacası bu Yaratan’ı edinme formatında bir yaşama geçmiş olmaktadır.

Bunun içinde kap oluşturmak yani doksandokuzun ışığını, enerjisini edinecek bir kap oluşturmak esastır. Ve dolayısı ile kabın oluşumunda emirlerde birer araç olarak karşımıza çıkarlar. Mesela anne ve babaya saygı bir amaç değil ışığın yansıtılması için, ışığa bir kanal olunması için bir araçtır. Anne babamız bir anlamda bizim dünya içinde başlatıcılarımız olmuşlardır. Onlara saygı esasında kainat kitabında esas başlatıcı olana yani ışığa saygı anlamını taşımaktadır. O zaman her şeyin sahibi Yaratan’la olan ilişkide esaslı saygı ve ışığın yönlendirilmesi bedende anne ve babaya saygı ile bir anlamda ifade bulmaktadır. Dolayısı ile anne ve babaya saygı bir araç olmaktadır. Ve bütün bu buyrukların esas ışığın alınması ve yansıtılmasına araç teşkil ettiği bilinci ise bize kutsallığı getirmiş olmaktadır. Bir başka manada prensibi uygulamak demek akım sağlamaktır. Ve bu akımın oluşturacağı enerji ise bizi doğrusu üst dünyalara taşıyacaktır.

Mesela lanet etmek esasında kimseye etkisi olacak bir hadise değildir. Lanet doğrudan lanet edeni etkileyecek bir olgudur. *Sağıra lanet etme* sözü ilginç bir sözdür. Sağır zaten laneti duyacak değildir. O zaman lanet etmenin ya da etmemenin bir anlamı yoktur gibi düşünülebilir. Ama burada sorun lanetin edeni vurmuş olmasıdır. Onun için büyük bir negatiflik oluşturmuş olmasıdır. Amaç bu negatifliğin önlenmesi ve surete dönüşüm yolunun açılmasıdır. O zaman buyruklar amaçsa dindarlık hasıl olacaktır, buyruklar amaçsa ruhsallık hasıl olacaktır. Ruhsallığın hasıl olması ise kutsallığı getirmesi demektir. Bu nedenle *komşunu kendin gibi sev* buyruğunda kutsallığın dorukları vardır. Çünkü bu emirde “kutsal ol” buyruğu esas olunması gereken noktayı bu emrin uygulamasında bize sunmuş olmaktadır. Burada olunması gerekenden ötürü buyruk ancak bir araç olmalıdır. Amaç değil. Kısacası ışığa yaklaşmak dün yapılanı yetersiz kılacaktır. Bu kutsallığın ta kendisidir.

XI.ZORA YÜRÜMEK

Tanrın RAB'bin sana verdiği buyruğa uymadın;RAB kendi gönliüne uygun birini arayıp onu kendi halkına önder olarak atamaya kararlı. Çünkü sen RAB'bin buyruğunu tutmadın- I.Sam.13:13

Levililer 19'a geldiğimizde daha önce kahinliğe çağrılı kişinin sunularla dolu yaşamında Yaratan'ı edinme ve Yaratan'la form eşitliği yolunda yani "Yaratan'ın sevgi ve ihsanına" bürünme yolunda sunularla dolu adımlarının getirdiği o esas olunması gereken seviye vurgulanmaktadır. Bu seviye aslında sadece kendi benlikleri için alma aşamasında "acılar yolunda" yani kendi kendilerine Yaratan Işığından bağımsız bir yaşam süren bütün insanların yolundan ayrılmış olma seviyesidir. Farklı bir seviyedir. Artık "dünyada olup dünyadan" olmama seviyesidir. Bu seviye "kutsal olma" seviyesidir. Yaratan'ın bütün kendisine doğru suret olma yolunda yürüyenlere buyurduğu esas suret olma seviyesi bu seviyedir. Bu düzeyde artık Yaratan'la form eşitliği yansımalıdır. Yani Efendimiz Mesih İsa'nın bizleri günahlı benliğimizden kurtarmak için kendisini sunma şeklinde kendisinde ifşa olunan o muhteşem Yaratan'ın "sevgi ve ihsan vasıfları" artık bizim yaşam prensibimiz olmalıdır. Mesih İsa'yı giyinmek, Ruh'ta Mesih İsa'yı yaşamak ve kendimizi yüzde birlik beden hayatından kurtarıp bizim dışımızdakilerle bütünlüğü yakalamak Yaratan'la form eşitliğine dönüşmemizdir. Bu kutsal olmanın ta kendisidir. Mesih'in kurtarışını edinişimizle esasında bizde var olan Mesih gönlü bizi bu noktaya taşımış olmaktadır. Yaratan tarafından Ruh'unda ve Mesih İsa'da kurtuluşa çağırılma, aklanma ve kutsanma işte bu şekilde bizi benlikte yaşayan bir insan müsvettesi olmaktan Yaratan suretine dönüştürmektedir. Bu seviye Mesih İsa'da bize sunulan Mesih seviyesidir. İnsan-ı Kamil seviyesidir. Ve bu seviyede Yaratan bizden yansımaktadır. Ve bu yansıma *kutsal olun çünkü ben kutsalım- Lev.19:2* cümlesinde bir olmazsa olmaz olarak önemini belirgin kılmaktadır.

BÜTÜNLÜĞE ÇAĞRI

Yaratan'ın kutsallığa çağrısı yani fiziği fizik üstünden görebilme çağrısı aslında çoğula çağrıdır. Yani kişisel değildir. Özele değil genele hitaptır. Bu bir buyruktur. Yani olunması zorunlu olandır. Özellikle Levililer bölümünde Keter'den yani Yaratan'ın o muhteşem düşünce derinliğinden hikmet yoluyla akıp gelen ve anlayışı pekiştiren üçüncü kitaptaki Harun ve oğulları üzerinde tarif edilen kahinliğin olmazsa olmazıdır ki, Efendimiz Mesih İsa'da kahinlik yani ışığa kanal olma sorumluluğu belirginleşen bütün Mesih talebeleri için bir olmazsa olmazdır. O nedenle kutsal olmaya davet acılar yolundan mana yoluna geçen her kişi içindir. Dolayısı ile bütün insanlığın Yaratan suretine erme yolunda ulaşması gereken seviyedir. Mesih İsa'nın kurtarışının tam gönenilmesi ve idrak edilmesinde ışıl ışıl yanan ve yansıyan seviyedir bu seviye. Mesih İsa kendisini tamamen feda ettiği anda dirilişe, yaşam olmaya adım atmıştır. Fizikten fizik üstüne geçmiştir ve bu seviye bütün kainatla birlikte Kainatın Efendisi ile buluşma seviyesidir. Bütünlük seviyesidir. Kutsallık bu bütünlükte altı üstle ifade etmedir. Yani Efendimiz Mesih İsa'nın *dünyadasınız ama dünyadan değilsiniz* ifadesi ve öğretisi buradan temel bulmaktadır. Bu demin de söylediğimiz gibi esasında fizik dünyaya fizik üstü ama Yaratan'ın bakış açısında bakmak demektir. Çünkü bizim fiziğe baktığımızda fiziğe verdiğimiz enerji çok önemlidir. Yaratan'ın çoğal ve hükmet emri doğrultusunda eşyaya isim verme sorumluluğunda olan insan bu temel hareketle donatılmıştır. Yaşam ya da ölüm enerjisi verebilir. Bu nedenle kutsal olması artık kainata yaşam gözleriyle bakması demektir. Ölüm bakış açısı bütün beden sınırları içinde yaşayan kişilerin bakış açısıdır ve bu enerji doğrusu benim yüzde birlik bakış açım içindeki enerjimidir. Yani bedenden kaynaklı beden enerjisi benim enerjim olabilir ya da olması gerektiği gibi Yaratan'ın yüzde doksan dokuzda mevcut

yani benim dışımda esas var olan o muhteşem “Hiç-varlık” enerjisinden kaynaklı enerji benim enerjim olabilir. İşte her iki durumda da benim enerjim çevremdeki her şeye verdiğim enerjidir. O zaman Yaratan’ın ışığına kanal olmak “bütünlüğü” görebilmemle de alakalıdır ki, bütünün enerjisi olan Yaratan düşüncesi benim Ruh’ta ve Mesih’te yüreğimde oluşturduğum kanalda dünyaya akım oluştursun ve bu akım aynı zamanda fiziğe yepyeni ve olması gereken değerde Yaratan enerjisi sunsun. İşte bu nokta kutsallığın ortaya çıktığı noktadır.

FARKLI OLMAK

İşte bu “kutsal” olmak yani “ayrı olma, farklı olma” gerekliliğine götüren buyruğun içeriğidir. Zaten bu nedenle kutsallıkta Yaratan’la suretsizlikte *yüz yüze konuşabilme* ayrıcalığı vardır (Say.12:8). Çünkü suretsizlik esasında bütünlüğün bir anlamda biz de tam olarak ifade edilemeyen ama varlığı hissedilip bilinen yüzüdü. Bunun farkındalığı farklı olmayı getirmektedir. Suretsizliğin bütünlüğe olan yolu aynı zamanda Yaratan’ın tamlık enerjisini yani ışığını da içinde barındırmaktadır. Bu yola doğru hareket etmek Yaratan’ın düşüncesinde açığa çıkan prensiplerin yani buyrukların birer araç olarak kullanılması ile mümkündür. Ve bu prensiplerin araç olmasının söz konusu olmadığı durumlarda ise kişinin kendi kısıtlı bedenlerinde ürettikleri kısıtlı ve sınırlı prensipler araç olmaya hatta en kötüsü araç olmaya başlar. Daha önce öğrendiğimiz gibi kutsal metinlerdeki prensiplerin amaç olması dini oluşturduğu gibi bedenin kendi kısıtlı prensiplerinin amaç olması da acılar yolunda kişinin kendi benliğine kul köle olması ve müthiş bir kendi çıkarı için alan ego oluşturması demektir ki, bu da bütün boyutları ile günahın ta kendisidir. Mahvolma yolunun tam kendisidir. Bu nedenle prensipleri araç olarak kullanmaya başlamak, Mesih gönlü ile bütüne yürümek, kurtuluşun bütün ışıklarını Ruh’un ışıklarında yansıtmak farklı olmayı getirir. Farklı olmak kutsal olmaktır. Üstün enerjisinde altı bereketlemektir. Bu nedenle Efendimiz Mesih İsa *ancak gökteki Babamın buyruklarını yerine getiren göklerin hükümrانlığına girecektir-Mt.7’de* demektir. O zaman Yaratan’ı edinme, bir başka tabirle Yaratan suretine bürünme ancak ve ancak Yaratan’ın doğasını edinme yani O’na Mesih’in kurtuluşunda ve Ruh’un rehberliğinde tam bir uyum içinde bir yaşam, O’nun “sevgi ve ihsanını” yansıtan bir yaşam yaşamakla söz konusudur. Ve bu da tam uyum için ışığı tam almayla alakalıdır. O zaman buyruk nettir; *kutsal olun çünkü ben kutsalım..* Dedğimiz gibi bu yalnız bir kişiye değil yaratılmış olan insana kesin bir hitaptır. Bu daha önceleri çalıştığımız gibi Yaratan’a yolculuktur. Mesih’le Ruh’un saran ışığında kendimizde başlayan ama bizden insana ve yüreklere uzanan ve sonunda Yaratan’ın yüreğine uzanan bir yolculuktur. Ve bu yolculukta hep ölümle yaşam arasında anlık bir seçim vardır. Ve hep negatif olana, hep kişinin kendi çıkarı ve benliği için almasına ölmesi vardır. Ve hep ama hep doğrudan geleni Efendimiz Mesih İsa’nın bütün kurtuluş yolu, gerçeği ve yaşamı filtresinden geçirme esası vardır. Bu durdurma esasında “alma arzusunun” bizi kavurup yakmasına mani olmak içindir. Bu nedenle *Çarmıhını yüklenip ardımdan gelmeyen bana layık değildir- Mt.10:38* ifadesi bu noktada çok önemlidir ve devrededir. Çünkü “ben” olan fiziğin ölümü ancak yaşam olan “fizik ötesi” hayat kaynağının sonsuzluk enerjisini bize getirmektedir. Mesih’le yaşam edinme bu noktadadır. Ve bu noktada 1.körler görür 2.kötürümler yürür 3.cüzzamlı temizlenir 4.sağırlar işitir 5.ölüler dirilir 6.Yoksunlar müjde duyarlar ve 7.bunlardan ötürü sendelemeyen mutludur. (Mt.11:5-6). Efendimiz kutsallığın doruklarını bize kahinliğin en üst derecesinde yaşamı, öğretileri, kendini çarmıh üstünde feda etmesi ve dirilişi ile ve sonsuzluğu sunuşu ile tarif edip durmaktadır. Levililer bölümünde de fizik anlatımlar içinde Musa’nın önderliğinde Harun ve oğullarına öğretilen bütün sunu sunmalar ve çağırılma, aklanma ve kutsanma usülleri ile bize bütün yaşam pratikleri gerçekte ve ruhta takdim edilmiştir. Ve bu noktada kutsallık bedene ve benliğe ölme enerjisinin beden ve benlik üstüne çıkmasında farklılığını bütün insanlığa Yaratan’ın ifşası olarak kendini göstermektedir. Suret olmak üzere yaratılan insanın suret olma ayrıcalığını tam algılayıp, kıymetini fark edip, bu ayrıcalığı edinebilmesi için düştüğü noktadan surete yükselişinde en önemli basamak taşı kutsallığı idrak noktasıdır.

FİZİĞE ENERJİ

Bu noktada prensipler devrededir. Yani ölümü sabitleyen ve yaşamı tanımlayan prensipler. Bu prensipler daha önce de dediğimiz gibi aslında amaç değil araçtır. Yani anne babaya olan saygı Yaratan yolunda bir prensip olarak Yaratan'a yürüyen önüne konulmaktadır. Oysa esas olarak bu prensibin satır arası ve arka planı fizik içinde Yaratan'ın yaratma eyleminin farkındalığında olmayı haykırıp durmaktadır. Eğer bu fizik uygulamaya böylesi bir fizik üstü enerji verilirse o zaman bu eylem muhteşem bir kainat insan bağlantısı göstergesidir ve bu gösterge hiç kuşkusuz o bağı hayat bağı kılar. Ama anne babaya saygı böylesi bir fizik üstü enerji verilmeksizin sadece bir amaç olarak ele alınırsa ki bir çok dini bakış açısı bunu yapmaktadır, o zaman kişi yaşamla değil bir din, bir inanç algısı ile bağlantı içine girmiş demektir. İşte böyle bir bakış açısındaki kişi bu noktada hayatı değil ölümü seçmiştir.

İnsan Şabat günü için değil, Şabat günü insan içindir- Mrk.2:27 ifadesi ile Efendimiz Mesih İsa bu muhteşem gerçeği vurgulamaktadır. Yani Yaratan'a yürüyüşte esas kişinin tamamen düşmüşlüğünden Yaratan suretine dönüşmesi, Mesih'in kurtuluşunda Mesih seviyelerine geçerek Yaratan'ı vasıflarında edinmesidir. O zaman Şabat dahi sadece insana esas var oluş nedenini dönüşüm ve değişimi ile Yaratan'a doğru hareket etmesinin esas amaç olduğunu hatırlatmak içindir. Ama insanlar bu esas anlamı bir kural oluşturarak kendilerini kuralla köle kılmakla tamamen değiştirmeyi başaramamışlar. Dolayısı ile kendi fizik dünyalarına kendilerini tıkamışlardır. Bir başka prensibe örnekte "sağıra lanet etme" prensibidir. *Sağıra lanet etme* şeklindeki bir prensipte de esas aslında bizi kutsallığa taşıyan bir araç olmasıdır. Bizi Yaratan suretine dönüştürmeye bir araç olmasıdır. Yani ölümü sabitleyicidir. Çünkü kişinin duymaması söylediğimiz bizi yıpratıp aşağı çekmesine mani değildir. Oysa söylediğimiz, hissettiğimiz, yaptığımız her şey dönüp dolaşıp bizim cehennemimiz olmaktadır.

EN ZOR OLAN

Bütün bu bizleri kutsallığa taşımak için araç olarak sunulan prensiplerin tam ortasında en zor olanı yer almaktadır, *komşunu kendin gibi sev*. Bu en zor olandır. Çünkü insanlara yaklaştıkça bütünlüğü temin zordur. Dolayısı ile kutsal olmanın temel prensibi de esasında işte bu en zoru başarmadan geçmektedir. Çünkü "komşu yani dost" yakın olan demektir. İnsanlar birbirlerine yaklaştıkça aslında daha da uzaklaşmaya başlarlar çünkü birbirlerine zıt olan yönleri ortaya çıkmaya başlar. İşte bu nokta en zor olan noktadır ve kutsallık için kıstas oluşturmaya başlar. Benlerin itişmesinde yakınlık esas zoru bize taşır ve esas bunun aşılması Yaratan bütünlüğünü görme önündeki bütün engelleri ortadan kaldırmaktadır. İşte bu noktada artık kurtarıcımız Efendimiz Mesih İsa'nın söylemi Mesih'i düzeye doğru yükselişimizde bizle buluşmak durumundadır. Şöyle buyurur Efendimiz; *kutsal Baba, onları bana verdiğin kendi adınla koru ki, bizim gibi bir olsunlar-Yuh.17:1*. Burada "kutsal olun" buyruğu gibi yine çoğula hitap vardır. Ya da Musa'ya verilen diğer bir buyrukta *israel'e söyle ilerlesinler-Çık.14:15* deki ifade gibi bir bütünün hareketliliği söz konusudur. Kısacası komşu ile, dost ile bütünleşme zor olanı aşma, "kötü gören gözleri kör etme" hep o en zor olanı başarma ile mümkündür. Bu noktada fizik üstü bakıştan başka bir çare yoktur ki, bu yakınlığı sağlasın. O nedenle yolun en zorlu iki emri Yaratan'ı sevmek ve yaratılanı Yaratan'dan ötürü sevmektir.

Daha önce dediğimiz gibi yukarıyı aşağıya çekme, hiç-varlığın muhteşemliğinde fiziğe enerji verme kutsallığın ifadesidir. Demek ki, kutsallığın ardındaki gerçek üstün alta çekilmesinde bütün olarak harekete gelebilme Mesih bedenini bu temel üzerine inşa etmedir. Ve bu beden temel prensipleri araç olarak kullanmak kaidesiyle Yaratan'ı edinme yolu ile Mesih'le Mesih düzeyinde Ruh'un saran ışığında Yaratan suretine dönüşerek dairesel dönüşüm ve değişim hareketlerini yani transformasyonlarını tamamlamış, kendi kaoslarını ıslaha çevirerek Yaratan'la eşit forma girmiş hale gelebilir.

KAYNAKSIZ ENERJİ

Bu buyruk kale alınmaz ve yaşanmazsa o zaman mesh edilme yani kahinlik, ışığa kanal olma durumu elbette kişinin elinden alınmış olacaktır. Yani Yaratan doğasına tabi olmayan her şey elbette kendi fizik ortamı içinde dairesel döngü içinde kendisini fiziğe, maddeye bırakmış olacaktır. Bu yüzde doksan dokuzdan beslenmeyen bir yaşamın yüzde birde kaynaksızlıkta mahvı demektir. Kaynaksız enerji ancak depolandığı alan kadar enerji olarak kalmak durumundadır. Bu da kullanılıp bittiğinde ancak karanlığı getirmiş olacaktır.

Saul buna güzel bir örnektir. Kendisi İsrail için önderliği atanmış olmasına rağmen bir kral olarak mana itibarıyla mesh edilmiş bir ışık kanalı olmasına rağmen, bir manada Yaratan'ın meshinde kahin olması gerekirken "kutsal olma" buyruğunun gerektirdiği Yaratan'ı yansıtma sorumluluğunu bir türlü yüzde birde kalmak kaydı ile yerine getirememiştir. Bu ayrıcalığın kıymetini bir türlü bilememiştir.

Öncelikle mana rehberine olan itaatsizliği ardından Yaratan'a olan itaatsizliğini getirmiş ve dolayısı ile özellikle prensipler babında da bir kahinin yapmasının kesinlikle yasak olduğu ölü etrafında olmama ve ölüye dokunmama emrine ve aynı zamanda ölülerin ruhlarından mesaj alma uygulaması gibi uygulamalara dahil olmama gibi buyruklara da tam bir itaatsizlik göstermekle bir manada kendi sonunu hazırlamıştır.

Kısacası burada "kutsal olun" emri bir takım prensiplerle pekişen ve Yaratan'ı ve komşuyu sevme şeklinde tamamen Yaratan'a tutunma yani üst akla tutunarak fiziği değerlendirme hali ihlal edilerek Yaratan'ın ışık kanalı olma ayrıcalığını yitirme anlatılmaktadır.

SAUL ÖRNEĞİ

Oysa kutsal olma aynı zamanda zora yürümedir. Saul, Samuel'in ibadet önderliğini bile bekleme konusunda sabırsızlığı ile kolay olanı tercih etmiştir. Yaratan, Amaleklerin tamamen ortadan kaldırılmasını söylediğinde ise "söylenileni yaptım" diyerek kendi açısından gözüne hoş görüneni yine kolayı tercih ederek yüksek ruh seviyesinin sürekli kan kaybetmesine neden olmuştur. Hele hele kendi üzerindeki meshin kalktığı paniği içinde gerek Davut için yaptığı planlar gerekse Nov kentinde kahinleri öldürmesi ve Ov denilen ruhlara danışma gibi Yaratan'a aykırı olan işlevleri yapması artık Saul'un tamamen kutsal olma buyruğunun aksine bir yaşam sergilediğine en güzel örnektir. Ve bütün bu uygulamalarda esasında "zora yürümek" yani ışığı edinme için, ışığa kanal olmak için Yaratan'ın saran ışığında bir arzu oluşturmak yoktur. Ve elbette sonu hüsrana olmuştur. Buna rağmen Samuel'in ruhlar aleminden hitabında yani en son noktasında Saul'e yine de zoru seçebilmesi halinde bir kurtuluş vaadi sunulmaktadır. Eğer savaşa katılırsa *yarın sen ve oğulların bana katılacaksınız-1.Sam.28:19* ifadesi Saul'ün bütün yaptıklarına karşı hala zoru seçme durumunda ruhunun sonsuzlukta Samuel'e denk bir ruh olacağını bildirmektedir. Bu da Yaratan suretine doğru ilerleme yolunda mecazi manada kurbanlar sunmak kaydı ile yani öncelikle kendi kaoslarımızı Mesih'in kurtuluşunda ve Ruh'un rehberliğinde ıslah etmek kaydı ile Mesih'i tam giyinme olan "kutsallığı" giyinme bağlamında sona kadar Yaratan'ı edinmeye doğru hayatın zorluklarının üstüne gitmemiz gerektiği gerçeğini bize göstermektedir.

TEMEL SORUN

Burada mecaz anlamda Amelikler esasında düşüncemizin tam olarak Yaratan'ı edinmeye doğru hazır olmadığına güzel bir örnek teşkil etmektedir. Yani biz Yaratan'ın söylemlerini daha çok kendi anlamak istediğimiz gibi algılama eğilimi içindeyizdir. Ve bu durumda düşüncemizin yenilenmesine mani bir durumdur. Dolayısı ile zihnimizin içinde bıraktığımız Amaleklerin kralı ve hayvanları diyebileceğimiz bütün yüzde birlik doğamızdan gelen negatif yanlarımız ve elbette "benliğimiz için alma arzumuz" yani günahlılığımız eninde sonunda bize sürekli sorun çıkarıp durmakta ve kahinlerin öldürülmesi, ölü ruhların konuşutulması gibi bir çok konunun özellikle metaforik anlamlarından kurtulmamıza engel oluşturmaktadır. Özellikle 1.Sam.13. bölümde Saul'ün

Ama ben RAB'bin sözüne kulak verdim şeklindeki ısrarı metaforik olarak bize bizim düşünce değişikliği konusunda ne kadar zora yürümediğimize güzel bir örnektir. Kendi bakış açımıza göre hep sebep değil sonuç olduğumuza güzel bir örnektir.

Düşüncemiz esasında ağacın tohumudur. Düşünce üzerinde hislerimiz gövdeyi, işlerimiz ise dalları oluşturur ve işlerimizin sonuçları ise meyvelerdir. Saul'un Samuel'i beklememesi ile başlayan sorunu daha sonra Amalıkları kendi algısına göre alt etmeye kalkışmasında pekişmiş ve bu temelden gelen bozukluk sonunda Saul'un sonunu getirmiştir.

ZORA YÜRÜYÜŞ

Samuel'in bu son noktada Saul'e sunduğunda dahi kutsal olmaya ilişkin güzel bir öğreti bulmak mümkündür. Çok daha basitçe söylemek gerekirse Samuel Saul'e son noktasında zoru seçmesini önermektedir. Bu zor Filistilerle savaşa gitmesi ve savaşması halinde ölümü ile kendi ruh seviyesine ulaşacağı gerçeğidir. Ama savaşmazsa evet ölmeyecektir yaşayacaktır ama asla bütün hayatı boyunca kendisine önerilen Yaratan'a yürüme seviyelerinde gelmesi beklenen seviyeye ulaşacak değildir.

Metinde gördüğümüz kadarıyla Saul onuruyla savaşmayı ve ölmeyi seçmiştir ve bu seçim sonucunda da Samuel'in vaadinde olduğu gibi ruhsal olarak Yaratan'ın ilk başlangıçtaki meshine yaraşır bir seviyede sonsuza adım atmıştır.

Bu noktada Mesih İsa'nın *çarmihini yüklenip ardından gelmeyen bana layık değildir. Canını kurtaran onu yitirecek. Canını benim uğruma yitiren ise onu kurtaracaktır-Mt.10:38-39* sözleri de Saul'un öyküsü üzerine Efendimiz Mesih İsa'nın muhteşem kurtarışında bize adeta zora yürümenin hayati önemine çok açık ve net bir vurgu oluşturmaktadır. Ve aynı zamanda "kutsal olun" buyruğu doğrultusunda "komşunu sev" buyruğu ile geline zor noktanın bizi taşıyacağı o muhteşem Mesih seviyeye de yeterince ışık tutmaktadır.

Kutsal olmak esasında bir çok prensiplerin araç olduğu Yaratan'a yürüyüşün yani İsrail olmanın, Yaratan'ı vasıflarında edinmenin Mesih'i giyinip Yaratan tahtı yanında durmanın bütün temel kavramlarını içinde barındırmaktadır. Bu Mesih gönlüne sahip olmak Yaratanla bütünlüğü edinmek ve bütün insanlığı merhamet gönlüyle kucaklamak demektir. Ve bu olmaktan ziyade hamlıktan pişerek yanmaya doğru ilerleme sürecinin ta kendisidir. Bu bir şeyler yapmak değil Mesih Mesih olmanın ta kendisidir. Efendimiz Mesih İsa'nın çarmih üzerindeki muhteşem kurtarışını edinip gönenmenin ve bu gönenmede Yaratan'ın o muhteşem ışıklarını Mesih Mesih ifşa etmenin ve Ruh'tan alıp sürekli Ruh'ta vermenin ta kendisidir. Bu da ancak zora sevinerek yürümenin doğal sonucundan başka bir şey değildir. Zor görüneni değil görünmeyi edinmeye adımdır. Maneviyatta zor kutsalda tanım bulur.

XII.HUZURDA YANAN IŞIK

İsrail'e buyruk ver, kandilin sürekli yanıp ışık vermesi için saf sıkma zeytinyağı getirsinler... kuşaklar boyunca sürekli bir kural olacak bu.-Levililer 24:1

Kutsal Yasa'da gelecek iyi şeylerin aslı yoktur, sadece gölgesi vardır- İbr.10 1 ifadesi doğrultusunda bütün kutsal yazılar içinde esas iyi olana gölgesinden hareketle geçilir. Yani esas olan bu yazılanların ardını ruhsal manada yetkin bir biçimde Efendimiz ve Kurtarıcımız Mesih İsa gibi

görebilmektir. Çünkü o bizim kurtarıcımız ve baş kahinimiz olduğuna göre o zaman biz de kahinlik hizmetine kurtuluşa davet edilmişler olarak Levililer bölümünde bütün bu gölgeleri görmeye davetliyiz. İşte bu bakış açısından hareketle baktığımızda hep ifade ettiğimiz gibi esasında çöl yolculuğu esaslı bir ruhsal yolculuktur. Bu yolculuk esnasında “yolun dostu” olanlar arasında daima ruhsal görüşe yakın olan ve bu görüşü gerçekten değerlendirebilecek olan kişiler özel bir biçimde ruhsal çağrı ile çağrılmaktadırlar.

IŞIĞA ÇAĞRI

Bu çağrı bir çokları arasında belli bir kitleye hitap eden bir çağrıdır. Bu kişiler gece ve gündüz Yaratan’ın tapınağından ayrılmayanlar olmaya çağrılıdır. Bu kişiler Yaratan ışığını sürekli insanlığı manevi aydınlatma yolunda yakmakla görevli olan kişilerdir. Bu kişiler Yaratan’ın kurtuluş mesajını, Mesih seviyesindeki o muhteşem Yaratan’a dönüş noktasını ve bu geçici olan çöl yolculuğunda esas kazanımların varlığı gerçeğini sürekli hayatlarıyla ışığa kanal olarak davet edilmiş olan kişilerdir. Bu özel davetliler aslında davete icap edenler ve bu düşünce yapısına sahip olanlardır. Ve bu davette kahinin görevi halk içinde olup halktan manevi manada ayrılmış ve daha derin bir görüşe sahip olmuş olandır. Hakiki kahinler görüş sahibidirler. Yani ileriye mana penceresinden görebilenlerdir. Ve bu görüşlerinde birleştirici olanlardır. Efendimiz Mesih İsa’da şöyle demektedir; *Oğul, Baba’nın yaptıklarını görmedikçe kendiliğinden bir şey yapamaz-Yuh.5:19*. Bu noktadan önden çekiş vardır. Baba’nın yani Yaratan’ın esas düşüncesini önden görebilme inceliği ayrıcalığı vardır ve bu noktada efendimiz *Baba’yi işiten ve O’ndan öğrenen herkes bana gelir-Yuh.6:45* demektedir. Bir yanda çağrı ve bir yandan da Efendimiz gibi manevi görüş sahibi olmak esasında paralel gitmektedir. Çünkü daha sonra Mesih İsa yaptıklarını yapabileceğimizi ve hatta daha da ilerisini yapabileceğimizi bildirmektedir. Bu kahinliğin fizikten ruhsala yayılarak indirgenmesi ve dolayısı ile insanlığın parçadan bütüne hareket ettirilmesidir. Ve bu Mesih bedeninde büyük bir ışığa ile insanın benlik sınırlarından kendi Mısırından kurtulmasıdır.

GÖRÜŞ SAHİBİ OLMAK

Efendimiz Mesih İsa insanlara belirtileri iyi değerlendirmelerini söylemektedir. Ve esasında baş kahin olarak, kurtarıcı olarak kendisi bunu net bir biçimde yaşamaktadır. *Yeryüzünün gökyüzünün görünümünden bir anlam çıkarabiliyorsunuz da şimdiki zamanın anlamını nasıl oluyor da çıkarıyorsunuz? -Lk.12:56* demektedir. Bu ne demektir? Bu hakiki manada Yaratan’a yürüyen kişinin Ruh’un rehberliğinde Mesih’i giyinen ve kurtuluşa kahinliğe tayin olunan kişinin ruhsal gözlerle görmesinin gerekliliğine işaret eder. Bir anlamda esas anlamda görmeye başlamak demektir. Ama nasıl görmeye yani fizik gerçeğin üzerindeki “sonsuz hayat” dediğimiz ebedi çizgiyi görmeye başlamak demektir. Efendimizin ifadesi ile ana rahmine girmeden yepyeni bir doğuşu deneyimlemedir. Yeni iç bakış elde etmek yani ruhsal anlama görebilmek demektir. Ruhsal anlamda görüş sahibi olmak yani şu anın fizik olgusu içinde olanı görmek olan algıdan vazgeçebilmektir. Anın içinde şu an gördüğüm ve fizikte gördüğüm esasında geçmişi görmektir. Yani mesela bir su şişesini görmüş olmak plastiğin geçmişte tamamlanmış bir işlem sonucu şişe olmuş halini ve suyun geçmişte bir yerden depolanmış halini görmüş olmaktır. O zaman şimdiki görmek yani fiziği görmek demek esaslı bir görme değildir. Bir anlamda *kendi gözündeki mertek* misali engeldir. Hem de bilimsel anlamda bir görme değildir. Oysa suyu içmenin sağlığa faydalı olduğunu görmek henüz sağlığa faydası olmadığı bir anda onun gelecekte ne kadar bedene yararlı olacağı gerçeğini şimdiden algılamaktır. Yani esas şu anda fizik olmuş gerçeğin esaslı gerçek olmadığı ama gelecekte olacak olan bir gerçeği önden görebilmek esasında bize doğal olarak ve esaslı hem de bilimsel anlamda yarını bugünden görebilme gerçeğini vermektedir. İşte Yaratan’a kahin olma bu noktada başlamaktadır. Ve bu noktada Harun’un kahinliği Musa ile bütünleşmesinde bize Mesih İsa’daki kahinliğin esaslılığını göstermektedir. Bu noktada Efendimiz Mesih İsa talebelerine; *Tanrı Egemenliğinin sırlarını bilme ayrıcalığı size verildi-Lk 8:9* demektedir.

GÖREBİLMEK KÜÇÜĞE BÜYÜMEKTİR

O zaman bu şu demektir yani biz eğer o dönemde bir çok Yaratan'a yürüyen arasında Yaratan'ın gece gündüz ışığına kanal olma davetine icabet eden bir gurup kahin gibi olmuş olmamız son çağlarda Efendimiz ve kurtarıcımız Mesih İsa'nın Yaratan'ı sorgulayan ve bulma gayreti içinde olan ya da bulduğunu iddia eden bir çok dünya insanı içinde Mesih'i giyinip O'nda ifşa olunan dönüşüm ve değişim müjdesini gece ve gündüz ilan etmeye ve Mesih İsa ile bütünleşmeye evet diyen her bir samimi mana yolu yolcusu artık dünya da kahindir. Yani onlar kimsenin fizikte olabileceğini göremediklerini görebilenlerdir. Yani "kurt ile kuzunun" bir arada oturabileceği bir dönemi yani Mesih dönemini görebilenlerdir. Bunun olması için birbirine karışamayan maddelerin ancak kendilerini çok küçük hale getirdiklerinde birbirlerine zıt olmasına karşın birleşebilmeleri gibi Mesih'in ölümü ile ölümler ve Mesih İsa'nın dirilişinde dirilmek suretiyle yepyeni bir hayata adım atmalarıyla böylesi bir zıtlığı yani kurt ile kuzunun birleşmesini hayata indirgeyebilenlerdir. Bunu bir hayal olarak değil de bugünde yarını hazırlama ve yarını görebilme yöntemi ile görebilmeyle gerçekleştirilenlerdir. Bu günümüzün nano teknolojisinde bir takım şeylerin küçülmesiyle daha etkin hale gelmesinde açığa çıkan gerçekle oldukça bağlantılıdır. O zaman bu duruma söyleyebileceğimiz Mesih seviyede görebilmek esasında küçüğe büyüme gibidir. Kişinin nefsinin inkar edilişiyle Mesih gönlü olmuş gönlünde artık çok daha yürekten Ruh'un ışımasıyla Yaratan gibi "iyi olduğunu görme" doğası söz konusudur.

ZORU SEÇMEK

Özellikle kahin olmanın kendine has bir çok hazırlığı ve sunular sunması ile birlikte başkaları içinde bir ışık ve sunu kaynağı olması gibi gerçeklerinden hareketle. Levililer 19'da yazıldığı gibi Yaratan'dan ötürü kutsal olma gerçeğine endekslenen bir hayat tarzının esasında zoru seçmekle alakalı olduğu açıktır. Çünkü burada Yaratan'ın sureti olarak yaratılmış insan esasında bu esas yaratılma amacına davet edilmektedir. Bu amaçta var olan gerçek nedir? Bu amaçta var olan gerçek bütün ruhsal prensipleri bir araç olarak kullanmak kaydıyla esas amaca yani Yaratan'a doğru yürümektir ve bunun İsrail ile acılar yolundan ayrılma gerçeği ile ve aynı zamanda kahin olma ile de tamamen surete dönüşme yoluna yükselme ve daha sonra Mesih'in kurtuluşunu giyinmeyle de "Baba ve ben biriz" mertebesinde Yaratan'ı edinmeye uzayan bir yol gerçeği vardır. Bu yol gerçeğinde "sana su verenin kim olduğunu bilme" ve böyle bir yaklaşımda esasında "ne o dağda ne bu dağda" tarzında çok daha üst bir yere işaret vardır. Samiriyeli kadın için bir Yahudiyle görüşme hem de bir erkekle konuşma da bir sorun iken bu karşılaşmanın bereketi ile algısında büyük bir değişime yol açan bir bardak su verme gerçeği vardır. Yuhanna 4'deki bu karşılaşma da da kahin olmanın algı değişikliği ve üstü görebilmeye davetle de alakası vardır. Yani burada herhangi bir Yahudi kişi değerlendirmesinden ziyade kadının dahi bir bardak suyu takdim etmesi, vermesi, toleransı, ihsan etmesi kadına kurtuluşu bahşetmiş yani bir olumsuz gibi görünebilecek ya da değerlendirilebilecek olan bir durum dahi kadının da durumlarda manevi bir fırsatın olabileceğini gösterircesine yaklaşımı kadına sonsuz bir hayat algısına kapı açmıştır.

Bütün bu yaklaşımlarda kahin olmak daha önce de çalıştığımız gibi 1.Petrus 9'da *sizi karanlıktan şaşılana ışığa çağıran Yaratan'ın erdemlerini duyurmak için seçildiniz derken bu cümlelerin başında Mesih İsa'da Yaratan'ın beğenisini kazanan ruhsal kurbanlar sunmak üzere kutsal bir kahinler topluluğu olursunuz* ifadesi Mesih İsa'nın kurtarıcılığını ve efendiliğini kabul edip Mesih'le ölüp dirilen her kişinin kahinlikte olduğunu açıkça vurgulamaktadır.

IŞIĞA KANAL OLMAK

Ama burada kesinlikle bir doktrinal algı yoktur tam aksine burada verilmeye çalışılan tamamen bir hayat algısıdır. Yani acılar yolunda yürürken artık ileriye daha bugünden görebilen bir yaşama geçme durumu söz konusudur. Bu gaipten haber vermek falan değildir. Aksine bugünü tamamen geçmiş ve gelecekte arındırılmış hali ile ruhsal derinliğinde görebilmektir. Mesih İsa'nın

kendi ve etrafındakiler hakkındaki önden bildirimlerinde var olan odur. Tapınak olarak değerlendirdiği bedeninin yıkılması ile kimsenin bir şey elde edemeyeceğini ebedi bir baş kahin olarak kurtuluş hizmetine devam edeceğini başlangıcından bildirmiştir. Ve tabiata bakarak bir takım olacak olanların önceden algılanabildiğini bize Efendimiz İsa çok net olarak bildirmiştir.

Bütün bunların bağlamında özellikle burada “görebilme yeteneği” vurgulanmaktadır. Mesih İsa gibi görebilme, bütünlüğün farkındalığında önceden sezinleme ile halka ışığa kanal olma ve Yaratan’ın Ruh’unda ve Mesih’inde yaptıklarını ve kurtuluşunu sunabilme ve bunu bir yaşam kaynağı ve bir yaşam biçiminde verebilme esas olmandır.

KARŞIT ÜSTÜNE YETKİNLİK

İşte bu noktada esas olan bizim “duruyorum zanneden sakınsın” gerçeğinde her durumda yanımızda bir negatifin olduğunu yani şeytan dediğimiz karşıtın esasında ruhumuzu yeniden o ben için alma yani günahlı fizik algılarımıza çekme gayreti içinde olduğunu hiç unutmaksızın devamlılığımızdır. Efendimiz Mesih İsa’nın gittiği dolaştığı bir çok yerde hep kendi günahlılıkları içinde kıvranan insanların olması, cinler dediğimiz bütün karşıtın oluşturduğu günah ve negatiflikleri içinde kıvranan insanların olması bu gerçeği bize sürekli olarak hatırlatmaktadır. Ama Gadaralılar’ın memleketinde bu karşıt gücün etkisinde olanlara karşı Mesih’in yetkisi tam ve etkindir. Onlara net bir biçimde “Gidin!” demektedir. (Mt.9:32). Yani karşıt ve bütün negatif hep yanımızdadır. Bundan bihaber olmak sorundur. Bunun yerine farkında olmak esastır ve bu farkındalıkta bu negatifliğin gözünün içine bakmak değil aksine üzerine yetkin olmak esastır. Çünkü karşıtın, negatifin rolü sonunda bizi “iyi olana” kavuşturma rolüdür. Ama eğer görülebilirse.. Efendimizde günahlılığa ölen dirilen kişinin Ruh’un rehberliğinde gelmesi gereken nokta budur. “Gidin!” diyebilme yetkisinde olabilmesidir. Bu mümkün müdür? Eğer “kutsal ol” emri bir emir olarak orada varsa, bu uygulanamayacak bir emir olarak verilmesi mümkün değildir. Çünkü bu emir esasında Mesih İsa’nın günahlarımız için kendisini feda edişinde tamamlanmıştır. Yani Mesih İsa’yı yüreğimize kurtarıcı ve Efendi olarak almamız bu kutsal olma sorununu çözmemiz demektir. Yalnız bu yüreğe alış akla bir doktrin alış değil, efendimiz gibi esasında fiziğe, sınırlı görmeye ölmemiz demektir. Ölme durumunda o noktada kalınmayacak olan ve dirilişle ölümü enerjiye çevirecek olan bir kurtuluş bize Mesih İsa’da gelmektedir. Yani çöp çöptür ve ölüdür. Ama çöpten enerji üretecek merkezler kurulmuştur şimdi ve o ölüden yani çöpten, hiç işe yaramaz olandan işe yarayan inanılmaz bir enerji ortaya konulmaktadır.

İYİYİ GÖREBİLME

Böyle durumda benim kutsal olmam ve olduğuma inanmam nasıl olacaktır. Dostumu kendim gibi sevebilmem mümkün müdür ki, ben gerçekten kutsal olduğuma inanayım.. Efendimiz *insan için mümkün olmayan Yaratan için mümkün* demektedir öğrencilerine. O zaman biz de onun kahin talebeleri olarak aynı söylem altındayız demektir. Yani bu durum mümkündür. Nasıl karşıt olanı yani “benliğin alma arzularını”, günahın saldırısını yani şeytanın yollarını hep bulunduğumuz her ortamda hissederek ama asla bu kobraya bu yılanı yüz vermeyerek. Çünkü biz onunla ilgili obsessive yani takıntılı olursak, bilin ki gayesi zaten bu olan karşıt bize obsessive olacaktır. Sorunları sadece fizik içinde değerlendirir ve hep eksi yönlerini görmeye devam ederseniz doğal olarak size hep eksi yönler gelecektir. Unutmayalım ki, yaratılan her şeyi Yaratan iyi olarak görmektedir. O’nun iyi olduğunu bizim kötü görmemiz esasında putperestliktir. Yoldan çıkmaktır. Bunun için demek ki, Mesih İsa’da kurtulmuşlar olarak Mesih’in baş kahinliğinde kahinler olarak sürdüreceğimiz bir yaşamda bütün insanlık içinde insanlığa sürekli Yaratan ışığını sunma gerçeğimiz ve Mesih bedeni bir anlamda yaşayan bir tapınak oluşturma gerçeğimiz vardır. Bu bütün yaratılmışlığın hayrına hizmetimiz demektir. Hiç kimseyi ayırmadan o imanlı bu imansız demeden ama Mesih’in kurtuluşu olan dönüşüm ve değişimi yani tövbe ve göklerin egemenliğini vaaz ederek ama yaşayarak vaaz etme anlamında vaaz ederek bir yaşam sürmek çağrılmışlar olarak boynumuzun borcudur. İşte o zaman hakiki manada kusursuz kahin olmak derken bu fizikte

mümkün değildir. Bu ancak Mesih'in yüreğini gönenmekle ve benim Mesih İsa'nın kurtarışını tam gönenmemle ve gönü Mesihe terk etmemle mümkündür saran ışığın yani Kutsal Ruh'un bende hakikaten işlemesine izin vermemle yani kendimi hiçliğe teslimle mümkündür. Bu nokta ölümdür ve diriliş muhteşem olmaktadır. İşte bu nokta kusursuzluk noktasıdır. Benim kusursuzluğum değil kusursuzluğun farkında olup benim üzerimde işleyişini fark etmemdir.

Bu raddede kobra yani karşıt evet her alanda mevcuttur, mevcut olacaktır. Çünkü karanlık olmaksızın uzay içinde ışık yansıyacak değildir. Ama bu mevcudiyetin farkında ama bu mevcudiyete bakmayan ve yalnız ışığa kanal olan Mesihi ve kurtarışını gönenip bunu insanlığa yaşamla aktaran bir yaşam beni Levililerdeki kahinlerin kutsal ve kusursuz olmaları kavramında manevi manada ayakta tutan, yaşatan olacaktır.

IŞIK VE ZEYTİNYAĞI

Burada çölde ilk çağrı sonucu olduğu gibi Yaratan'ın varlığının ilanı olan, suretin bütünlükte ifşasına neden olan İsrail'in ortasında Yaratan varlığının ışığının yanması İsrail olanların yani Yaratan'a yola çıkmış olanların sürekli zeytin yağı sağlamaları esastır. Ancak zeytinyağı varsa kahinler sürekli olarak "gece ve gündüz" ışıkların yanmasına neden olabileceklerdir. Oysa zeytinyağı sağlanmazsa ışıkların yanması da söz konusu değildir. Bu durumda denilmek istenilen şudur. Kahinler bir anlamda topluma Yaratan'ın Mesihini sunanlar toplumdan da sürekli bu sunuma kaynak sağlayacak yaşam cevaplarına ihtiyaç duymaktadırlar. Bir anlamda bütün Mesih talebeleri yüce Yaratan'ın kurtarışını gönenmiş olmakla birlikte o en büyük baş kahinimiz olan Kurtarıcımız ve Efendimiz Mesih İsa'nın muhteşem müjdesini yaşarken ve yansıtarken biraz daha önde devam eden mana rehberleri yani Mesih bedeninin bazı önderlik hizmetindeki kişilerinin de daha faydalı hizmeti için Mesih'e cemaat oluşturan kişilerin sürekli Yaratan'ın, göksel Baba'nın Kutsal Ruh'u ile dolu olmaları ve Mesih'teki yaşamları ile ışığa zeytinyağı sağlamaları esas olmalıdır. Bu Efendimizin bir çok söyleminde de şöyle şekil bulmaktadır; *Sizin ışığınız insanların önünde öyle parlaysın ki, iyi işlerinizi görerek göklerdeki Babanız'ı yüceltsinler-Mt.5:16*. Hiç kuşkusuz ışığın parlaması iyi işlerin bir arada Mesih bedeni oluşturulmasına adanmışlığı büyük bir aydınlığı beraberinde getirmekte ve Yaratan'a Efendimiz Mesih'in müjdesinin aydınlığı ve kurtarışında büyük bir yol oluşturmaktadır.

XIII.KABI GENİŞLETMEK

Size vereceğim ülkeye girdiğiniz zaman, ülke RAB için Şabat'ı kutlamalı. Altı yıl tarlanı ekeceksin ve yedinci yıl toprak dinlenecek....ellinci yılda ise bütün ülke halkı için özgürlük ilan edeceksiniz...Aranızda yaşayacak, Tanrınız olacağım. Siz de benim halkım olacaksınız. Ben sizi Mısır'da köle olmaktan kurtaran Tanrınız RAB'bim. Boyunduruğunuzu kırdım. Sizi başı dik yaşattım-Levililer 25:1

Manevi manada Mesih yüreğine sahip olan bir hakiki Mesih talebesi adeta insanlık alemini bir beden gibi düşünürsek bu bedenin kalbi gibidir. Ve yine mecazi manada böyle talebelerin bir arada buldukları ortamda esasında Yerusalemdir. Ve Mesih İsa esasında Yerusaleml'e gelecek olandır. Yani Mesih'in kurtarış merkezi de kurtuluşun ilan edildiği yerde Yerusalemdir yani esasında yürektir.

MESİH ÇAĞI YÜREĞİ

Bu yüreğin o zaman tam Mesih çağı yüreği olması esasında Yaratan'ın yarattığı evrelere bakmasında anlam kazanmaktadır. Yani her bir evre Yaratan'ın yarattığı evreye bakması gibi Mesihle Yaratan'ı edinme yolunda olan yürekte esasında durup evreye bakması gerekmektedir. Bu bir anlamda çölde henüz daha varılmayan manevi iklimler için çok ama çok önceleri hatırlatılan ve yüreğin hazırlanması gereken bir gerçeği olarak karşımıza çıkmaktadır.

Bu gerçekte ilginç olan Musa'nın daha henüz egonun üstüne çıktığı noktalarda, daha uzakta vaat edilen manevi iklimlere ulaşılmadığı noktalarda, ulaşılabilecek an ve sonrasında Yaratan'la form eşitliği için gerekli olanın düzenli aralıklarla durulup Yaratan bakış açısı ile saran ışığın ve Mesih'in rehberliğinde geline nokta kadar olan evreye bakılması ve bu evrenin kendi kontrolümüzün dışına bırakılmasıdır. Bu henüz tam olarak Mesih çağının başladığı ama henüz tamamlanmadığı algısı gibidir.

Çünkü kontrolün esas sahibi teslim edilmediği her nokta zamanla kabuklarıyla birlikte bize kendi ağını ören ve kendi kontrolümüzü Yaratan kontrolüymüş gibi görmemiz ilizyonuna bizi sevk eden bir durumdur. Bu nedenle öncelikle ışığa kanal olan Mesih talebesinin Mesih'i seviye edinim hayatında her yedi yani her tamlik evresinde ve bütün bu tamlik evrelerinin tamamlandığı her olgunluk evresinde tamamen edinimlerinin kendine efendi olmasından kurtulup bu noktada edinimlerin esas kaynağı olarak sahibine devri esastır. Çünkü bu devirde daha önce dediğimiz gibi "iyi olduğunu görme vardır." Yalnız "iyi olduğunun" görünmesi ile kontrolün elden bırakılması esas önemli bir ayrıntıdır.

ŞABAT SEVİYELERİ

Bu bölümde İsrail Yaratan'a yürüyüşünde manevi olarak geldiği seviyede Şabat'ı dört dörtlük bir biçimde tutmaya davet edilmektedir. Hem de bu davet henüz daha böyle bir seviyeye erişilmediği halde yapılmaktadır. Bu İsrail dışındaki Yahudilerin düzenli olarak ibadet yapma ya da sabah talit takma mecburiyetinin olmaması gibi bir durumdur. Buna rağmen bu uygulamaların yapılma sebebi bir gün varılacak olan Yeruslaim'e varıldığında o bütünlüğe hazır olmak amaçlıdır. Burada büyük bir paralellik vardır. O zaman demek ki, henüz dağın tepesindeyken Musa'ya sunulan Şabat ihtimamı ile esas varılması gereken manevi noktada Yaratan'ı edinme yolundaki kişinin özellikle bir davranışa dikkatinin çekilmesidir. Aynen esas alanı dışında bulunan Yahudinin düzenli ibadet zorunluluğu olmaması ama düzenli ibadetinin ileriye bir hazırlık olması şeklinde burada da şabat aynı algıda kırk yılla ifade edilen sembolik bir uzun dönem öncesinde verilmektedir. Efendimiz Mesih İsa'nın ifadelerinde *şabat insan içindir*. Yani mesajı çok derindir. Çok önemlidir. Mana hayatının temelidir. Yaratan yaratılan bağının bereket anıdır. Esasında bereket yani bir anlamda "yeniden yaratma" bu noktadadır.

Burada Efendimiz Mesih İsa ile birlikte çıkılan kurtuluş yolu üzerinde *Siz öncelikle O'nun hükümlerinin ve doğruluğunun ardından gidin, o zaman size bütün bunlar da verilecektir – Mt.6:34* ifadesinde değinilen bugün ve gelecek bağlantısı burada irdelenmiş olmaktadır. Geçen derste de ifade ettiğimiz gibi esasında *şimdi bize yarını getirmektedir*. O zaman İsrail'in kendisine tamlikta durup geline evreyi değerlendirme ve geline evrenin aynı zamanda ardından getirdiği bütün kabukları her şeyin sahibine teslim etme Efendimizin haçı önünde her şeyi bırakıp, nefsi inkarla tamamen "yeni yaşam" paklığında Yaratan'a yürümüş olmaktadır. Bu Mesihî yaşamın günahın yani diğer bir deyişle manevi ölümün üstüne çıkmış olarak dirilişe ilişkin o meşhur ifade de yani "ölüm dikenin nerede" ifadesinin yaşamda yerini bulmasıdır. Bir anlamda şabat altı ya eksikliğe bakmaksa haçta şabat yani durmak, haç öncesinde nerde olduğuna bir bakıp geline noktanın tam olarak algılanmasıdır. Bu Mesihî dirilişin gönenilmesinde ise diriliş düzeyinde diriliş düzeyinden haçlanışa doğru yani ölüm noktasına doğru arkaya bakış ve değerlendirme vardır. Bu noktada artık "sevgi ve ihsan" sunumu vardır. Dostlar uğruna verme vardır. Bu adeta yedinci yıl durmasıdır. Mesih'le birlikte mecazen ifade edildiği gibi Yaratan'la taht yanında olmak yani bütünleşme

konumunda ise artık tamamen yükseliş ve Yaratan'la buluşma noktası ve bütün fiziği geri planda bırakma, terk etme vardır. Bu merteye ise sanki burada anlatılan Şabat yılı gibidir. Özgürlük yılıdır. Fiziki bağları tamamen terk yılıdır. Bütün bu mertebelerde sanki şabat, yedinci yıl şabatı ve şabat yılı yansıyor durmaktadır. Hepsi İsrail olmanın yani Yaratan'a yürüyüşün evreleridir. Hem bütün olarak görülüp Mesih'te bütünleşir. Hem de ayrı ayrı ele alınıp insanın her yaşam evresinde bütün evreler yeniden ifşa eder.

Bütün bu Mesihî dönemle de ifadelendirilmeye çalıştığımız kutsal yazılardaki durak öğretilerine genel olarak bakarsak o zaman haftanın yedinci günü olan Şabat ve her altı yılın sonucunda yedinci yılda olan Şabat ile yedi ile yedinin çarpılmasına sonuç olan kırk dokuzun tamlığında da Şabat yılını yani özgürlük, jubile yılını ilan etmek bir anlamda aşağıdan gelen bütün bağlardan feragat edip bir manada yaşamın temeli amacı olan yüceliğe yücelik verme gerçeğinde yüceliği Mesih'in yükselişinde göksel Baba'ya yani kainatın Efendisi, tacı olan Yaratan'a vermek demektir. Bu Yaratan'a yürüyenin acılar yolundaki insanlığa Mesih'i kurtuluş ve Müjde'nin dönüşüm ve değişim transformasyonunu ilanıdır. Bu muhteşem kurtuluşun gerçeğinde Yaratan'ın krallığını edinip ilan etmek için lazım olan fizikten ve fizik değerlendirmeden dışarı çıkmak ve Yaratan'ın yani O'nun Ruh'unda ve Mesih'indeki aydınlatan ve kurtaran ışığında yüzde doksan dokuz bereketi almış olmaktadır.

KULLUKTAN OĞULLUĞA

Bu berekette yedi tamlığında yani Şabat'ta durmak(hamlık evresinden hareketle) ve yedi yıldır bırakmak(pişme evresinden hareketle) ve 50.yılda ise tamamen sahip olunanları terk etmek (yanma evresinden hareketle) önemli aşamalar vardır. Bu aşamaların yaşanmasını İsrail yani Yaratan'a yürüyen kişinin kendisine teslim edilmiş olan manevi ortamında söz konusudur. Bu ortam kölelikten oğulluğa terfi ettiği ortamdır. Çünkü kul efendisinden üstün değildir. Ama efendimiz Mesih'in dediği gibi efendisinin seviyesine gelir ve sonra Efendisinden üstün olanı yapar. Bakın bu üç evre haftalık şabat ve yedinci yılda bırakma ve kırk dokuzuncu yılın sonunda ise tamamen fizikten özgürlük esasında bir anlamda Efendimizin kendisini bizlere feda eden kurtuluş öğretisinde kendi üzerinde ifade ettiği yol, gerçek ve yaşam da dahi bir manada ifade bulmaktadır. Çünkü yedinci gün duruş ve farkındalık esasında Mesih İsa'nın kurtuluşuna girer. Sonra yedinci yılda bırakmak yani bu ilerleyişte bütün kabukları Yaratan önünde bırakmak ise esaslı olan Yaratan'ın Mesih'inde bizim kurtuluşumuza takdiminde olduğu gibi "sevgi ve ihsan vasfı" tam olarak ortaya konmakta ve gerçeği oluşturmaktadır. Ve bu gerçekten hareketle yani Yaratan'la form eşitliği olmanın gerçeklik olduğu "sevgi ve ihsan olma" yani Mesih'i tam olarak giyinme evresinden sonra olgunluk aşamasında artık geldiğimiz nokta yani tamamen fiziği terk edip ilizyondan bütüne çıkılma evresinde ise artık karşımızda var olan Yaratan'ı edinme aşamasıdır. Bu işte kişinin kölelikten oğulluğa geçtiği aşamadır. Bu Efendimiz Mesih İsa'nın *bana gelin ben size rahat veririm* dediği noktadır. Bu noktada her şey aleni bir biçimde oğulla bütünleşir. Mesih İsa'nın karanlıkta ışık olması bu yerde bizi ışığına dahil eder ve saran Işıkla birleşen Mesih'in ışığı bizi oğulluk mertebesine getirir. *Ne mutlu barışı sağlayanlara onlara Allah oğulları denecek-Mt.5:9* cümlesi bu inanılmaz esenlik seviyesini tarif etmektedir.

Oğulluk seviyesi esasında Mesih'in kurtuluşunun tam olarak algılanıp yaşama edinildiği düzeydir. Ve böyle bir düzey ancak mertebelerin farkındalığındadır. Ve mertebelerin farkındalığı da doğal olarak belli duruşlarda mümkündür. Haftalık duruşlar ve "iyi olduğunu görmek" yedinci yılda bir durup edinimleri paylaşmak ve "iyi olduğunu görmek" ve en sonunda "jubile yılı dediğimiz tamamen "şabat yılına" varmak işte o noktada fizikten tamamen kurtulmaktır. Bu Mesih İsa'nın bizi fizikten kurtuluşa, benlik için almaktan kurtarıya, günahattan kurtarıya çağırdığı, akladığı, kutsadığı seviyedir. Tamamen terk, tamamen değişim ve dönüşümün gerçekleştiği. *Tövbe edin göklerin egemenliği yakındır* dediği evredir.

Bu duruşları yerli yerinde uygulayan yerine getiren kişi esasında su kıyılarına dikilmiş ağaca benzer, köklerini akarsulara salar, sıcak gelince korkmaz, yaprakları hep yeşildir. Kuraklık yılında kaygılanmaz, meyve vermekten geri durmaz –Yer.17:8

Bu noktada jubile yılı yani Şabat yılı Efendimiz Mesih İsa'nın kendi kurtuluşunu takdim ettiği sözlerde ifade bulan lütuf yılıdır. Bir anlamda manevi ulaşılması arzulanan en üst yürüyüş noktasıdır. Efendimiz Mesih İsa hizmetine kutsal yazılardan şu sözleri söyleyerek başlamıştı; *RAB'bin Ruhu üzerimdedir, çünkü O beni yoksullara Müjde'yi iletmek için meshetti. Tutsaklara serbest bırakılacaklarını, körlere gözlerinin açılacağını duyurmak için, ezilenleri özgürlüğe kavuşturmak ve RAB'bin lütuf yılını ilan etmek için beni gönderdi-Lk.4:18-19*

Esasında bütün bu yedi ve katlarında durmalar hep belli seviyelerin tamamlanmasında gelinen seviyeye tıklıp kalmamak ve gelinen noktada kişinin kendisine köle olmaması içindir. Çünkü esasında kutsal yazılarda bir başka anlatım kendi benlik için alma arzusu içinde yalnızca fizik ortamı değerlendirmede “benliği algılama” yolunda hayata başlayan insanın bu fizik içindeki kulluk pozisyonundan esas oğul olduğu bilincine doğru hareket etmesidir. Bunun en alt düzeyi kutsal yazılarda zaten birinci adam olan Adem düzeyinde kendini ifade etmektedir. İkinci adam ise Efendimiz Mesih İsa'da esas Yaratan suretinde insan olma ve Yaratan'ı edinme düzeyinde kendini ifade etmektedir. O zaman her insan başlangıçta bedeninin kulu kölesidir. Kendi egosunun kulu kölesidir. Kendi “benlik için alma arzusunun” kölesidir. Oysa bu bölümde bu durumdaki kişiler için verilen prensiplerde oğulluk düzeyine işaret edilmektedir. Yani karanlıktan ışığa geçiş kişinin esas olarak görünen fizik alemde yerini bilmesi değil, görünmeyen o uçsuz bucaksız evren içinde yerini bilmesi kulluktan oğulluğa geçiş noktasıdır. Bu kulluktan oğulluğa geçişte işte bu evrelerin birer birer yaşama alınıp “iyi olduklarının” kavranması sonrasındadır. Adem düzeyi Nuh düzeyine Nuh düzeyi İbrahim düzeyine ve İbrahim düzeyi Yakup düzeyine ve Yakup düzeyi Musa düzeyine bizi taşımadıkça Mesih'in hayatımıza tam olarak indirgenmiş olması elbetteki oldukça zorludur. Göklerin egemenliği Ruh'un aydınlattığı yoldan yüreklere Oğul'un gelmesi ve bu gelişle yüreklerin Mesih gönlü olmasında kişilerin oğul olmasıdır.

İnsan yaratıldığında aslında kul rolünü alır. İlk etapta kişinin düşmüşlüğü fark etmesi gerekmektedir ki, düşmemişliği algılayabilsin. Karanlığı algılamalıdır ki, aydınlığı idrak edebilsin. Bu nedenle ilk etapta Yaratılmışlıkta insan *kul efendisinden üstün değildir-Mt.10:24* ya da *öğrenci öğretmeninden üstün değildir- Lk.6:40* durumu işlemektedir. Yani kulluğun farkındalığı aslında efendi olmayı yani bir başka tabirle Oğul olma düzeyini bize getirecek olandır. Ve fakat Efendimiz Mesih İsa *en üstün olan diğerlerinin hizmetkari olsun- Mt.23:11* ilkesiyle hizmeti, gayreti Yaratan sureti yolunda olmanın gayretini üstün olmayla bağlamaktadır. *Ben hizmet edilmeye değil, hizmet etmeye gelmiştir-Mrk.10:45* sözleriyle Mesih İsa oğulluk düzeyini en üst seviyede bu sözlerini yaşam edinmek suretiyle bize açıklamaktadır. Ve bu noktaya baş koşmuş talebelerine ise artık Mesih İsa *size kul demem çünkü kul efendisinin ne yaptığını bilmez –Yuh.15:15* sözleriyle bize oğulluk mertebesinin kapılarını açmış olduğunu söylemektedir. Yani kulluktan oğulluğa geçiş esasında her mertebenin hakkıyla farkındalığı ve gayretle İsrail olarak yani Yaratan doğru yürüyüşle yürünmesi suretinde aşılması ve en sonunda Mesih'in giyinildiği bir düzeyde oğulluğa ulaşılmasıdır. Ve bu ilerleme de, ruhun bu yükselişinde süreç yani yol gayedir. Ve bu nedenle Mesih İsa'nın yolu YOL ifadesi ile tanım bulmaktadır. Ve bu nedenle Efendimiz Mesih İsa *benim yaptığım işleri, bana iman eden de yapacak; hatta daha büyüklerini yapacaktır-Yuh.14:11-12* demektedir.

KULLUK GAYRETİ

Efendimiz Mesih İsa merhamete yargı katılımında gelinen son noktadır. Günahlarımıza bedel olarak Yaratan'ın vasıfları olan “sevgi ve ihsan vasıflarını” kendi hayatında ortaya koymuş merhamete yargıyı katarak “Yaratan'la form eşitliğini” bize takdim etmiştir. Ama bu noktaya peygamberler aracılığı ile ışığın senelerce kanal edilmesi sonucunda varılmıştır. Yani ilk etapta

kulluk gayreti, sunular gayreti ortaya konmuştur. Her iki seviyenin varlığı amaç tamamlamadır. İnsanın varlığı da beden ve ruhtur. Yani hep iki taraflıdır. Acılar yolu ve mana yolu bu nedenle iki sunumdur. Yani kulluk yolu, köle olma yolu, kölenin çocuğu olma yani fizik bedeninin çocuğu olma yolu ya da mana yolu yani ilk doğan olma yani oğul olma yolu. Bu yol Efendimiz Mesih İsa'nın kurtuluş yoludur. Çağırılma, aklanma, kutsanma yoludur. Hükümranlık yaşamına giden dönüşüm ve değişim yoludur.

Aslında fiziksel gayret bile kulluk prosedürünü edinme aşamasıdır. Yani *karanlıkta yürüyen halk ışığı gördü* ifadesinde karanlıkta yürümekle kast edilen ilk etapta kulluk düzeyini yerinde algılamaktır. Bu nedenle arayış başlamaktadır. Kişiler bir takım ruhsal arayışlarda kendi yerel kimlikleri içinde belli inanışlara, dinlere, mezheplere cevap vermeye başlarlar, yönelirler. Oysa esas çeken Ruh'un saran Işık olma özelliğinde esas kaynağa Oğul düzeyinde Baba'ya çekimdir. Yani yaratılanın esas kaynağına dönme şeklindeki ruhsal arzusuna uyandırılıştır. Bu kişinin gayreti değil lütufla bir çekilimdir. Ama önce kişi bu çekilimde fizik arzularıyla bu ruhsal arzuyu karıştırır ve fizik çekilimde gayrete geçer ve bu gayret esasında lütfun değerini bize sunar ve derken fizik arzu kovalanırken aniden ve sanki tesadüfmüşçesine ruhsal arzu çekilimi yerini bulur ve bize birden açılım sunulur yani çekim "vakit tamam olunca" bizi kendisine çekmiştir. Mesih İsa kurtarıcımız ve Efendimiz olarak bu kurtuluşa bizim yüreğimize girer yani bütün tamlık, oğulluk seviyesini bize takdim eder. Bu artık Mesih çağına giriştir. Mesih'in bizde doğmasıdır. Yeni yaşamdır. Kurtla kuzu esenliktedir. Yani benim kötü eğilimim artık iyi eğilimimle iyi de buluşmuştur. Ölüm yenilmiş ve zaferi ortadan kalkmıştır. Oğulluk mertebesinde Matta 5'deki ifadede olduğu gibi *ne mutlu barışı sağlayanlara çünkü onlara Allah oğulları denecek* -Mt.5:9 prensibi hayatımıza indirgenmiştir. Ve bu bağlamda *hepimiz Işığın oğulları olarak* -1.Sel.5:5 sonsuzluğa yani tamlığa yürüyüşe devam ederiz.

OĞULLUK BEREKETİ

O zaman gayret esasında kökleşmeye gayrettir. Yani zaten kullukta oğullukta yukarıdandır. Efendimizin Petrus'a söyleminde olduğu gibi *yukarıdan verilmedikçe* anlaşılacak olan yoktur. Ama her şey lütufla yukarıdan verilmişlik içindeyken özellikle Yaratan'ın Ruh'unun saran ışığında Mesih'teki kurtuluşu lütufla bize uzanır ve bizim uyandırılışa uyanmamız bir anlamda fiziksel gayretlerimizin uyandırılışa taliminin bir sonucudur. Ve lütufla uyanırız. Ama yine de 1.Petrus 2:9'daki ifadelerde olduğu gibi bizler kulluk içinde yani *karanlıktan şaşılmalı ışığa çağırıldık ve yüce Yaratan'ın erdemlerini duyurmak için seçildik*. Ve bu amaç için kulluktan oğulluğa çağırılmış olma sonucunda *kendi yüceliği ve erdemleriyle bizi çağırmanın o ilahi gücü, kendisini tanımamız sonucunda yaşamamız ve Yaratan yolunda yürümemiz için gereken her şeyi bize vermiş bulunmaktadır* -2.Pet.1:3.

Bu durumda bize düşen Petrus'un ifadelerinde söyledikleridir; yani *ey kardeşler, çağırılmışlığınızı ve seçilmişliğinizi kökleştirmeye daha çok gayret edin. Bunları yaparsanız, hiçbir zaman tökezlemezsiniz*- 2.Pet.1:10 Ve bunun sonucunda bütün ışığın oğulları olarak ışığa kanal olmuş olan manevi manada Mesih'in talebelerine yani kahinlere düşende *her ne kadar bunları biliyorsanız ve sahip olduğunuz gerçekle pekiştirilmişseniz de, bunları her zaman size anımsatacağım. Bu bedende yaşadığım sürece bunları anımsatarak sizi gayrete getirmeyi doğru buluyorum*-2.Pet.1:12-13 diyerek bir kendimizde aynı ilkelerde belli durulması gereken manevi mertebelerde durmak ve hamlığın farkında olmak yani her şabat duruşunda iyi olanı görmek, pişmenin ne denli önemli olduğunu algılamak yani her yedinci yılı yani tam olduğu düşünülen düzeyi iyi değerlendirip insanlığa sunmak ve kırkdokuzuncu yılın sonunda Efendimiz Mesih İsa gibi nefsin üzerine çıkarak her şeyi terk etmek şeklinde manevi adımlarda bir yaşam yaşamayı ilke edinmeliyiz. Ve böyle bir yaşam bizi kendi içinde kulluktan oğulluğa taşıyacak ve dolayısı ile Yaratan'ın Ruh'unda muhteşem kurtuluşu olan Mesih'in kurtuluşunu gönenerek Mesih'i ifşa eden hükümranlık yaşamını yaşamamız gerçekleşmiş olacaktır. Bu da tam olarak baş kahine tabi kahinlik

hayatı her şeyden önce Yaratan suretine transfer olmuş bir yaşam kısacası Yaratan'ı edinmek ve O'nunla form eşitliğinde olma yaşamıdır. Ve bu bütün hayatın Yaratan'da yaşam dinamizmidir. Levililerin bu bölümünde Yaratan'a yürüyen halka daha önceden Şabatlara davet esasında yürüyüşün karakteristik özelliklerini iyice gösterebilmek içindir. Çünkü ışığa kanal olacak olan her bir Yaratan'a Ruh'unda ve Mesih'inde davet edilmiş olan kişi artık mana yoluna uyandırılmış olarak attığı adımların getirdiği seviyelerin farkında Mısır'dan kurtarılışında şimdi de kulluk karakterinden oğulluk karakterine geçerken bunu hakikaten ruh olarak da edinip doğasına indirgeyebilmesine gayret etmelidir. Çünkü fizik anlamda köle olarak yaşadığı bir ortamdan özgürlüğe kavuşan kişi bunu ruhen de idrak etmek durumundadır. Bu da hep belli duruşlar, değerlendirmeler ve aşamalar sonucunda kişinin doğalında yer edebilecek olan bir durumdur. Ve bütün bunlar Yaratan ışığını bizden ifşa edecek olan kabı genişletecektir.

XIV.SAVAŞLARI

DURDURAN SAVAŞ

Kurallarına göre yaşar, buyruklarımı dikkatle yerine getirirseniz, yağmurları zamanında yağdıracağım. Toprak ürün, ağaçlar meyve verecek....bol bol yiyecek, ülkenizde güvenlik içinde yaşayacaksınız. Ülkenize barış sağlayacağım, korku içinde yatmayacaksınız..-Levililer 25:1

Mesih Çağı dediğimiz çağ Mesih'in yüreklere taht kurduğu ve Yeremya'da dediği gibi esasında kimsenin kimseye RAB'bi bilin – Yer.31:34 diye öğretmeye kalkmadığı bir çağdır. Bu çağ esasında bütün ruhların Yaratan'a doğru tamamen yol aldığı. İçsel Yeruşalim'lerine ulaştıkları bir dönemdir. Yani “sonsuz yaşam” dediğimiz nokta aslında bu noktadır. Burada bütün içsel çelişkiler egonun ve karşıtın mücadeleleri son bulmaktadır.

İşte Yüce Yaratan esasında her birimizin yaratılmış bir suret olarak bu noktaya gelmesini amaçlamakta ve adeta bu nokta için dua etmektedir. Ve Efendimiz Mesih İsa'yı esasında bütün ruhların bu noktaya çekilebilmesi için o kendi kendilerini sınırladıkları ve hapis ettikleri “kendi çıkarları için alma arzularının işlediği” günah alanlarından kurtarışa bu Mesih çağı noktasına ulaşabilmelerine bir lütuf olarak göndermiştir.

HERŞEY İNSAN İÇİN

Esasında bütün Levililer bölümü bu son noktaya geldiğinde bütün sunulan sunuların, kurbanların hep anlatmaya çalıştığımız gibi esas bizim kendi alma arzumuzun, egomuzun ve karşıtımızın sunulması olduğu gerçeğine işaret ettiğini burada oldukça netleştirmektedir. Efendimiz ve kurtarıcımız Mesih İsa'nın Şabat konusunda esas manayı ihtiva eden arka planı ortaya döken sözlerini bütün kutsal yazıların görsel uygulamaları için uygulamak elbetteki yanlış olacak değildir. Yani *Şabat insan içindir-* ve elbette bu prensip hemen hemen her görsel ve geleneksel ve rituel uygulama için rahatlıkla adapte edilebilir. Kısacası bütün yaratılış içinde fizik beden içinde Yaratanı ve Yaratılışı algılayan insan elbetteki kainatın mihenk taşı olarak her değeri ve prensibi kendi üstüne çekmiş olmaktadır. Çünkü Yaratan'ın suretidir. Ve saran Işık yani Kutsal Ruh'un o muhteşem işleyişinde bu açıklanmış ve Oğul'da tamamen insan-ı kamil seviyesini Yaratan'la bütünleyen noktaya ulaşmıştır.

O zaman bütün bunların ışığında gerçek çok açıktır. Yani gaye insanın esas olması gereken kurtuluş seviyesine taşınması yani Mesih'le bütünleşmesi, Mesih'te kurtuluşa ermesi onu doğrudan surete çevirecek olan noktadır. Ve insanın bütün kıvrınması, kendi ile mücadelesi aslında hep aslına rücu etmesi, yani esas yaratılış gayesine dönmesi içindir ki, bu noktada Adem'de başlayan fiziği içindeki ruhunu algılayabilsin ve Mesih çağını getiren Mesih'teki kurtuluşunu görebilsin.

Bu elbette büyük iç savaşların yani zorlanmaların ve itme ve çekmelerin var olması anlamındadır. Dolayısı ile insanın içinde yaşadığı dışına da aksettiğidir. Bu nedenle çarmıh gerçeği ile yüzleşmesi yani *nefsini inkar edebileceği* bir ölümlle bütünleşmesi gerekmektedir ve ardında bu manevi bütünleşme sadece öldüğü noktada kalmayacak bir bütünleşme olmalıdır ki, kişiye yepyeni bir yaşam verebilsin.

MANEVİ İÇ SAVAŞ GERÇEĞİ

Bütün bu bölüm bu nedenle hep belli kademelerde kişinin önce kendi kurbanlarını sunması ile geldiği seviyede başkaları adına da kurban sunabilir bir hale gelmesi şeklinde bir çizgiyi bize yansıtmaktadır. Ve özellikle Mesih İsa'nın kurtuluşunun ilan edildiği döneme erişmişler olarak bütün bu anlatımlar bizler için çok daha derin anlamlar taşımakta ve bize çok daha yardımcı metinler olarak hayatımıza ifadeler sunmaktadırlar.

Aslında bütün bu anlatımlarda özellikle Mesih İsa'nın kurtuluş sunusunu algılamış ve Mesih'i giyinmişler olarak bütün savaşları yenen tek bir savaşın anlatıldığını görmek mümkündür. Bu Yaratan'ın saran ışığı Ruh'unda ve Mesih'inin kurtuluşunda “yeni yaşam”, “bol yaşam” denilen Yaratan suretinde yani Mesih'i giyinmiş bir yaşamı bütün fizik beden olgusu içinde sadece “alma arzularına kenetlenmiş” bir çevre içinde yaşayabilme ve Yaratan'ı fizikte ifşa edebilme yaşamıdır. Yani “Sevgi ve İhsan O'lanı” Ruh'un rehberliğinde Mesih'i giyinmiş olarak bulunduğumuz çağ ve ortamda Mesih İsa'yı sunabilme, Oğul olarak dokunabilme, sevinci taşıyabilme, umudu yansıtabilme olgusunda olabilme kısacası negatifin karanlığına pozitifin ışığını verebilme durumu içinde olabilmektir. Diğer bir açıdan herkesin rahatlıkla birbirlerinin ya da bir şeylerin “sonucu” olduğu ortamlarda bizim Mesih İsa gibi “sebeplere olabilmemiz” gerçeğini sürekli hayata indirgememizdir. Bu bütün savaşları durdurabilecek bir savaştır. Bu “iyi olduğunu görme” savaşıdır. Bu Yaratan'ı küçücük zerre varlığımızda ifşa etme, yansıtma savaşıdır. Bu fizik savaşlarında üstünde çok daha zorlu bir savaştır.

BARIŞA YÜRÜYÜŞ YOLU

Aslında yaşamlarımız eğer Mesih seviyesine dönüşen ve değişen bir yaşamsa yani Ruh'un saran ışığında Mesih gönlünün olduğu ve kurtuluşun gönenildiği hakikaten yeni yaşamın irdelendiği bir yaşamsa o zaman yaşamlarımız savaştır. Hatta Mesih talebeleri olarak manevi birlikteliklerimizin gerçekleştiği mana ve iç çalışması zamanları tamamen ruhsal manada ışığın bize indirgenip bizden o sadeliği içinde bize çarpıtılmadan dışarıya yansıtılabileceği ortamın sağlanmasının dengelendiği oldukça önemli zamanlardır. Çünkü dışarıdaki manevi ve ruhsal savaşım bu mana ve iç çalışma anlarının kişinin kendi ile çok derinde savaştığı ve belli stratejilerini belirlediği anlardır. Ve bu anlardaki gayret ve ışıktaki köklenme doğrudan kişinin hayatını ve dolayısı ile dışa yansıttığı hayatını etkileyecek gayret ve köklenmedir.

Kısacası Levililerin son bölümü bize bütün savaşlarımızı durduracak esas savaşa işaret eder ve aynı zamanda bu savaşla nasıl başa çıkıp diğer savaşları da durdurabileceğimizi gösterir. Bu savaş hiç kuşkusuz bizim iç savaşımızdır. Eğer bizler bu savaşta hakikaten Mesih İsa'nın ölümü yenme ve ölümden dirilişe geçme sunusunda sabit durmak kaydı ile galiplerden sayılırsak, iman yoluyla lütufla kurtuluşun edinimini yaşarsak o zaman bütün savaşları durdurmuş oluruz gerçekten. Ve Efendimiz Mesih İsa'nın *ne mutlu barışçılara onlara Allah oğulları denecek* ifadesini de yaşamda gerçekleştirenlerden olmuş oluruz.

Zaten böylesi dönüşüm ve değişim sonucu Yaratan'ın ışığını yani Mesih'teki kurtuluşunu aşağıya yani güncel yaşama çekmiş olan kişi bu nedenle Mesih İsa'nın öğretisi doğrultusunda hep

kendi gözündeki mertegi görme durumundadır. Çünkü bütün savaşların sebebi *hep ağızdan çıkanın insanı kirletmesinden* daha da geniş kapsamı ile içten çıkanın insanı kirletmesinden kaynaklanmaktadır. Ve daha da ötesi eğer kişi bütün bu iç çalışması ve mana çalışmasında *öncelikle O'nun egemenliğinin ve doğruluğunun ardından giderse* –Mt.6:33 her şey yani kainatta suret olmanın bütün bereketleri o kişiye verilecek ve o kişi esasında Meshedilmiş olacaktır. Bu durum savaşları durduran savaşın sonucudur. Bu noktada dairesel olarak ışık paylaşmanın bereketi ve insan olarak Mesih bedenindeki eşitliğin ve saygının ve kısacası sevgi ve ihsanın sonucu vardır. Ve aşikar olarak hayatla yazılan bir tanıklıkta Mesihî seviyelerin parlayan ışıltısı yansır.

YUKARIDAN UYANDIRIŞ

Bu bağlamda baktığımızda aslında böylesine bir durum için Yaratan'ın bütün insanları için gerçekten büyük bir arzu ile böylesi bir esenlik çağına ulaşmaları arzusunda olduğunu görürüz. Zaten böyle bir arzu olmasaydı *Tanrı dünyayı öyle sevdi ki, biricik oğlunu verdi-Yuh.3:16* ifade söz konusu bile olacak değildi. İşte bu bölümde de esasında Yaratan'ın bizler için o dönemde olan duasını görüyoruz. *Kurallarına göre yaşar, buyruklarımı dikkatle yerine getirirseniz...* şeklindeki yaklaşımda aslında “evet, öyle olsun, öyle yapın” tarzında esasında “amin” tarzında bir Yaratan ifadesi yer almaktadır. Yani adeta burada Yaratan bu iç savaşımın durdurulmasını ve kimsenin birbirine Yaratan öğretmeyeceği Mesih seviyesine çıkmasını isteyip bu konuda bir anlamda dua etmektedir. Esasında Yaratan'ı edinme yoluna acılar yolundan Mesih'in kurtuluşunda çıkan ve diğer bir ifadeyle “mana yoluna” çıkan kişi için yüreğin derinliklerinde Yaratan'ın duasını işitmek mümkündür. Bu adeta İlya'nın o depresyon anında içsel çağrıya, Ruh'un çağrısına kulak kabartmasında duyduğu ince ses gibi bir sestir. Burada da bu sesi Musa duymaktadır. Ve Mesih İsa'yı kurtarıcısı ve Efendisi olarak kabul eden bir Mesih talebesi içinse bu ses saran Işığın yürekteki aydınlatmasında efendimiz Mesih İsa'nın önderliğindeki o yönlendirıştır. Bu duada hep yukarıya çekiş vardır. Yukarıya çekiş vardır çünkü dönüşüm ne kadar tövbe ise, değişim göklerin egemenliğidir. Dolayısı ile dönüşüm ve değişimde aşağıya çekilmek istenilen ve çekildikçe bizi yukarıya çeken Mesih İsa'yla yükselişimizi sağlayan bir “Yaratan hükümranlığı” gerçeği vardır.

Musa, dağın üzerindeki o derin içsel çalışma anında Yaratan'ın suretsizlikteki hitabını işitmiştir. Burada da yine yüreğinin derinliklerinde bir anlamda Yaratan'ın duasını işitmektedir. Bu dua esasında “savaşları durduran savaşa” katılımın duasıdır. *Umarım yollarıma giderler-umarım kurallarına göre yaşarlar*-şeklinde bir duadır.

VE EFENDİMİZİN YAKARIŞI

Efendimiz Mesih İsa'nın Yuhanna 17. Bölümde hepimize ettiği dua da olduğu gibi aslında hakiki Yaratan'la form eşitliğinin, Yaratan'ı edinmenin, O'nun sureti olmanın, bir başka ve hepsini kapsayan bir tabirle ışık olmanın esası Işığın Çocukları olan Mesih talebelerinin zoru seçmelerine edilen bir duadır. İsrail, yani Yaratanı yürüten zoru seçerse, fiziğin üstüne çıkarsa, dağın üstüne yani egosunun ve dolayısı ile karşıtının üstüne çıkarsa ışığa kanal olacaktır. Bunun için Mesih İsa Yaratan'ın lütfu olarak kurtarıcı olarak bu olguyu esasında bize kurtuluş olarak takdim etmiştir ama sadece iş onu kabul etmekle, bir iman ya da doktrin olarak algılamakla bitecek bir iş değil tamamen yaşam transformasyonunda Mesih'i giyinmeyle tamamlanacak bir iştir. Ve İsa Mesih dua etmektedir; *Kutsal Baba, onları bana verdiğin kendi adınla koru ki, bizim gibi bir olsunlar-Yuh.17:16* bu birlikte olabilme kavramı zorlu bir savaştır. Esasında savaşları durduran bir savaştır. *Hepsi bir olsunlar-Yuh.17:20*. Hem Baba ile yani Yaratan düşünce ile hem de Yaratan'ın işlevinde yani Ruh'unda Mesih'i giyinmiş olarak insanlarla bir olmak hiç kolay bir yaşam biçimi değildir. Fizikle, nefisle, benle, karşıtla kısacası günaha gerçekte yani yaşamla galibiyette var olabilecek olan bir gerçektir. Ve bu olması gerekendir. Ve bu savaşımdır. Ve bu anlamsız ritüeller bütünü değil anlamlı ve yüksek bir yaşamdır. Bu suret değildir. Dolayısı ile bu maneviyat hakiki Yaratan'ı edinmedir. Gerçek ruhsallıktır. Dinlerin üstünde yer alan Mesih İsa'nın bizler uğruna canını feda ettiği gerçektir.

VE RUH'UN YAKARIŞI

Mesih'in duasında olduğu gibi saran Işığında bizler için bizim eksikliklerimiz için ve bizim hakiki manada Yaratan çekimine olan ilgisizliğimiz için dua ettiğini Pavlus yazılarında açıklamaya çalışmaktadır. Şöyle der Pavlus; *Yaratılış Yaratan çocuklarının ortaya çıkmasını büyük özlemle bekliyor....bütün yaratılışın şu ana dek birlikte inleyip doğum ağrısı çektiğini biliyoruz... bunun gibi Ruh'da güçsüzlüğümüzde bize yardım eder. Ne için dua etmemiz gerektiğini bilmeyiz, ama Ruh'un kendisi, sözle anlatılamaz iniltilelerle bizim için aracılık eder- Rom.8:26* . Burada görüldüğü gibi Efendimiz Mesih İsa'nın bizler için yakarışı gibi Pavlus'un anlatımına göre Ruh'un da bizim için yakarıшта bulunduğu gerçeği karşımıza çıkmaktadır. Ve hem Ruh'un yakarışının hem de Mesih'in yakarışının temelinde duyulan ses elbette Yaratan düşüncenin o başlangıçtan beri bizleri suret olmaya yani esas yaratılış gayemize çağırın sesidir. O hep vardır. Yaşam tecrübelerinin gözler önünde olması ile peygamberle vardır. Yazıları ile vardır ve elbette sonunda Mesih İsa ile vardır. Bu bağlamda bize düşen bu yakarışta cevap olmamız, yüreğimizde Ruh'un açtığı gönül gözünü Mesih'le doldurmak ve sadece doldurmak değil bu yaşamı ifşa etme gayretine girmektir. Kurtuluş karşılıksız bir lütuftur. Işık herkese sabit ve değişmez olarak dokunur. Ama gönül gözü açılan kaplar yani insanlar için bu lütuftur. Ve kurtuluşun köklenmesi ise gayretledir. Yukarıdan uyandırılma aşağıdan gayretle ışık olur. Ve Yaratan'dan başlayan manevi seyahat Mesih İsa'nın kurtarışında ve Mesih'i seviyede bir yaşamın ışımada yeniden Yaratan'a döner. Daire tamamlanır ve olması gereken olur.

İLİZYONDAN KURTULUŞ

Bütün bunların ışığında esas söylemek istenilen ve Yaratan'ın duasında yer almamıza neden olan gerçek belli bir fizik ve ortam rahatlığı içinde ışığı algılamak ve Mesih'i giyinip yaşamak sadece "doktrin gözlükleri ile ve ilizyon iman" adını vereceğimiz kendi edinmediklerimize edinmiş gibi inanmanın esas bahsedilen Mesih'te kurtuluş ve yaşam olmadığı ve Yaratan'ın tahtına taşıyan gerçek olmadığı olgusudur. Ve kısacası bedene karşı cephe almanın hiç de kolay olmadığı vurgulanmak istenmektedir. Bu nedenle çarım haklıdır. Olması gereken budur. Yani ölüm yoksa ölüm ardından gelecek yaşam yoktur. Tohum toprağa düşüp ölmekçe hayat bulması mümkün değildir. Bu ruhların bedendeki varlıklarını Adem seviyesinden Mesih seviyesine yolculuklarını tamamlamaları için de son noktada deneyimlemeleri gereken bir durumdur. Efendimiz Mesih İsa bizleri günahlarından kurtarmak için işte böylesi bir gerçekliğin ifşası için ölmüştür. Günahlardan kurtulma sadece Mesih İsa'nın ölümü ile değil bizim aynı zamanda Mesih İsa ile ve Mesih İsa'da ölmemizle gerçekleşecek olan bir durumdur. Bu zordur. Zorlama yoksa ışık yoktur. Zorlama yoksa kas gelişimi de yoktur. Bu nedenle bize göksel kurtuluş gibi göksel dua şarttır. Yani üstten verilen büyük bir güç, büyük bir enerji ve bu bağlamda Pavlus *beni kuvvetlendiren her şey yapabilirim-Fil.4:13* diyebilmektedir. Çünkü bu ancak yukarıdan verilene aşağıdan uyanma ve yine bu uyanmanın fizik içindeki zorluğunda yine yukarıdan verilme ile süreklilik kazanacak bir ışık olma sürecidir.

ZORLANMA ZORLUĞU

Yazılarda Musa'nın Yaratan'ın duasını yüreğinde duyması esasında olması gerekenin iyi bir biçimde anlaşılıp yerine getirilmesi içindir. Çünkü bu yerine getirildiğinde yani kişi fizik alemde zorlandığında bir çok zorlukların üstesinden gelebildiği gibi ruhsal aleminde de zorlandığında inanılmaz zorlukları aşabilecek bir seviyeye ulaşabilecektir. Bir çokları için Mesih İsa'nın yaşamını ve kurtarışını edinip yaşamak elbette oldukça zorlu bir gerçektir. Bu nedenle "ben Mesih değilim" şeklinde bir savunma arkasında sadece bir takım anlamsız rituallerin arkasına sığınarak devam eden Mesih'e inandığını ve onda kurtuluş bulduğunu söyleyen dini seviyelerdeki anlayışlar söz konusudur. Oysa hakiki manada Mesih'i yaşam tamamen dönüşüm ve değişim hayatıdır. Bu hakikaten meyve veren bir yaşamdır. Bütün insanlığa meyve veren bir yaşamdır. Sadece insanları

İsa'ya davet edip insanların tövbe ettiklerini varsayan bir meyve olgusu yoktur esasında. O koskocaman bir bütünün sadece bir küçük noktasıdır. Oysa esas dönüşüm denişim manevi manada içsel savaşları ve dolayısı ile dışsal savaş ve çekişmeleri de ortadan kaldıracak durduracak mucizevi bir içsel savaşın yengiyle sonuçlanmasıdır. Bu ancak Efendimiz Mesih İsa'nın da talebelerine net olarak söylediği gibi *insan için mümkün olmayan Yaratan için mümkündür*. Ve Mesih İsa'nın gönderilmesiyle bu kurtuluşun insan düzeyinde mümkün olabileceği zaten çok net bir biçimde ilan edilmiştir.

Süleyman bu konuyu Vaiz bölümündeki yazılarda şöyle ifade etmektedir; *güneş altında yeni bir şey yok*. Yani güneş altında yapılan her şey fizikseldir. Ve dünyada olup dünyada olmamak öğretilerinde dünyada olmak aslında güneş altında olmaktır. İncisinde edinim olmaksızın, “sevgi ve ihsan O’lanı” tam olarak edinmeksizin yaşama anlamında dünyada olanı elbette çok yaygın bir biçimde her yerde vardır. Yani inançlarda güneş altındadır. Ama esas ruhsal olan yani dünyada olmayan esas ruhsallıktır. Yaratan bu noktada “suretsizlikten” haykırır. Bütün kainatın bütününe iç haykırışıdır. Burada Yaratan'ın Musa yüreğinde ifade bulan duası gibi haykırış fizik üstü gönüllerimizde anlam bulur. Bu güneş üstüdür. Ama güneş altında yeni bir şey yoktur. O zaman ruhsal olarak beden, ego ve karşıtı ile zorlanmaksızın yaptığımız ibadet, okuduğumuz yazılar, din ve inançlar adına yaptığımız ritüeller ve gelenek ve görenekler hep güneş altındadır. Yani güneş üstü fiziğe karşı tavidir. Ruhları surete ve dolayısı ile Yaratan'a Mesih'in yükselişinde geri döndürecek olan ve Ruh'un inleyişlerini bize hissettirip bizde sonuçlandıracak olan da budur. Daha kısa bir ifade ile güneş altında yapılan işler ışık üretmez. Dolayısı ile zaten her yerin aydınlık olma ilizyonu içinde yüreğin karanlığı hakiki ışığı bulabilecek değildir.

Mesih İsa'nın balık tutamayan balıkçıları daha “derin sulara” bir kez daha göndermesinde balıkçıların zorlandıkları muhakkaktır. Ama bu zorlanmada büyük bir bereket ve büyük bir ışık doğmuştur. Aynen öyle olduğu gibi burada da da Yaratan'ın insan için yakarışında görüldüğü gibi *eğer yollarımda yürürseniz yani eğer kurallarımın göre yaşarsanız* yani umarım, duam odur ki yaşayasınız, yağmurunuz yani Aden bahçesinden akan ırmak, her şeyin başı su ve dolayısı ile bol yaşam, yani hayat kaynağınız ve esas olması gereken hayat kaynağınız asla eksik olmaz.

İSTEMSİZLİĞİN ÜSTÜNE YÜRÜYÜŞ

Peki, o zaman bu zorlanma, bu zor olan ve ışığı üretecek olan nedir? Esas anlamda yapmak istemediğimiz yani bizi İbranice ifadesiyle “no salik eylela” yükselme yok ifadesine taşıyan istemediğimizi yapma konusundaki tembelliğimizdir. Bazılarımız Mesih İsa'nın kurtuluşuna inanmış, günahlarını bağışladığına baş sallamıştır. Ama hiçbir zaman hayat tarzını değiştirmemiş ve bağışlayamadığı kişiler üzerinde hiç durmamış sadece kolay bağışladıklarını bağışlamıştır. Burada bir zorlanma yoktur. Burada Yaratan'ın umarım yollarımda yürür ifadesinde işte böylesine bir kişinin kendisiyle savaşı söz konusudur. Böyle bir transformasyon olmadığı içinde kişinin esasında değiştiği falan yoktur.

O zaman özetlemek gerekirse Yaratan'ın yollarında yürümek Yaratan'ı edinmekle mümkündür. Bu da fiziğimle, benimle, karşıtımla zıt düşmek demektir. Zorlanmak demektir. Ama bu zorlanmada bereket vardır. İşte dua budur. Umarım Yaratan'a yürüyen insan, kendi esas insan olma formuna dönüşümünde bütün algularıyla bu zorlamayı yapar ve Mesih'i tam olarak edinerek Yaratan'a döner. Demek ki, zorlama ışığı getirecek olandır. Diğer tarafta bu zorlanma mesela sadece kolay olanı değil bizim için en zor olanı bağışlayabilmek söz konusu ise o zaman bizde Mesih İsa daha da büyük bir ışıkla yansıyacak ve dolayısı ile Ruh'un aydınlığında Baba bizde izhar olacaktır. Ve bu noktada manevi manada Yaratan'ı yaşama kavramında, kurtuluşu gönenme kavramında zorlama ne kadar büyükse ışık o kadar daha fazla bizden sağa sola sapmadan çıkacaktır. Ve bütün bu iki aşamanın sonucunda da esas olması gereken Yaratan'ın bizlere bahsettiği ve Mesih İsa'da kurtuluş bulmuş Ruh'un saran ışığının sardığı ruhumuzun Yaratan'da sahip olduğu bütün maddi değerleri kontrol edebilmesidir. Bu da ancak “suretsizliğin” ne anlama geldiğini anlama da söz

konusu olabilecek ve dolayısı ile iki aşamanın sonucunda bizim ulaşabileceğimiz Mesih seviyesidir. İşte bütün bu Mesih İsa'nın yüreğe alınması ile Ruh'un bizdeki işleyişinde bize gelen bu mana yolunun derinliklerinde kökleşmede Yaratan'ı yüceltmek ve O'ndan sonsuz haz almak ancak bu seviyelerde yavaş yavaş Mesih'le yükselişte edinilebilecek manevi armağandır. Ve yüceler Yücesi olan Yaratan bütün Mesih talebelerinin esasında böylesi bir üst haz mevkiine yükselmemizi istemekte ve yüreği ile bunu tasdik etmektedir. Ve bu istek hem Ruh'un isteği olarak bize dua etmekte hem de Mesih'in yüreği olarak bize dua etmektedir.